

КАРЛ МАЙ
ПРИЗРАКА НА ЛЯНО
ЕСТАКАДО

Превод от немски: Веселин Радков, 1983

chitanka.info

1. ГЛАВА

БЛЪДИ ФОКС

Двама мъже, един бял и един негър, яздеха покрай потока. Белият беше облечен твърде странно. Носеше индиански мокасина и кожени панталони, а заедно с тях и някакъв страшно избелял и протъркан фрак с високи маншети, който някога с бил тъмносин. Имаше дебели подплънки на раменете и добре излъскани месингови копчета. Дългите му поли висяха от две с страни на коня като крила. На главата на ездача се мъдреше грамадна черна дамска шапка за езда, украсена с едно жълто боядисано изкуствено щраусово перо. Това дребно, слабичко човече беше въоръжено с двуцевна карабина, която носеше па рамо, с един нож и два револвера, за гъкна ги в колана му. Освен това по колана се виждаха няколко торбички, предназначени навярно за мунициите му, както и за най-различни други необходими дреболии. Сега обаче те изглаждаха полупразни.

Негърът беше висок и широкоплещест. Той също носеше мокасина и светли панталони от калико. Но към облеклото на долната част от тялото никак не подходеше облеклото от кръста нагоре — то се състоеше от военна куртка па някакъв френски кавалерийски офицер. Сигурно тази дреха бе достигнала до Мексико по време на френското нахлуване в тази страна, а после по някакви неведоми пътища беше попаднала погрешно на гърба на чернокожия. Куртката бе твърде къса и твърде тясна за огромния негър. Тя не можеше да се закопчава, тъй че се виждаха широките голи гърди на ездача, който може би не носеше никаква риза само затова, защото тук, в Запада, няма нито перачки, нито гладачки. Но пък в замяна на това около врата му имате голяма кърпа на червени и бели квадратчета, вързана отпред на грамадна джувка. На главата си не носете танка, за да могат хората да се възхищават на неговите безбройни мънички къдрици, блестящи от мазнина, изкусно подредени о т самия него. Този човек беше въоръжен също с двуцевка, освен това с нож, с байонет, попаднал му

кой знае откъде, и кавалерийски пистолет, чиято рождена година несъмнено се губеше нейде в далечното минало.

И двамата имаха добри коне. По вида на жребците си личеше, че през този ден бяха изминали дълъг път, но въпреки това все още крачеха толкова мощно и бодро, сякаш носеха ездачи те си само няколко часа. Бреговете на потока бяха покрити със зеленина, ала само донякъде. Извън една определена граница вирееше само суха юка, месесто агаве и бизонова трева, чиито листа и стебла могат да устоят на всяка суша.

— Лоша местност! — обади се белият. — На север ни беше по-добре. Нали, Боб?

— Да — потвърди запитаният, — маса Франк имат право. Тук не много харесва на масер Боб. Дано само скоро стигнат Холмърс Хоум, защо масер Боб гладен като кит, кой гълта къщи.

— Китът не може да погълне къща — обясни Франк на чернокожия, — защото има много тясна глътка.

— Тогава нека широко разтварят глътка, както разтваря Боб, кога яде! Колко път още до Хелмърс Хоум?

— Не знам точно. По описанието, кос го ни дадоха днес рано сутринта, трябва скоро да достигнем целта си. Но я виж, оттам не се ли задава някакъв конник?

Франк посочи надясно отвъд потока. Боб спря коня, сложи длан над очите си, за да ги засенчи от лъчите на ниско спусналото се на запад слънце, отвори широко уста по своя си маниер, сякаш така можеше да вижда още но-добре, и след малко отговори:

— Да, съм някакъв ездач, малък човек на голям кон. Той идват насам към масер Боб и маса Франк.

Ездачът, за когото ставаше въпрос, се приближаваше в бърз тръс, но не се беше насочил точно към двамата, а, изглежда, имаше намерение да пресече пътя им на известно разстояние пред тях. Нищо в поведението му не издаваше, че ги с забелязал.

— Голям чудак! — измърмори Франк. — Та нали човек се радва когато срещне някого тук, в Дивия запад. А тоя, изглежда, хич не държи да се запознае с нас. Или с някой мизантроп, или пък съвестта му не е чиста.

— Да му извикат ли масер Боб?

— Извикай му! Много по-скоро ще чуе твоята ерихонска тръба, отколкото моя зефирен гласец.

Боб сложи дланите си около устата и изрева:

— Ехей, ехей! Стой, чакат! Защо бягат от масер Боб?

Наистина негърът имаше такова гласище, което можеше да възкреси и мъртвите. Ездачът дръпна юздите на коня си. Двата побързаха да го настигнат.

Щом го приближиха, разбраха, че пред тях се намираше не някой дребен на ръст мъж, а юноша, оставил съвсем наскоро момчешките години зад себе си. Беше облечен изцяло в дрехи от кожата на женски бизон, също като калифорнийските каубои. Всички шевове бяха украсени с ресни. На главата си носеше широкополо сомбреро. Вместо колан около кръста му бе увит ешарп от червена вълна, чиито краища висяха от лявата му страна. В ешарпа бяха втъкнати ловджийски нож и два пистолета, чиито дръжки бяха украсени със сребро. Напреки върху коленете си държеше тежка кентъкийска двуцевка, а отпред от двете страни на седлото бяха прикрепени по мексикански маниер защитни парчета кожа, които предпазваха краката от попадения на стрели и удари на копие.

Лицето му беше силно загоряло от слънцето и въпреки младостта му — загрубяло от дъжд и вятър. От горния ляв ъгъл на челото му та чак до дясното око преминаваше напреки кървавочервен белег, широк два пръста. Това му придаваше изключително войнствен вид. И изобщо той никак не правеше впечатление на някой неопитен младок. Ръката му държеше тежка та карабина с лекота, сякаш беше паче перо, тъмните му очи оглеждаха двамината с открит и ясен поглед. Той седеше на коня си гордо и сигурно, съвсем като възрастен мъж.

— Good day, my boy!^[1] — поздрави Франк. — Познаваш ли тази местност?

— Rather — горе-долу — отвърна ездачът с леко иронична усмивка, може би защото го бяха нарекли „момче“.

— Знаеш ли къде се намира Хелмърс Хоум?

— Yes!

— Дълго ли има да яздим до там?

— Колкото по-бавно, толкова по-дълго.

— Zounds! Не си много приказлив, момчето ми!

— Защото не съм мормонски проповедник^[2].

— Аха! Е, тогава извинявай! Може би ми се сърдиш, понеже те нарекох „момче“?

— Нищо подобно. Всеки може да си избира обръщение, което му харесва, само че след това ще трябва да се примири с отговора ми.

— Хубаво! Значи се разбрахме. Ти ми харесваш. Ето ти моята ръка, но сега ми отговори както подобава! Тук идвам за първи път, а трябва да се добера до Хелмърс Хоум. Надявам се, че няма да ме насочиш по погрешен път.

Франк подаде ръка на юношата. Младежът я стисна, засменият му поглед се плъзна по фрака и дамската шапка за езда на Франк и той отвърна:

— Не съм подлец, който нарочно заблуждава хората! Тръгнал съм към Хелмърс Хоум. Ако искате, елате с мен!

С тези думи той отново подкара коня си, двамата се отклониха от потока и го последваха, насочвайки се вече на юг.

— А ние се канехме да продължим ездата по потока — подхвърли Франк.

— И той щеше да ви отведе при стария Хелмърс — обясни момчето, — но по много обиколен път. Вместо за три четвърти час щяхте да пристигнете за два часа.

— Тогава сме късметлии, че те срещнахме. Познаваш ли собственика на това поселище?

— Много добре.

— Що за човек е той?

Двамата конници язدهа от двете страни на юношата. Той ги огледа изпитателно и заяви:

— Хелмърс лесно различава всеки негодник и строго държи на неопетненото име на своя дом.

— Тези негови качества ми харесват. Значи няма защо да се боим от него, така ли?

— Няма, ако сте почтени хора. В такъв случай той ще е готов да ви направи всякаква услуга.

— Чух, че имал магазин.

— Да, но не за да печели, а за да бъде в услуга на уестмъните, които се отбиват при него. Има всякакви стоки, от които се нуждае

ловецът, и ги продава на възможно най-ниските цени. Но ако някой не му хареса, няма да получи от него нищо, даже и за цял куп пари.

— Значи е някой чудак, а?

— Не, но винаги се стреми на всяка цена да държи далеч от себе си онази долна паплач, която прави Запада толкова опасен. Но нали ще се запознаете с него. Само още едно нещо искам да ви кажа, макар че навярно няма да го разберете, а може и да се разсмеете: той е немец, и то от стария калибър. А това изчерпва всичко.

Франк се изправи на стремената и извика:

— Какво? Няма да го разбере ли? Щял съм да се разсмея? Какви ги дрънкаш! Напротив, страшно се радвам да намеря свой сънародник тук, на самата граница на Ляно Естакадо.

Лицето на водача им беше подчертано сериозно. Дори и усмивката, плъзнала се по него на два пъти, изглеждаше така, сякаш изобщо не умееше да се смее. Сега той отправи дружелюбен поглед към Франк и попита:

— Какво? И ти ли си немец?

— Естествено! Нима не го забеляза веднага?

— Не! Не говориш английски като немец, а по външност съвсем приличаш на някой чичо янки, изхвърлен през прозореца от племенниците си.

— Heavens! Що за хрумване! Аз съм немец до мозъка на костите си и който не го вярва, ще се види нанизан на цевта на моето пушкало!

— За тази цел и ножът би ти свършил работа. Но щом е така, старият Хелмърс ще се зарадва, защото и той е дошъл отвъд океана и много държи на своето отечество и на родния си език.

— Вярвам го. Немецът никога не забравя тези две неща. Сега се радвам двойно повече да посетя Хелмърс Хоум. Всъщност би трябвало да се сетя, че той е немец. Някой янки би нарекъл поселището си Хелмърс Ранч или нещо подобно. Обаче Хелмърс Хоум! С такова название може да си послужи само немец. Наблизо до него ли живееш?

— Не. Нямам нито ранчо, нито домашно огнище. Аз живея като птиците във въздуха или животните в гората.

— Въпреки младостта си? А нямаш ли родители?

— Нямам нито един роднина.

— Хмм. Ами как се казваш?

— Наричат ме Блъди Фокс.

— Блъди Фокс? Но това говори за някакви кървави събития.

— Да, родителите ми са били избити в Ляно Естакадо заедно с цялото ни семейство и всички техни спътници. Само аз съм останал жив. Намерили са ме със зееща рана на челото. Тогава съм бил горедолу на осем години.

— Боже мили! Ти наистина си нещастно същество! Нападнали са ви, за да ви ограбят, нали?

— Да.

— Значи не ти е останало нищо друго освен живота, името и страшния спомен!

— Дори по-малко! Хелмърс ме намерил проснат на пясъка, вдигнал ме на коня си и ме отнесъл у дома си. Лежал съм с месеци, обхванат от треска, а когато съм дошъл на себе си, не съм помнел нищо, абсолютно нищо. Бил съм забравил даже и името си и до ден-дневен не мога да си го спомня. Само мигът на нападението е останал ясно врязан в паметта ми. Щях да бъда по-щастлив, ако се беше заличил и той, защото тогава неутолимата жажда за отмъщение нямаше да ме кара непрекъснато да кръстосвам из ужасната пустиня.

— Ами защо тогава са ти дали името Блъди Фокс?

— Защото съм бил целият облян в кръв и по време на трескавото си бълнуване често съм споменавал думата „фукс“^[3]. Хората си помислили, че това несъмнено е моето име.

— Тогава родителите ти са били немци, а?

— Сигурно, защото, когато се свързах, говорех английски и немски, но немския владеех значително по-добре. Хелмърс ми беше като баща, обаче не ме свърташе при него. Дивата пустош ме зовеше неудържимо. Бях също като сокола, чиито родители са разкъсани от лешоядите и той не престава да кръжи над мястото на кървавата драма, докато не му се удаде да срещне убийците.

Ясно доловимо Фокс изскърца със зъби и така силно опъна поводите на коня си, че той се изправи на задни те си крака.

— Значи белегът на челото ти е още оттогава? — попита Франк.

— Да — потвърди мрачно юношата. — Но да не говорим повече за това! Този спомен ме възбужда толкова много, че може в миг да ме види те как препускам напосоки, оставяйки ви сами да яздите към Хелмърс Хоум.

— Добре, пека поговорим за собственика на това поселище! Какъв е бил той отвъд на стария континент?

— Лесничей.

— Как... ка... ка... кво? — възкликна Франк. — Аз също! Блъди Фокс направи движение, изразяващо изненадата му, отново огледа внимателно събеседника си и после каза:

— И ти ли? Виж каква радостна среща!

— Да. Но щом е имал тази хубава професия, защо я е зарязал?

— Имал е неприятности. Бил с главен лесничей. Гората, за която отговарял, била частна собственост, а господарят му — горд, безскрупулен и избухлив човек. Двамата се скарали и Хелмърс получил от него лоша характеристика, тъй че не успял да си намери друга работа. Тогава решил да замине колкото може по-надалеч. Виждаш ли отсреща ей онези гъсталаци от червен и обикновен дъб?

— Да — кимна Франк, поглеждайки г указаната посока.

— Там ще се натъкнем отново на потока, а зад гората започват нивите на Хелмърс. Досега ти ме разпитваше, но и на мен ми се иска да задам няколко въпроса. Този славен негър не голи наричат Слайдинг Боб?

Боб подскочи на седлото, сякаш се канеше да слезе от коня.

— А! О! — възкликна той. — Защо масса Блъди Фокс ругаят добър храбър масер Боб?

— Нито те ругая, нито искам да те обидя — успокои го юношата. — Надявам се да стана твой приятел.

— Защо тогаз наричат тъй, как наричал него индиън, защото по онуй време масер Боб все плъзгал от кон на земя? Но сега масер Боб яздят като дявол!

За да покаже, че е казал истината, той пришпори коня си и препусна в галоп към споменатите дървета.

И Франк бе изненадан от въпроса на младежа.

— Нима познаваш Боб? — обади се той. — Но това е почти невъзможно!

— О, не е! Познавам и тебе.

— Хайде бе! А как се казвам?

— Хобъл Франк.

— Good luck! Така е! Но, момче, кой ти го е казал? През целия си живот не съм се мяркал в тази местност.

— О — усмихна се юношата, — хората познават прочутите уестмъни.

Франк се изпъчи така, че фракът изведнъж му отесня, и каза:

— Аз? Прочут? И това ли знаеш вече? Кой ти е говорил за мен?

— Един мой познат, Якоб Пфеферкорн, наричан обикновено само Дебелия Джими.

— Behold! Моят добър приятел! Къде си разговарял с него?

— Преди няколко дни на север край реката Вашита. Каза ми, че сте си уговорили среща тук, в Хелмърс Хоум.

— Вярно е. Ами ще дойде ли?

— Да. Тръгнах на път преди него. Той сигурно скоро ще ме последва.

— Чудесно, великолепно! Значи ти е говорил за нас?

— Разказа ми за похода ви към Йелоустоун. И когато преди малко спомена, че и ти си бил лесничей, веднага разбрах с кого си имам работа.

— Сега ще ми повярваш ли, че съм свестен човек?

— Не само това, но и че си изобщо голям добряк — усмихна се младежът.

— Значи Дебелия не ме е очернил?

— Нищо подобно. Та как ли би могъл да злослови по адрес на своя добър приятел Франк!

— Ами знаеш ли, понякога спорехме за неща, които е трудно да бъдат схванати само с едно гимназиално образование. Но за щастие той проумя, че ние взаимно се превъзхождаме, и сега вече по целия свят не можеш да намериш такива добри приятели като нас двамата... Но ето го Боб, ето го пред нас и гъсталака... Накъде продължава пътят?

— През потока и отсреща между дърветата! Това е най-правият път. Ездачи като Боб не се нуждаят от утъпкана пътека.

— Да, вярно! — съгласи се негърът с гордост. — Маса Блъди Фокс сме видели, че масер Боб яздят кат индиън. Масер Боб минават през огън и вода.

Прегазиха потока, прекосиха горичката, в която нямаше ниски храсти между дърветата, за да им пречат, а после навлязоха между оградени царевични, овесени и картофени ниви. Тук на места имаше от онази плодородна черна пясъчлива почва, типична за тексаските

хълмисти райони, която осигурява богата реколта. Водата на потока беше голямо предимство на поселището. Той течеше съвсем близо до жилищната сграда, зад която се намираха оборите и стопанските постройките.

Къщата бе строена от камък, беше дълга, просторна и без втори етаж, но откъм двете фронтонни страни имаше по две малки тавански помещения. Пред вратата се издигаха четири грамадни сенчести дъба, под чиито клони бяха направени няколко обикновени маси и пейки. Веднага се забелязваше, че от дясната страна на входа се намираше жилищното помещение, а вляво беше магазинът, споменат от Блъди Фокс.

На една от масите седеше възрастен мъж с лула в устата, който изпитателно се вглеждаше в тримата приближаващи се конници. Той имаше висока яка фигура и обветрено задебеляло лице, обрасло с гъста голяма брада. Беше истински уестмън и по ръцете му си личеше, че е работил здравата и е създал много нещо.

Щом разпозна водача на двамата непознати, той се изправи и още отдалеч му извика:

— Welcome^[4], Блъди Фокс! Най-сетне реши отново да ме навестиш. Има новини за теб.

— Откъде? — попита юношата.

— Ей оттам. — Човекът посочи с ръка на юг.

— А какви са новините? Добри ли?

— За жалост, не. Вероятно пак са се появили „лешояди“ в Стейкт Плейн.

Американците, говорещи английски, наричат Ляно Естакадо Стейкт Плейн. И двете наименования имат един и същи смисъл: равнина със забити из нея колчета.

Тази новина, изглежда, направо наелектризира Блъди Фокс. Той скочи от седлото, бързо се приближи до човека и каза:

— Веднага трябва да ми разкажеш всичко с най-големи подробности!

— Онова, което знам, е твърде малко и може да се разкаже накратко. Но преди това ще бъдеш ли все пак тъй учтив да ме представиш на тези двама джентълмени?

— И за това не трябва много време. Ти си мистър Хелмърс, собственикът на тази ферма, а тези господа са мистър Хобъл Франк и

масер Боб, които идват при теб, за да си закупят туй-онуй.

Хелмърс огледа двамата и направи следната забележка:

— Преди да търгувам с тях, искам да ги опозная. Досега не съм ги виждал.

— Можеш спокойно да ги подслониш. Те са мои приятели.

— Е, тогава са ми добре дошли.

Хелмърс протегна ръка на Франк и на чернокожия и ги покани да седнат.

— Първо конете, сър — каза Франк. — Нали знаете първото задължение на всеки уестмън.

— Добре! От загрижеността ви за вашите животни разбирам, че сте свестни хора. Кога се каните да продължите?

— Може би ще се наложи да останем тук няколко дни, понеже очакваме добри приятели.

— Тогава отведете конете зад къщата и повикайте негъра Херкулес! Той ще ви бъде на разположение за всичко.

Двамата последваха неговата подкана. Поклащайки глава, Хелмърс се загледа подир тях и като се обърна към Блъди Фокс, каза:

— Големи чудаци си ми довел! Някакъв френски ротмистър с черна кожа и някакъв джентълмен с ostrich-feather-hat^[5] отпреди петдесет години. Двамата бият на очи даже и тук, в Далечния запад.

— Не се заблуждавай, старче! Ще ти спомена само едно-единствено име и тогава ще им имаш доверие. Те са добри познати на Олд Шетърхенд, когото очакват да дойде тук.

— Какво каза? — извика фермерът. — Олд Шетърхенд щял да дойде в Хелмърс Хоум? От кого го чу? От тези двамата ли?

— Не, от Дебелия Джими.

— И него ли срещна? Пътищата ни са се пресичали само два пъти и много ми се иска пак да се видим.

— Скоро ще ти се удаде удобен случай. Той и Дългия Дейви са от онази група хора, които двамата ще чакат при теб.

Хелмърс смукна бързо няколко пъти от лулата си, която се канеше да угасне. После със светнало от радост лице извика:

— Брей, че радостна новина! Веднага трябва да изтичам при моята миличка Барбара, за да ѝ съобщя, че...

— Чакай! — прекъсна го Блъди Фокс и го задържа за ръката. — Първо искам да чуя какво се е случило в Ляно!

— Разбира се, престъпление — отвърна Хелмърс, обръщайки се отново към него. — От колко време не си идвал при мен?

— Почти две седмици.

— Тогава не си виждал тук четирите семейства, които се канеха да минат през Ляно. Тръгнаха оттук преди повече от седмица, обаче не са стигнали отгатак пустинята. Уолъс, търговецът, дойде тук от отвъд. Той би трябвало да ги е срещнал.

— Колчетата в ред ли бяха?

— Не. Ако Уолъс за двадесет години не беше опознал така добре пустинята, щеше да загине.

— Къде е той сега?

— Лежи горе в малката стаичка и си почива. Когато пристигна, беше ни жив, ни умрял от глад и жажда, но въпреки това не сложи нищо в уста, само и само да може веднага да заспи.

— Трябва да отида при него и да го събудя, въпреки че е изтощен. Трябва да ми разкаже всичко!

Младежът възбудено се затича и изчезна във входа на къщата. Фермерът отново седна и продължи да си пуши лулата. Учудването му от голямата бързина на юношата се изрази само в леко поклащане на главата и толкоз. После по лицето му се изписа израз на кротко задоволство. Причината за това можеше лесно да се разбере от думите, които той промърмори под носа си:

— Дебелия Джими! Хмм...! А и Олд Шетърхенд! Хмм...! А такива мъже водят със себе си само славни юначаги! Хмм...! Ще пристигне цяла компания! Хмм...! Но нали исках да кажа на моята Барбаричка, че...

Хелмърс скочи на крака, за да съобщи на жена си радостната новина, но отново се спря, защото в този момент иззад ъгъла на къщата се появи Франк и се отправи към него:

— Е, сър, намерихте ли негъра? — попита го Хелмърс.

— Да — отговори Франк. — Боб е при него и аз им предоставих конете. Преди всичко трябва да ви кажа колко много се радвам, че намирам тук свой колега. — Той говорете на английски, изобщо всички разговори до този момент бяха водени на този език.^[6]

— Колега ли? — попита фермерът. — Ами къде е той?

— Тук! Вас имам предвид! Блъди Фокс ми каза, че сте бил главен лесничей.

— Вярно е.

— Значи сме колеги, защото и аз бях апостол на лесничейската наука.

— Ах! Ами къде, драги приятелю?

— В Германия, даже в Саксония.

— Какво? В Саксония? Значи сте немец? Ами защо говорите тогава на английски? Служете си с вашия хубав роден език!

Тези думи бяха казани от Хелмърс на немски и Хобъл Франк веднага поде на същия език:

— С най-голямо удоволствие, господин главен лесничей! Щом стане въпрос за моя наследствен роден език, то аз начаса минавам на него. Казвам ви с гордост: аз бях помощник-лесничей в Морицбург край Дрезден, нали знаете, там, където се намира замъкът с прочутите шаранови езера.

Отначало Хелмърс беше малко слисан от начина на изразяване на дребничкия саксонец. Той стисна приятелски протегнатата ръка на „господин колегата“, покани го да седне и се опита да спечели време, като влезе в къщата, за да донесе нещо освежително за пийване. Когато се върна, държеше в ръцете си две бутилки и две бирени чаши.

— Дявол да го вземе, каква приятна изненада! — възкликна Франк. — Бира! Да, това вече ми харесва! С помощта на благородната ечемичена напитка най-лесно се отварят шлюзите на мъжката речовитост. Та няма и тук, в Тексас, се прави бира?

— Даже в големи количества. Трябва да ви кажа, че в Тексас има над четиридесет хиляди немци, а където отиде немецът, там сигурно започва да се произвежда бира.

— Да, хмел и малц, и двете на Бог са от ръцете! Сам ли си правите тази хубава божа благодат?

— Не! Когато има удобен случай, поръчвам да ми донесат нови запаси от Коулмън сити. Наздраве, господин Франк!

Хелмърс беше напълнил чашите и се чукна с Франк. А саксонецът каза:

— Моля ви, господин главен лесничей, не се притеснявайте и карайте без официалности! Аз съм извънредно общителен човек. Затова не е необходимо да ме титулувате с „господин Франк“, а казвайте просто „господин колега“! Така ще се разбираме най-добре.

— Нямам нищо против! — кимна засменият Хелмърс. — Вие сте тъкмо човекът, който несъмнено може много да ми допадне.

— Естествено! Но къде изчезна нашият знаменит Блъди Фокс?

— Отиде при един мой гост, за да събере някои сведения. Къде се срещнахте с него?

— Край потока, горе-долу на един час път оттук.

— Мислех, че сте прекарали заедно по-дълго време.

— Това ни най-малко не е необходимо. У мене има нещо толкова привличащо и симпатично, че с всичко живо се сприятелявам винаги много бързо. По най-загадъчен начин този млад човек ми довери вече цялата си биография. Не знаете ли някакви подробности за него?

— Щом ви е разказал цялата си биография, не знам нищо повече.

— Всъщност от какво живее Фокс?

— Хмм. От време на време ми носи по няколко нъгитс^[7]. От това си вадя заключение, че нейде е открил малко златно находище.

— Радвам се за него, още повече че вероятно е немец. Сигурно е ужасно да не знаеш на кой паралел и меридиан се е намирала бебешката люлка на дадена личност.

В този миг Блъди Фокс излезе от къщата и се приближи към двамата. Изразът му беше още по-сериозен отпреди. Той се обърна към Хелмърс:

— Уолъс ми разказа ужасни неща! Сега не мога да мисля за нищо друго освен за онези нещастни хорица, избити в Ляно Естакадо.

— Хора ли са убити? — попита добродушният Франк, изгълнен със състрадание. — В Ляно? Кога?

— Не се знае. Преди осем дена са тръгнали оттук, обаче не са стигнали другия край на пустинята. Значи са загинали.

— А може и да не са. Навярно са поели в друга посока, различна от първоначално избраната от тях.

— Тъкмо от това се опасявам. Оттук има само един-сдипст-вен път, по който е възможно да се премине през Ляно. Тази пустиня е също тъй опасна, както, да речем, Сахара или Гоби. В Ляно Естакадо няма нито кладенци, нито оазиси, нито пък ездитни камили, способни да понасят жажда в продължение на много дни. Ето кое прави преминаването през нея толкова опасно, въпреки че тя е по-малка от голямата африканска или азиат-ска пустиня. Няма утъпкан път. Ето защо посоката, в която единствено е възможно преминаването на кон, е

обозначена със забити колчета, откъдето и пустинята е получила името си. Който се отбие настрани от колчетата, е загубен. Неизбежно умира от жажда и глад. Жегата обезводнява мозъка му, той изгубва способността си да мисли и започва да язди в кръг дотогава, докато конят му рухне на земята и самият той повече не е в състояние да продължи пътя си. Малцина са онези, които познават Ляно толкова добре, че могат да се оправят и без колчетата. Ами ако колчетата са разместени в погрешна посока от ръцете на убийци?

— Би било сатанинско! — подскочи ужасеният Франк.

— Наистина — намеси се Хелмърс, — но въпреки това се случвало. Има банди от престъпници, които изваждат коловете от земята и ги забиват в погрешна посока. Който тръгне по тях, е загубен. Коловете неочаквано свършват и ездачът с изправен пред гибел без никаква надежда за спасение.

— Ами защо не се върне обратно по коловете? — Не му остава време за това, защото с навлязъл вече твърде навътре в Естакадо. Не е в състояние да се добере до районите, където расте трева. Изобщо не е необходимо разбойниците да го убиват. Те просто изчакват, докато умре от жажда, и после обират трупа. Повтаряло се е вече неведнъж.

— Но не с ли възможно да се обезврсдят тези негодяи? Тъкмо Хелмърс се канеше да отговори, вниманието му беше привлечено от някакъв човек, който току-що се бе появил иззад ъгъла на къщата. Беше облечен изцяло в дрехи от черно сукно, а в ръката си носеше малък вързоп. Високата му фигура имаше тесни рамене, а лицето му беше мършаво и с остри черти. Високият му клак^[8], кипнат силно назад, заедно с тъмните дрехи му придаваше вид на духовник, още повече че носеше и очила.

Той се приближи с особена, дебнеща походка, докосна леко периферията на шапката си и поздрави:

— Good day, мешърс! Дали наистина съм попаднал в дома на ескуайър^[9] Джон Хелмърс?

Хелмърс го огледа с поглед, от който си личеше, че не му беше допаднал особено много, и отвърна:

— Да, Хелмърс се казвам, но титлата „ескуайър“ можете спокойно да си я спестите. Нито съм мирови съдия, нито пък изобщо обичам подобни „отличия“. Приличат ми на репей, които истинският

джентълмен не обича да лепят по него. И понеже знаете името ми, ще бъдете ли тъй любезен да ми кажете вашето?

— Защо не, сър? Казвам се Тобайъс Прайзегот Бъртън и съм мисионер на Светците на последните дни.

Непознатият изрече тези думи със самоуверен и патетично-мазен глас, но, изглежда, не направи желаното впечатление на фермера, защото Хелмърс вдигна рамене и каза:

— Значи сте мормон? Това в никой случай не с добра препоръка за вас. Наричате се Светци па последните дни. Звучи доста претенциозно и високомерно, а тъй като аз съм скромно човешко същество и не разбирам вашата самомнителност, най-добре ще с, ако вашите богоугодни мисионерски ботуши веднага ви понесат пак по пътя ви. Не мога да търпя в къщата си търговци на души.

Думите му бяха съвсем недвусмислени, дори обидни. Обаче изразът на лицето на Бъртън остана любезен, той отново докосна учтиво шапката си с ръка и отвърна:

— Заблуждавате се, сър, ако мислите, че имам намерение да въвеждам в друга вяра обитателите на тази благословена ферма. Отбих се при вас само за да си отпочина и да утоля глада и жаждата си.

— Аха! Е, ако желаете само това, ще получите каквото ви с необходимо, но естествено при условие, че сте в състояние да си платите. Надявам се да имате пари!

Хелмърс отново огледа непознатия с остър, изпитателен поглед, след което направи такава физиономия, сякаш бе видял нещо не съвсем приятно. Мормонът вдигна поглед към небето, прокашля се и заговори:

— Наистина съвсем не притежавам от богатствата на този грешен свят в прекомерно големи количества, но все пак мога да си платя за храна, пиене и нощувка. Вярно, че подобни разходи не ми влизаха в сметките, понеже ми беше казано, че този дом е извънредно гостоприемен.

— Ах! От кого пък го научихте?

— Чух го в Тейлърсвил, откъдето идвам.

— Казаха са ви истината. Но, изглежда, са забравили да добавят, че гостоприемството ми е безвъзмездно само за онези хора, които са ми добре дошли.

— Тогава навярно нещата с мен не стоят така?

— Не, съвсем не стоят така.

— Но аз нищо лошо не съм направил.

— Възможно. Обаче, като ви поогледам по-подробно, започва да ми се струва, че от вас биха могли да се очакват само неприятности. Не ми се сърдете, сър! Аз съм искрен човек и имам навика всекиму открито да казвам какво мисля за него. Вашата физиономия не ми харесва.

Даже и сега мормонът с нищо не показва да се е почувствувал засегнат. За трети път допря ръка до шапката си и каза с кротък глас:

— Съдбата на праведниците на този свят не е да бъдат оценявани от хората. Нямам никаква вина за физиономията си. Нима мога да я сменя затова, че не ви харесва?

— Не, но не бива да позволявате да ви го казват! Необходимо е човек да е лишен почти изцяло от чувство за чест, та да приеме спокойно подобно нещо. Впрочем ще ви призная, че всъщност нямам нищо против самата ви физиономия, а не ми харесва само начина, по който я разнасяте по широкия свят. И освен това ми се струва, че туй съвсем не е истинското ви лице. Предполагам, че то има съвършено друго изражение, когато останете сам със себе си. А и още нещо не ми допада чак толкоз много.

— Ще ви помоля да ми кажете кое е то.

— Ще ви го кажа и без да ме молите. Хич не ми харесва, че идвате от Тейлърсвил.

— Защо? Да нямате там врагове?

— Нито един. Но я ми кажете за къде сте тръгнали?

— На север, към форт Елиът.

— Хмм! И да не би най-краткият път да минава покрай моя дом?

— Не, обаче слушах толкова хубави неща за вас, че от сърце ми се прииска да се запознаем.

— Оставете това желание, мистър Бъртън, защото може да не ви се харесам! Но да продължим! Къде е конят ви?

— Моят кон? Но аз нямам кон. Пристигнах пеша.

— Охо! Я не се опитвайте да ме метнете! Скрили сте го някъде наоколо и аз съм почти сигурен, че причината за това не е много почтена. Тук яздят всички: мъже, жени и деца. Без кон никой не може да се придвижи из тази местност. Всеки непознат, който скрива коня

си, а после отрича, че притежава такава добиче, несъмнено крои нещо лошо.

Мормонът плесна с ръце в знак на тържествено уверение и възкликна:

— Но, мистър Хелмърс, заклевам ви се, че действително нямам кон. Вървя из страната на краката на смирието и никога досега не съм се качвал на седло.

Ето че сега Хелмърс се надигна от пейката, приближи се към непознатия, сложи тежко ръката си на рамото му и го скастри:

— Човече, на мен ли ще разправяте тия, на мен, дето живея от толкоз години тук, на границата^[10]? Да не мислите, че съм сляп? Нали виждам, че вътрешната страна на крачолите ви е излъскана от езда? Забелязах и дупките за шпори на вашите ботуши, а...

— Това не е никакво доказателство, сър! — прекъсна го мормонът. — Купих ботушите на старо. Вече си имаха тези дупки.

— Тъй! Ами колко време ги носите?

— Два месеца.

— В такъв случай дупките отдавна би трябвало да са се запълнили с прах или кал. Или може би всеки ден си правите удоволствието да прочиствате дупките за шпори? През нощта валя дъжд. След един толкова голям преход целите ви ботуши щяха да бъдат изкаляни. Обаче те са чисти, което е сигурно доказателство, че сте яздили. Впрочем от вас лъха миризма на кон и я виж ти какво имало тук! Когато някой път пак решите да напъхате шпорите си в джоба на палтото, внимавайте някое от колелцата да не остава навън!

Той посочи към месинговото колелце на шпора, подаващо се от джоба на непознатия.

— Тези шпори ги намерих вчера — защити се мормонът.

— По-добре да ги бяхте оставили на мястото им, нали нямате нужда от тях. Впрочем хич не ме засяга дали яздите, или се придвижвате хаджипешовата. Нямам нищо против да обикаляте по света и на кънки. Щом можете да ми платите, ще получите и ядене, и пиене, но после си вървете по пътя! Не желая да оставате да нощувате. У дома си приемам само такива хора, които не изглеждат подозрителни.

Хелмърс се приближи до прозореца, подвикна в стаята няколко думи на полувисок глас, а после отново се върна на мястото си,

привидно без повече да се интересува от непознатия. Мормонът се настани на съседната маса, остави върху нея вързопчето си, склучи ръце, поклати глава, след което смирено я сведе и кротко зачака онова, което щяха да му поднесат. Придаде си вида на човек, комуто незаслужено бе причинена болка.

Хобъл Франк бе следил разговора внимателно. Сега обаче, след като той приключи, не обръщаше повече никакво внимание на мормона. Но Блъди Фокс се държеше съвсем иначе.

Още при появяването на мормона очите на юношата се бяха широко разтворили и оттогава той не беше отмествал поглед от него. Фокс не беше сядал, защото се канеше да напусне фермата. Конят му стоеше все още край него. Сега обаче той посегна с ръка към челото си, сякаш напразно се мъчеше да си припомни нещо. После бавно я отпусна и без да бърза, се настани срещу фермера, така че да може внимателно да наблюдава мормона. Стараеше се другите да не забележат, но не му се удаваше да прикрие възбудата си.

Ето че от къщата излезе възрастна, добре закръглена жена. Тя донесе хляб и голямо парче печено говеждо филе.

— Това е жена ми — поясни Хелмърс на Хобъл Франк на немски, докато с мормона беше разговарял на английски. — Разбира немския не по-зле от мен.

— Страшно се радвам — обади се Франк, като й подаде ръка. — Доста време измина, откакто за последен път съм плавал с някоя лейди из водите на родния си език. Приемете моите най-сърдечни поздравии, мила госпожо Хелмърс! Да не би и вашата родна люлка да е била в татко Рейн или в сестра Елба?

— Не е била точно там — отвърна тя засмяно, — защото и в родината ни отвъд океана няма обичай люлките да се поставят във водата. Но въпреки това съм немкиня.

— Е, туй, дето го казах за Рейн и Елба, естествено не бива да се разбира толкоз дословно. Често обичам да се изразявам красиво и изискано. Що се отнася до мен, то аз за пръв път съм зърнал красивата майка земя недалеч от Флоренция на Елба, както математикът географ нарича Дрезден.

Добрата женица изобщо не знаеше какво да отговори на това странно човече. Тя погледна въпросително мъжа си и Хелмърс й помогна да се отърси от смущението си, като обясни:

— Господинът е мой мил колега, лесничей, който отвъд океана сигурно е щял да направи добра кариера.

— Несъмнено! — намеси се бързо Франк. — Лесничейската наука беше стълбата, по която щях да се изкатеря с ръце и крака, ако съдбата не ме беше сграбчила отзад и не ме беше повлякла към Америка. Надявам се, многоуважаема госпожо Хелмърс, че ще се опознаем бързо и добре!

— Убедена съм! — отвърна му тя, кимайки с глава.

— Впрочем бирата ми свърши. Мога ли да получа още една чаша?

Тя взе чашата му, за да я напълни отново, и използва случая да донесе на мормона хляб, сирене, вода и малка чашка с бренди. Той се зае със скромната си храна, без да се оплаче, че не беше получил никакво месо.

Появи се и негърът Боб.

— Масер Боб сме готов с коне — съобщи той. — Масер Боб също ядат и пият заедно!

В същия миг погледът му падна върху Светеца на последните дни. Боб се спря, няколко секунди го оглежда внимателно, после извика:

— Какво виждат масер Боб! Кои седят тук! Това сме масса Уелър, крадецът, кой откраднали всички много пари на масса Бауман!

Мормонът скочи от мястото си и втренчи изплашения си поглед в чернокожия.

— Какво каза? — попита Франк, изправяйки се също така бързо на крака. — Нима този човек е онзи Уелър?

— Да, той са. Масер Боб него точно познават. Масер Боб него много добре огледали.

— Lask-a-day! Каква мила среща. Какво ще кажете, мистър Тобайъс Прайзегот Бъртън?

Мормонът бе превъзмогнал моментната си уплаха. Той направи презрително движение с ръка по посока на негъра и отговори:

— Изглежда, този чернокож не е с всичкия си! Не го разбирам. Не знам какво иска!

— Но думите му бяха достатъчно ясни. Нарече ви Уелър и каза, че сте обрели господаря му, някой си Бауман — обади се Хелмърс.

— Не се казвам Уелър.

— А може би някога сте се казвали така, а?

— Откак се помня, името ми е било Бъртън. Този нигър, изглежда, ме бърка с някой друг.

Боб пристъпи заплашително към него и възкликна:

— Какво сме масер Боб? Масер Боб сме негър, а не damned нигър. Масер Боб сме coloured gentleman^[11]. Ако маса Уелър още веднъж кажат „нигър“, тогава масер Боб го повалят с юмрук, както маса Шетърхенд са му показали!

Хелмърс веднага застана между двамата и каза:

— Боб, никакво насилие! Ти обвиняваш този човек в кражба. Имаш ли доказателства?

— Да, Боб имат доказателства. Маса Франк също знаят, че маса Бауман били ограбен. Той могат бъдат свидетел.

— Така ли е, мистър Франк?

— Да — потвърди дребосъкът. — Мога да свидетелствувам.

— А как стана кражбата?

— Моят приятел Бауман, наричан от онези, които го познават, Ловеца на мечки, имаше на север, близо до южния ръкав на Шайен Ривър, хубав „store“, а аз му бях съдружник. Отначало търговията вървеше много добре, понеже често ни посещаваха златотърсачи, съсредоточили се по онова време на Черните хълмове. Печелехме добри пари и често криехме у дома си значителни суми в монети и нъгитс. Един ден трябваше да предприема пътуване до златотърсачите, за да събера някои дългове. Когато на третия ден се завърнах, научих, че междувременно Бауман е бил ограбен. Бил сам с Боб и някакъв непознат на име Уелър останал да пренощува при него. На сутринта заедно с Уелър изчезнали и всички пари, а от преследването нямало никаква полза, понеже дирята на крадеца била заличена от проливен дъжд. Сега Боб твърди, че в този Светец на последните дни е разпознал разбойника, и никак не ми се вярва да се лъже. Боб умее да си отваря очите и има много добра памет за лица. Още тогава ни уверяваше, че бил огледал подробно онзи човек. Това е, което имам да казвам засега, мистър Хелмърс.

— Значи вие самият не сте виждали крадеца?

— Не.

— Но в такъв случай не можете да свидетелствувате, че пред вас е действително онзи крадец. Боб остава сам със своето твърдение.

Какво следва да се направи сега, знаете също тъй добре, както и аз.

— Масер Боб точно знаят какво трябва направи! — извика негърът. — Масер Боб пречукат негодник. Масер Боб не заблуждават.

Той се накани да избута Хелмърс настрани, за да се добере до мормона. Обаче фермерът го задържа и каза:

— Стой! Не мога да търпя извършването на подобно насилие на моята собствена земя.

— Добре. Тогава масер Боб чакат, докато негодник махнат от собствена земя, но после него обесят на най-близко дърво. Масер Боб тук седят и добре внимават кога тръгнат разбойник.

Боб си седна, но така, че да не изпуска из очи мормона. Личеше, че бе изрекъл заканата си сериозно. Бъртън оглеждаше великанската фигура на негъра боязливо и не след дълго се обърна към Хелмърс:

— Сър, аз наистина съм невинен. Този чернокож мастър се припознава в мен и аз се надявам, че ще мога да се осланям на вашата закрила.

— Не се осланяйте твърде много на мен! — гласеше отговорът. — Доказателства не бяха дадени, пък и кражбата изобщо не ме засяга, защото не изпълнявам никакви служебни функции. Следователно можете да бъдете спокоен, докато се намирате при мен. Но вече ви казах, че в най-скоро време ще трябва да си обирате крушите. А какво ще става после, ми е безразлично. Не мога да оспорвам правото на Боб да уреди тази работа с вас на четири очи. Ако това може да ви утеши, ще ви уверя с удоволствие, че няма да изпадна в безсъзнание от ужас, ако утре сутринта ви срещна под някое дърво, чийто най-дебел клон се е попривел под вашата тежест.

С тези думи въпросът бе временно приключен. Мормонът продължи да се храни, но сега ядеше много бавно и с чести прекъсвания, за да продължи колкото е възможно повече времето на гарантираната си безопасност. Неспойно въртящите се очи на Боб почти не се откъсваха от него, а Блъди Фокс, който външно се бе държал кротко и мирно, го наблюдаваше все така съсредоточено, както и преди.

[1] (англ.) — Добър ден, момчето ми! Б. пр. ↑

[2] Мормони — членове на реакционна религиозна секта в САЩ, основана през 1830 г. от Джо Смит и наречена на името на „пророка“

Мормон. Б. пр. ↑

[3] Фукс (нем.), равнозначно на „фокс“ (англ.) — лисица, — среща се и като фамилно име. „Блъди“ (англ.) — кървав. По тогавашния маниер на „кръщаване“ момчето се е казвало Кървавата лисица. Б. пр. ↑

[4] (англ.) — Добре дошъл! Б. пр. ↑

[5] (англ.) — шапка с щраусово перо. Б. а. ↑

[6] Горната забележка е необходима за авторовия текст, тъй като, когато Франк говори на немски, той си служи по твърде комичен начин с елементи от саксонския диалект. Б. пр. ↑

[7] (англ.) — зрънце или парче самородно злато. Б. пр. ↑

[8] (фр.) — цилиндър, който може да се сгъва. Б. пр. ↑

[9] (англ.) — титла, която може да се даде на мирови съдии, кметове, адвокати и чиновници. Б. пр. ↑

[10] Под граница тук се разбират районите между „цивилизованата“ и „нецивилизованата“ част на Северноамериканския материк около средата на XIX век. Б. пр. ↑

[11] (англ.) — цветнокож джентълмен. Б. пр. ↑

2. ГЛАВА

ИЗСТРЕЛЪТ В ЧЕЛОТО

Сега всеки бе зает с яденето и със собствените си мисли дотолкова, че разговорите напълно секнаха. А когато по-късно Франк се опита пак да подеме прекъснатия разговор за Ляно Естакадо, му попречи появяването на нов посетител.

— Мистър Хелмърс, изглежда, че вашият дом се посещава доста често — обади се той. — Ей оттам пак се е задал някакъв „horseman“^[1], който си е наумил да дойде при вас.

Фермерът се обърна към посоката, откъдето се приближаваше ездачът, разпозна го и отговори оживено:

— Това е един славен юначага, който ми е винаги добре дошъл. На него можеш да разчиташ във всяко отношение.

— Изглежда, е някой „trader“^[2], който ще иска да поднови при вас запасите си от стоки, а?

— Да не би да мислите така, защото е окачил от двете страни на седлото си толкова големи дисаги?

— Да.

— Тогава се лъжете. Той не е търговец, а един от нашите най-прочути скаути^[3]. С такъв човек си заслужава непременно да се запознаете.

— Може би името му ще ми е известно.

— Не знам как му е истинското име. Всички го наричат Джъгъл Фред^[4], понеже умее да прави стоици фокуси, които смайват кого ли не. В тези забележителни дисаги носи необходимите за тях вещи.

— Чувал съм вече за него. Той е пътуващ фокусник, който при случай изпълнява и ролята на водач и следотърсач, нали?

— Точно обратното: той е отличен следотърсач, който понякога развлича с фокуси спътниците си. Изглежда, е пътувал с прочути циркови артисти. И той владее немски език. Защо е дошъл и е останал

в Запада, когато нейде другаде тази негова сръчност щеше да го позлати, не знам, а и не ме засяга, но съм убеден, че ще ви хареса.

Ездачът, по чийто адрес бяха направени тези забележки, вече се беше приближил. На двадесетина метра от къщата спря коня си и извика:

— Хелоу, старий lodging-uncle^[5], имаш ли място за един беден Neddy-wretch^[6], който не може да си плати сметката?

— За тебе има място по всяко време — отвърна Хелмърс. — Ела насам! Слез от козела си и се разположи удобно! Ще бъдеш в отбрано общество.

Джъгъл Фред огледа бързо, но изпитателно присъстващите и рече:

— Да се надяваме! Познавам вече нашия Блъди Фокс. Чернокожият не ме тревожи. Другият дребничък джентълмен с фрака и дамската шапка не ми прилича на обесник. А онзи, третият, който е захапал сиренето така, сякаш са го накарали да дъвче кожа на таралеж, е ... хмм, навярно ще се запозная и с него.

Беше странно, че и този човек се изказа предпазливо за мормона. Той накара коня си да измине и останалото малко разстояние, след което скочи от седлото. Франк успя да го огледа, докато той сърдечно, с протегнати ръце поздравяваше фермера като стар приятел.

Джъгъл Фред представляваше странна фигура дори и за Далечния запад. Първото нещо, което биеше на очи, беше една доста голяма гърбица, която загрозяваше иначе съразмерно развитото му тяло. Той беше средно висок и много здраво сложен, а не, да речем, с къс труп, тесни гърди и дълги ръце. Овалното му, пълно и гладко избръснато лице бе силно загоряло от слънцето, обаче лявата му страна беше зле обезобразена, защото преди време някаква страшна рана е била закърпена по съвсем нескопосан начин. И странно, но очите му имаха поразително различен цвят. Лявото бе оцветено в най-красивото небесносиньо, а дясното беше черно.

Джъгъл Фред носеше високи кафяви ботуши от кожата на бизонче; мексиканските му шпори имаха големи колелца. Беше облечен в черен кожен панталон, риза от дебел син плат и кожен елек. Около кръста му бе закопчан широк кожен колан, подобен на кемер, по който и във който бяха закачени или напъхани нож, револвер с голям калибър, патрони и най-различни дреболии, необходими на всеки

уестмън. На главата си имаше доста новичка боброва шапка, която бе нахлупена толкова силно, че скриваше цялото му чело. Опашката на животното се спускаше отзад почти до врата му.

Хелмърс бе нарекъл шеговито коня му „козел“ и това сравнение си имаше своето основание. Краката на животното бяха необичайно дълги, а то изглеждаше поне на външен вид доста изпосталяло. По оголялото чуканче на опашката му, провиснало сега тъжно надолу, се мъдреха само десетина къси косъмчета. Дали това създание е било някога черен, кафяв или червеникав жребец, вече никой не бе в състояние да определи, понеже кожата му на много места беше напълно оголяла, а там, където все още имаше козина, тя бе оцветена в някакво неопределено сиво, сякаш старият жребец е бил язден още по времето на преселението на народите от някой суеб или гепид^[7]. От гривата му не бе останала и следа. Несъразмерно голямата му глава се беше провесила толкова ниско, че муцуната му почти докосваше земята. Изглеждаше сякаш главата с мъка носеше дългите дебели оголели магарешки уши, прилепили се любвеобилно към нея чак до долната ѝ челюст също като някои големи кожени кесии. На всичко отгоре животното държеше очите си затворени, като че ли спеше, и както си стоеше, ей тъй, неподвижно, представляваше неповторима картинка на глупост и безпомощност, бъдеща състрадание.

След като собственикът на този кон стисна ръцете на фермера, попита:

— Значи имаш място за мен, а?

— Разбира се! Сядай при нас! Ето ти тук достатъчно месо и за тебе.

— Благодаря, но вчера си развалих стомаха. Сега говеждото ще ми бъде малко тежко. Бих предпочел някоя ярка. Може ли да ми я доставиш?

— Защо не? Я погледни! Ей тук се разхождат колкото искаш печени пилета. — Той посочи към двете ята млади ярки, които цапукаха близо около масите, за да кълват падналите трошици.

— Добре! — кимна Фред. — Ще те помоля за една от тях. Нека твоята housewife^[8] ми я приготви. Сам ще я оскубя.

При тези думи той свали двуцевката си от седлото, прицели се в една от ярките и натисна спусъка. Когато се разнесе изстрелът, конят му дори не си помръдна спуснатите клепачи. Изглежда, беше толкова

безнадежно оглушал, че не можеше да чуе дори изстрел, даден от толкова близко разстояние.

Ярката бе паднала мъртва на земята. Човекът я вдигна и я показа наоколо. За удивление на всички по нея не беше останало нито едно перце и можеше веднага да бъде изкормена и опечена.

— The devil! — засмя се Хелмърс. — Можех да се сетя, че имаш намерение да ни покажеш пак някой от твоите номера.

Ама как го направи?

— Започнах с далекогледа.

— Глупости! Нали стреля с карабината.

— Наистина, но преди това ви наблюдавах отдалеч с моя „джобен телескоп“. Забелязах и младите ярки. Затова веднага направих моите приготовления, за да се представя пред днешните ти гости като ловък фокусник.

— А може ли да научим тези приготовления?

— Защо не? Това е детински лесно. Освен с патрона или сачмите нареждам пушката си здравата с едри iron-filings^[9] и се прицелвам така, че зарядът да облети птицата отзад напред. Ако перата не са заякнали вече твърде много, те биват изцяло отнесени и изпърлени. Виждаш, че не е необходимо да си изучавал бялата и черната магия, за да бъдеш вълшебник. И тъй, нареди да ми бъде изпечено това животинче! Надявам се, че ще ми се позволи да седна тук?

— Естествено! Тези двама джентълмени са мои приятели, познати са на Олд Шетърхенд, когото очакват тук.

— Олд Шетърхенд? — подскочи Джъгъл Фред. — Наистина ли?

— Да. Ще дойде и Дебелия Джими.

— Neigh-day! По-хубава вест от тази човек мъчно може да чуе! Отдавна имам желание да видя този Олд Шетърхенд. Радвам се, че пристигам тук тъкмо навреме.

— А също тъй ще се зарадваш, като научиш, че ей този сър е немец. Казва се Франк и ми е колега...

— Франк ли? — прекъсна го фокусникът. — А да не би да е самият Хобъл Франк?

— Мътните го взели! — възкликна дребничкият саксонец. — Знаете името ми? Как е възможно това?

Той бе говорил на немски. Затова Джъгъл Фред му отговори на същия език:

— Няма защо да се чудите толкова. По-рано времената бяха други. И тогава в Далечния запад се случваха колкото щеш добри дела и злодеяния, но при незадоволителните съобщителни връзки, каквито имаше по онова време, вестта за тях се разпространяваше твърде бавно. Сега обаче, щом се случи нещо забележително, новината прелита за миг от Северните езера до Мексико или от стария Фриско (Сан Франциско) та чак до Ню Йорк. Вашият смел поход до Йелоустоун се прочу надалеч, а заедно с него, разбира се, и името ви. Във всеки форт или поселище, край всеки лагерен огън се говореше за вашите приключения, ето защо не бива да се учудвате, че знам името ви. Един трапер разговарял със сина на Ойтка-петай Мо-ав далеч на север, край водите на Спотит Тейл, после тръгнал на юг, чак до форт Арбъкъл, и разказвал на всички, които срещнал, а накрая и на мен цялата история така подробно, както самият той я е чул.

— Е — обади се Хобъл Франк, — кой знае какво е прикачено на тази история по пътя ѝ от Спотит Тейл до форт Арбъкъл. В подобни случаи от мухата се прави слон, а от дъждовния червей гигантска анаконда и от някой скромнен ловец на бобри може да стане прочутият Хобъл Франк. Е, ще призная, че се държахме като истински херкулесовци и минотаври^[10], но не обичам да се говори за мен повече от онова, което е вярно. Безрезервната скромност е благодетел, красяща героите.

— Скромността ви поставя вашите достойнства в трикратно по-благоприятна светлина и удесеторява удоволствието ми да се запозная с вас. Дайте ми ръката си!

Джъгъл Фред протегна десницата си на Франк. Дребосъкът сърдечно разтърси ръката му и каза:

— Много се радвам, понеже от господин Хелмърс научих, че сте човек с усет за изкуствата, който е обиколил света. Всъщност много ми се иска да разбере каква биография имате зад гърба си!

— Мога набързо да ви я разкажа! Отначало посещавах гимназия, където...

— Олеле мале! Това не е никаква препоръка за вас!

— Защо?

— Защото изпитвам силна неприязън към всичко живо, което е било гимназист. Тези хора са надменни. Не вярват, че и някой лесничей може да стане учен човек. Такива съм ги срещал неведнъж. Но

въпреки всичко винаги ми е било детински лесно да ги убедя, че съм човек, който може с гигантски крачки да ги остави далеч зад себе си. Значи и вие сте минали по пътя на това незначително образование?

— Да. След гимназията по съвета на моите покровители се отдадох на живописата и започнах да посещавам академията.

Имах доста добри заложиби, но за съжаление не бях упорит. Твърде скоро се уморих и от истинското изкуство пропаднах до едно псевдоизкуство — станах цирков ездач. Бях весел и приятен човек, обаче няхах морални сили и вътрешни устои. С една дума, бях лекомислен. Хиляди пъти съм се разкайвал. Какво ли щях да представлявам днес, ако по-рано притежавах твърда воля!

— Ами сигурно и сега си имате дарбата. Защо не започнете отново?

— Сега? Както съм изгубил младежката си енергия? Драги мой Хобъл Франк, свършено е с тези мечти. В професията си на скаут се старая да живея честно и почтено и да бъда в услуга на хората. Не бива да ме пращате отново на училище мен, стария чудак! Блазе на онзи, който не е принуден на стари години да изкупва греховете си от времето на младостта! Моля ви, нека говорим за нещо друго!

— Добре, да поговорим за нещо друго! — повтори бързо добродушният Хобъл Франк. — За приятелите ми, с които ще се видя в близките дни, за Олд Шетърхенд, Дългия Дейви, Дебелия Джими, за Винету, който...

— Винетули? — намеси се Фред. — Да не би да имате предвид прочутия вожд на апачите? Къде ще се срещнете с него?

— Това е уговорено само между него и Олд Шетърхенд. Но предполагам, че ще стане отвъд Ляно Естакадо.

— Хмм! Тогава се надявам да видя и него. И аз се каня да прехвърля Стейкт Плейн. Нает съм от група хора, които трябва да преведа първо отвъд, а после и до Ел Пасо. Те са янки, които са намислили да се заловят с една доходна работа оттатък, в Аризона.

— Да нямат предвид диаманти?

— Да, тъкмо това. Изглежда, носят у себе си значителни суми суха пара, за да могат на място да закупуват скъпоценните камъни, и то евтино.

Хелмърс поклати глава и се намеси:

— А ти нима вярваш в тези диамантени находища? Аз считам цялата история за огромна измама.

Той имаше пълно право. По онова време изневиделица плъзнаха слухове, че в Аризона били открити диамантени полета. Споменаваха се имената на хора, които за няколко дена били забогатели неимоверно, имайки щастието да намерят скъпоценни камъни. Показваха диаманти, някои с много голяма стойност, които уж били намерени там. Тези слухове прекосиха континента по цялата му ширина за няколко седмици, та дори за няколко дена. Златокопачите от Калифорния и северните райони напуснаха доходните си златни находища и се завтекоха към Аризона. Но спекулата се беше вече развихрила. Светкавично се образуваха дружества, разполагащи с милиони. Диамантените полета щяха да бъдат изкупени изцяло, за да могат да бъдат експлоатирани на едро. Нито един клейм^[11] нямаше да бъде отстъпен. Търговски агенти тичаха насам-натам с диамантени проби в ръка, които били намерени на въпросните места ей тъй, просто на земята. Те раздухваха страстите с все сила и в съвсем кратко време температурата на диамантената треска стана по-висока от температурата на която и да било златна треска.

Но предпазливите хора не се бръкнаха в джобовете и твърде скоро, както предвиждаха те, работата удари на камък. Цялата тази голяма измама беше разиграна само от неколцина много изискани и приятни на вид янки. Бяха се появили, без някой да ги познава, и изчезнаха, без някой междувременно да се беше запознал с тях. Разбира се, че заедно с тях изчезнаха и милионите. Акционерите напразно ругаеха и проклинаха. Повечето от тях отричаха, че притежават акции, защото не искаха хората да им се смеят. Така бързо прославилиите се диамантени полета отново опустяха както преди, а разочарованите златокопачи се завърнаха при своите златни находища, за да научат, че междувременно там се бяха настанили други, по-умни от тях. С това приключи цялата работа и никой не заговори повече за нея.

Не бе изминало много време от началото на диамантената треска, когато пред вратата на Хелмърс Хоум се разиграха описаните дотук събития. Фермерът Спадаше към онези хора, които не повярваха на слуховете. Но затова пък Джъгъл Фред каза:

— Засега все още не се съмнявам в истинността на тези съобщения. Щом са намерени диаманти на други места, защо да ги няма и в Аризона? Вярно, че мен това не ме засяга. Имам си друга работа. А какво ще кажете вие, мистър Франк? Преценката на човек с вашата проникателност, опит и познания ще бъде меродавна за нас.

Хобъл Франк не забеляза леката, но добродушна ирония и отвърна поласкан:

— Радвам се, че се обръщате към мен с такова доверие, понеже тъкмо на моята врата трябва да почукате. На мнение съм, че цялата работа с диамантите е много хубава, обаче има и други неща, които хич не са по-лоши. В мигове на страшен глад за мен една опушена тюрингска наденица е по-скъпоценна и от най-едрия диамант. А изпитвам ли жажда, няма да мога да я утоля с никакъв брилянт. Нима човек може да иска нещо повече, освен да хапне и да пийне до насита? Горещо съм доволен от себе си и от своята съдба и не ми трябва благородни камъни. Да не би да ги окача да украсяват дамската ми шапка за езда? Имам си на нея перо и това ми стига. Е, ако знаех, че оттатък, в Аризона, ще намеря скъпоценен камък, голям горе-долу колкото Хайделбергската бъчва^[12] или поне колкото едра тиква, тежка три центнера, тогава бих отишъл до там, за да го взема. Но по-малък хич не ми трябва. Ще ми се струва твърде мизерен. Обаче, тъй като изобщо не знам дали ще се намери нещо, а и наистина да имам такъв късмет, то ще е някой дребосък колкото маково зрънце, не, никой не може да ме накара да тръгна за диамантените полета. Хора като нас не се нуждаят от диаманти, защото всеки от нас носи в гърдите си по един скъпоценен камък, а именно своето сърце, за което поетът казва: *„Няма благороден камък под небето, който да има стойността на сърцето.“*

— Добре казано! — извика Хелмърс, подавайки ръка на дребничкия саксонец. — Много сте прав с този благороден камък и затова и през ум няма да ни мине да търсим диаманти, които уж ги имало в Аризона. Твоите хора, Фред, които ще трябва да преведеш отвъд, едва ли ще направят от най-добрите сделки. Във всеки случай щеше да бъде по-добре, ако си бяха останали у дома заедно с многото си пари. Могат много лесно да ги изгубят, без да получат за тях нито един диамант. И изобщо не ми изглеждат големи умници, щом

допускат другите да разберат, че носят у себе си значителни суми. Това никога не е разумно, а тук пък още по-малко от където и да било.

— Утре следобед ще пристигнат тук. Трябваше да купят още два товарни коня, за което ще им е необходим поне половин ден. Ето защо тръгнах преди тях, та да прекарам при теб времето си до утре по-приятно.

— И добре си направил, стари приятелю. Ами колцина са?

— Шестима, от които няколко имат доста „зелен“ вид и поведение, ама това ми е безразлично. Изглежда, идват от Сент Луис и си въобразяват, че ще се завърнат с милиони.

— Ще намерят ли пътя до тук?

— Сигурно, понеже им го описах толкова добре, че не е възможно да се объркат... Стой, Черньо, какво има?

Този въпрос бе отправен към негъра.

Междувременно слънцето бе вече залязло и беше настъпил здрачът, който е извънредно кратък в онези географски райони. Вече се бе смрачило дотолкова, че на по-голямо разстояние не се виждаше нищо. Въпреки увлекателния разговор Боб и Блъди Фокс не бяха изпускали из очи мормона. Бъртън се беше постарал да си придаде такъв вид, сякаш разговорът изобщо не го интересува, и понеже останалите навярно считаха, че някакъв си мормон, чиято външност и поведение издаваха чистокръвния янки, не владее немски или пък го разбира съвсем слабо, те бяха разговаряли на толкова висок глас, че Бъртън бе имал възможността да чуе всяка дума.

Когато Джъгъл Фред заговори за шестимата мъже, които трябвало да преведе през Ляно Естакадо, по лицето на мормона се изписа израз на голямо напрежение. При забележката, че те, изглежда, носели у себе си много пари, по тънките му устни се плъзна доволна усмивка, която впрочем не можа да бъде забелязана поради настъпилия здрач.

От време на време той бе вдигал глава, сякаш за да се послуша, а погледът му нетърпеливо се отправяше натам, откъдето беше дошъл. Той знаеше, че трябва да се счита, кажи-речи, за пленник, защото очите на негъра не се откъсваха от него. От минута на минута страхът му нарастваше. Не можеше да не мисли за заплахата на негъра и му се струваше, че той е способен на всичко.

Сега, когато се бе стъмнило почти напълно, на Бъртън му мина мисълта, че може бързо да си плюе на петите, нещо, което по-късно навярно щеше да бъде много по-трудно. Ето защо той посегна към вързопчето, което беше донесъл, и започна лека-полека да го придърпва към себе си. Беше намислил след това изведнъж да скочи на крака и бързо да свие зад ъгъла на къщата. Изчезнеше ли веднъж в гъсталаците, едва ли имаше защо да се бои от някакви преследвачи.

Обаче се беше излъгал в Боб. Чернокожият беше като повечето негри, които, взели веднъж някакво решение, имаха навик да преследват изпълнението му с най-голяма упоритост. Боб бе забелязал много добре, че мормонът се опитва да докопа вързоп си, и тъкмо в мига, когато Бъртън се канеше да скочи на крака, той стана от мястото си толкова чевръсто, че за малко не повали Хелмърс на земята. Затова и Джъгъл Фред го попита какво има. Боб отвърна:

— Масер Боб сме видял, че крадец искат избягат. Вече посягат към вързоп. Искат бързо офейкат. Но масер Боб ще пребият него на друг, не собствен земя, затова тръгнат с него и не изпускат из очи.

Той се премести на самия край на пейката, така че се озова съвсем близо до мормона, макар Бъртън да седеше на съседната маса.

— Остави го на мира! — обади се фермерът. — Може би той изобщо не заслужава вниманието ти.

— Масса Хелмърс са прав. Човек не заслужава внимание, но го заслужават пари, кои той откраднал. Той не тръгват, без масер Боб придружат.

— Но кой е всъщност този човек? — попита тихо Джъгъл Фред. — Още от самото начало не ми хареса. Има досущ вида на вълк, навлякъл овча кожа. Щом го зърнах, ми се стори сякаш вече съм виждал нейде острите черти на тази източена муцуна, и то при не особено благоприятни обстоятелства за самия него. Хелмърс му обясни на полувисок глас защо Боб толкова настоятелно преследва целта си да не се отделя от подозрителния непознат и прибави:

— Изглежда, че онзи човек привлича вниманието и на Блъди Фокс повече, отколкото той иска да ни покаже. Или се лъжа?

— Well! — потвърди юношата. — Този Светец на последните дни ми е сторил някаква злина, но не знам точно каква.

— Тъй ли? Е, как така? Защо не му подириш сметка? — заразитва Хелмърс.

— Защото не знам точно какво е било. Напразно си измъчвах мозъка да си припомня. Имах чувството, че съм сънувал нещо и после съм забравил подробностите на съня. А заради подобно неопределено и мъгляво подозрение не мога да се нахвърля върху него.

— Не мога да те разбера. Каквото знам, го знам. Аз никога нямам такива мъгляви подозрения. Впрочем вече се стъмни. Няма ли да влезем в стаята?

— Не, ти забрани на онзи обесник да влиза в къщата, а аз трябва да го наблюдавам. Затова ще остана тук. Може би все пак ще се сетя какви сметки имам с него за уреждане.

— Тогава ще се погрижа поне за достатъчно силно осветление, за да не успее все пак да се измъкне.

Хелмърс влезе в къщата и скоро се върна с две лампи. Те се състояха просто от тесни и високи тенекиени съдове за газ, от чиито отвори се подаваха дебели фитили. Нямаха стъклени шишета или предпазни абажури. Но въпреки всичко двата силно пушливи пламъка бяха достатъчни, за да осветят мястото пред вратата.

Тъкмо когато Хелмърс бе вече окачил лампите на два клона, се разнесе шум от стъпки, които се приближаваха откъм царевичните ниви.

— Моите hands^[13] се прибират — каза той.

Под „ханд“ американецът разбира всяко лице, било от мъжки или женски пол, което се намира на служба при него. Но Хелмърс се беше излъгал. Щом човекът пристъпи в осветения от лампата кръг, стана ясно, че е непознат.

Той беше висок и силен мъж с лице, обрасло с гъста брада, облечен по мексикански, обаче без шпори, нещо, което тук не можеше да не направи впечатление. От пояса му се подаваха дръжките на нож и два пистолета, а в ръката си носеше тежка карабина, украсена със сребърни пръстени. Докато тъмните му пронизващи очи се местеха бързо и изпитателно от едно лице на друго, той създаваше впечатление на суров човек, у когото не биваше да се очаква появата на някакви сърдечни чувства. Когато погледът му се плъзна по лицето на мормона, клепките му потрепнаха по особен начин. Никой друг освен мормона не го забеляза. Несъмнено това беше някакъв знак.

— Buenas tardes, senores!^[14] — поздрави той. — Вечер на бенгалско осветление! Изглежда, собственикът на тази асиенда^[15] е

човек с поетични наклонности. Разрешете ми да си отдъхна при вас за петнайсетина минути и ми дайте да глътна някоя глътка, ако тук изобщо се намира нещо за пиене!

Той говореше на онази смесица от испански и английски, с която хората по мексиканската граница си служат често.

— Седнете, сеньоре! — покани го Хелмърс. — Какво искате да пиете? Бира или бренди?

— Я ми се махнете от главата с вашата бира! Не ща и да чувам за тази немска помия. Дайте ми едно силно бренди, но да не е в твърде малко количество! Ясно ли е?

Поведението и тонът му бяха като на човек, който не е свикнал да се шегуват с него. Държеше се досущ като че ли тук той можеше да заповядва. Хелмърс стана, за да му донесе каквото желаше, и посочи към пейката, където беше освободил място за непознатия. Но той поклати глава и каза:

— Благодаря, сеньор! Тук седят вече четирима. По-добре ще е да правя компания на онзи кабалеро, който се е свил ей там тъй самотен. Свикнал съм да бъда сред обширната савана и не ми прави удоволствие да се блъскам на едно място с толкова много хора.

Той подпря пушката си на дънера на дървото и седна до мормона, когото поздрави с леко докосване на ръката до широката периферия на сомбрерото си. Светецът на последните дни отвърна на поздрава по същия начин. Двамата се държаха така, сякаш бяха непознати.

Хелмърс отново бе влязъл в къщата. От съвсем естествена учтивост останалите избягваха да отправят открито погледи към новодошлия. Това бе добре дошло за него и той го използва, за да прошепне на мормона:

— Защо не дойде? Нали знаеш, че очакваме от теб известие? Сега той говореше на най-чист английски.

— Не ме пускат да си тръгна — промълви Бъртън.

— Кой?

— Ей този проклет нигър.

— Тоя, дето не сваля очи от тебе ли? Ами какво иска?

— Твърди, че съм бил отмъкнал парите на господаря му, и иска да ме линчува.

— С първата част може и да казва истината, но нека си избие втората от главата, ако не желае с камшиците си да боядисаме черната му кожа в кървавочервено. Има ли насам нещо ново?

— Да. Шест diamond-boys^[16] със значителни парични суми се канят да прекосят Ляно.

— Zounds! Ще са ни добре дошли! Ще понадникнем в джобовете им. У последните нещастни голтаци не намерихме нищо.

Но сега тихо! Хелмърс идва.

Фермерът се връщаше с голяма чаша, пълна с бренди. Той я остави пред новодошлия и каза:

— Ето, наздраве, сеньор! Май че днес сте яздили доста дълго?

— Да съм яздил ли? — запита на свой ред непознатият, като изля в гърлото си половината от съдържанието на чашата. — Нямате ли очи? Или по-скоро имате толкова много очи, че виждате и онова, което изобщо не съществува? Нали който язди, трябва да има кон!

— Естествено.

— Е, ами моят къде е?

— Сигурно там, където сте го оставили.

— Valgame Dios!^[17] Да не би да съм си оставил коня някъде на трийсет мили отук и да съм дошъл пеша до вас, за да пия едно бренди, което пет пари не струва?!

— Оставете го в чашата, щом не ви харесва! Впрочем не си спомням да съм споменал нещо за тридесет мили. Тъй както си седите пред мене, ми приличате на човек, който положително притежава кон. А къде го е оставил, не е моя работа.

— И аз тъй мисля. И изобщо няма какво да се грижите за мен, ясно ли е?

— Да не би да искате да ми оспорите правото да се грижа за онези, които се отбиват при мен в усамотената ми ферма?

— Да не се страхувате от мен?

— Ами! Ще ми се да видя човека, който може да изплаши Джон Хелмърс!

— Това ме радва, понеже исках да ви попитам дали ще мога да пренощувам във вашия дом.

При тези думи той хвърли към Хелмърс дебнещ поглед. Фермерът отговори:

— За вас нямам място.

— Сагајо!^[18] Защо?

— Защото самият вие казахте, че не трябва да се грижа за вас.

— Но нали не мога посред нощ да бия път до вашия най-близък съсед! Ще стигна чак утре по обед!

— Тогава спете на открито! Нощта е топла, земята мека, а небето е най-разкошният юрган, който може да се намери.

— Значи ме гоните отгук?

— Да, сеньор. Който иска да бъде мой гост, трябва да покаже по-голяма учтивост от вашата.

— Да не би да искате да ви пея и свиря на китара или мандолина, само и само за да ми разрешите да преспя, сврян в някой ъгъл? Впрочем както желаете! Не се нуждая от гостоприемството ви, навсякъде ще намеря някое място, където преди заспиване ще мога да обмисля как да си поговоря с вас, ако се срещнем някога нейде другаде.

— Но не забравяйте в такъв случай да си помислите и за онова, което бих ви отговорил аз!

— Заплашвате ли ме, сеньор?

При тези думи непознатият стана от мястото си и повелително изпъчи високата си широкоплещеста фигура пред фермера.

— О, не! — усмихна се Хелмърс безстрашно. — Аз съм много миролюбив човек, докато не ме принудят да обърна дебелия край.

— И аз ви съветвам да си останете такъв. Живеете почти на самия край на пустинята на смъртта. А това изисква да бъдете предпазлив и всячески да се стремите да останете в миролюбиви отношения с непознатите, които идват при вас. Иначе някой път най-неочаквано при вас би могъл да се появи Призрака на Ляно Естакадо.

— Да не би да го познавате?

— Все още не съм го виждал. Но нали се знае, че най-много обичал да се появява на надути и наперени хора, за да ги изпрати на оня свят.

— Няма да ви противореча. Може би всички онези, намерени в Ляно убити от Призрака чрез изстрел в челото, са били някога надути и наперени негодяи. Но странното е, че всички тези обесници без изключение са били разбойници и убийци.

— Тъй ли смятате? — попита подигравателно непознатият.

— Можете ли да го докажете?

— Горe-долу. Винаги у тези мъртвѳвци са намирани предмети, които преди това са били собственост на хора, убити и ограбени в Ляно. Това доказателство е достатъчно.

— Ако е така, тогава ще ви предупредя най-приятелски: гледайте да не пречукате случайно някой човек в усамотената си ферма, иначе някой път, току-виж, ви намерят с дупка в челото.

— Сеньор! — избухна Хелмърс. — Кажете ли още веднъж подобни думи, ще ви просна на земята! Аз съм почтен човек. И подозрителен ми се струва онзи, който крие коня си, за да го вземат за някой безобиден беден странник, а не за подъл убиец.

— Това за мен ли се отнася? — изсъска непознатият.

— Ако го приемате така, аз нямам нищо против. Вие сте вече вторият човек за днес, който иска да ме метне, че нямам кон. Първият беше ей този Светец на последните дни. Може би вашите коне стоят нейде заедно. Може би при тях има и други коне и ездачи, очакващи завръщането ви. Казвам ви, че през нощта зорко ще бдя над дома си, а утре призори ще прочистя околността. Тогава вероятно ще се разбере, че имате много добри ездитни животни!

Непознатият сви пестници, после вдигна десницата си, готова за удар, направи крачка към Хелмърс и изкрещя:

— Човече, да не намекваш, че съм убиец? Кажи го по-ясно, ако имаш смелост! Тогава ще ти разбия...

Но той беше прекъснат. Вниманието на Блъди Фокс бе погълнато изцяло от пушката на новодошлия. Щом непознатият се изправи и обърна гръб на дървото, на което стоеше облежната карабината му, юношата стана и се приближи към дънера, за да огледа оръжието по-подробно. Очите му засвяткаха, а на лицето му се появи изразът на желязна, безмилостна решителност. Той се извърна към непознатия и сложи ръка на рамото му.

— Какво искаш, момче? — попита грубо човекът.

— Искам да ти отговоря вместо Хелмърс — отвърна спокойно Блъди Фокс. — Да, ти си бандит, разбойник и убиец! Пази се от Призрака на Ляно, наричан от нас „Avenging-ghost“^[19], защото има навика да отмъщава на убийците за всяко убийство с куршум в челото!

Великанът отстъпи няколко крачки, измери юношата с учудено презрителен поглед и после ехидно се изсмя:

— Ей, момче, хлапако, обеснико, полудя ли? Само да те стисна и ще те размажа!

— По-добре се откажи от тази работа! Блъди Фокс не може да бъде смачкан така лесно. Помисли си, че можеш да се държиш безсрамно към мъжете, но ето че пред теб се появява един юноша, за да ти докаже, че хората няма защо да се боят много-много от теб. Avegning-ghost наказва убийците от Ляно със смърт. Ти си убиец, а аз ще заместя Призрака. Кажи си последната молитва! Скоро ще застанеш пред Вечния съдия!

Тези думи на младия човек, който беше все още почти момче, направиха много силно впечатление на присъстващите. Той им се струваше съвсем променен. Тъй както бе застанал гордо изправен, със заплашително вдигната ръка, святкащи очи и с израз на непоколебима решителност в твърдите черти на лицето, той приличаше на вестител на правосъдието, на изпълнител на справедливия Божи съд.

Непознатият пребледня, макар че беше по-висок от юношата почти с една глава. Но все пак бързо се съвзе, изсмя се силно и възкликна:

— Наистина тоя е побъркан! Бълхата решила да изяде лъва! Досега не се е чувало подобно нещо! Негоднико, най-напред докажи, че съм убиец!

— Не се подигравай! Каквото кажа, то става, можеш да бъдеш сигурен! На кого е онази пушка, облегната на дървото?

— Разбира се, че е моя!

— Откога е твоя собственост?

— Вече стават над двадесет години.

Въпреки предишния си смях и високомерните думи този як мъж беше толкова силно впечатлен от поведението на юношата, че в главата му изобщо не мина мисълта да си замълчи.

— Можеш ли да го докажеш? — продължи да пита Блъди Фокс.

— Обеснико, я кажи как да го докажа? Ти да не би да имаш някакво доказателство за противното?

— Да. Тази карабина принадлежеше на сеньор Родригес Пинто от Естансия дел Мерисо край Сийдър Гроув. Преди две години той бе отишъл на гости в Кадо край Вашита Ривър заедно с жена си, дъщеря си и трима вакероси^[20]. Сбогувал се там със своите познати, но никога не се върнал у дома си. Скоро след това намерили шестте трупа в Ляно

Естакадо, а следите по земята показвали, че пътеуказателните колчета са били преместени в погрешна посока. Тогава тази карабина е била в неговите ръце. Ако беше казал, че си купил пушката от някого след посоченото време, това можеше да се провери. Но понеже твърдиш, че я притежаваш вече двадесет години, в такъв случай не си я купил от виновния, ами ти самият си убиецът и като такъв попадаш под ударите на закона на Ляно Естакадо.

— Куче! — изскърца със зъби непознатият. — Да те смажа ли? Тази пушка е моя собственост. Докажи, че е принадлежала на естансиерото^[21]!

— Веднага! Юношата взе подпряната на дървото пушка и натисна една от малките сребърни пластинки, украсяващи долната част на приклада ѝ. Тя отскочи и отдолу се показа друга пластинка, на която личеше името, споменато преди малко.

— Погледнете! — каза той, показвайки пушката на останалите. — Тук виждате необоримото доказателство, че пушката е била собственост на естансиерото. Той беше мой приятел и аз я познавам много добре. Считаю този човек за негов убиец и това е достатъчно. Минутите му са преброени.

— Твоите също! — кресна непознатият, втурвайки се към своя обвинител, за да изтръгне пушката от ръцете му.

Обаче Блъди Фокс светкавично отстъпи няколко крачки, насочи карабината към него и извика повелително:

— Стой, иначе куршумът ти е сигурен! Знаю как трябва да се отнасям с хора като теб. Хобъл Франк, Джъгъл Фред, насочете оръжията си към него и ако помръдне, незабавно го застреляйте като куче!

Само за миг двамината се прицелиха с пушките си в мексиканеца. Тук действуваше законът на прерията, който има един-единствен, ала много обемист параграф. В подобни случаи смелият уестмън не знае що е колебание. Непознатият разбра, че работата е сериозна. Животът му висеше на косъм и затова той остана неподвижен.

Сега Блъди Фокс сведе дулото на пушката, защото другите две карабини държаха брадатия в шах, и каза:

— Произнесох присъдата ти и тя ще бъде изпълнена незабавно.

— С какво право? — попита мексиканецът с глас, който трепереше от гняв. — Аз съм невинен и няма да позволя да бъда линчуван!

— Няма да те убия тъй, както палачът убива осъдения на смърт. Ще се изправим очи в очи, всеки със своята пушка в ръка. Куршумът ти ще може да ме улучи също така добре, както и моят. Няма да бъде убийство, а честен дуел. Ще заложим живот срещу живот, макар че бих могъл веднага да те застрелям, защото си убиец.

Младият човек стоеше пред непознатия с гордо вдигната глава и пълна увереност в себе си. Тонът му бе сериозен и повелителен и все пак спокоен. Разбойникът обаче избухна в силен подигравателен кикот и отвърна:

— Откога тук по границата се разпореждат невръстните хлапета? Ако не бяха тези мъже, насочили към мен дулата на пушките си, щях да те удуша, да ти извия врата като на някое нахално пиле. Щом си толкова побъркан да искаш да мериш сили с мен, тогава аз нямам нищо против. Куршумът ми ще ти покаже пътя за ада! Но от теб и останалите искам да бъдат спазени думите, изговорени от голямата ти уста: двубоят да бъде честен и после победителят да има възможност да си отиде необезпокояван!

— Охо! — подвикна Хелмърс. — Не сме се пазарили така. Дори и да имаш късмет в стрелбата, тук, изглежда, се намират още неколцина джентълмени, които искат да си поговорят с теб. Ще трябва да им дадеш сметка.

— Не, не така! — намеси се Блъди Фокс. — Този човек ми принадлежи. Вие, останалите, нямате никакви права над него. Аз го извиках на дуел и му дадох думата си, че двубоят ще бъде честен. Длъжни сте да удържите това обещание, ако падна убит.

— Но, момче, помисли ли...

— Няма какво да му мисля. Несъмнено този мерзавец е от Staked-Plain Vultures^[22] и всъщност без много приказки би трябвало да бъде пребит от бой с тояги, но ролята на палач ми е противна. Искам да се бием и сега вие ще ми обещаете, че ако ме застреля, този човек ще може да си отиде необезпокояван!

— Щом държиш на това, принудени сме да го направим. Обаче в такъв случай ще напуснеш тази земя, понесъл упрека, че твоето

неоправдано милосърдие е дало възможност на този подлец и занапред да върши престъпния си занаят!

— Е, що се отнася до това, то аз съм спокоен. Ще видим дали куршумът ми е поставен в цевта само за да прави дупки във въздуха. И тъй, кажи, негоднико, на какво разстояние ще се стреляме?

— На петдесет крачки — заяви непознатият, към когото се беше обърнал юношата.

— Петдесет! — изсмя се Блъди Фокс. — Не е твърде отблизо.

Изглежда, много обичаш кожата си. Но и това няма да ти помогне. Ще ти съобщя най-приятелски, че ще се целя също като Призрака отмъстител, а именно — в челото. И така, пази си го!

— Продължавай със самохвалствата си, хлапако! — изскърца със зъби неговият противник. — Получих каквото желяех — обещанието да се оттегля безпрепятствено. Нека я караме изкъсо! Дай ми пушка!

— Ще я получиш, щом привършат приготовленията, но не по-рано, понеже човек не може да ти има доверие. Нека фермерът отмери разстоянието — петдесет крачки. Щом заемем позиция, нека Боб с едната лампа застане до теб, а Хобъл Франк — с другата до мен, за да можем двамата да се виждаме съвсем ясно и да имаме сигурна цел. После Джъгъл Фред ще ти подаде пушката, а от Хелмърс ще получа моята. Хелмърс ще ни даде знак и от този миг всеки от нас може както и когато си иска да изстреля два куршума, тъй като имаме двуцевки. Който напусне мястото си, преди да са разменени куршумите, ще бъде застрелян от човека, застанал до него, за да го осветява. За тази цел Боб и Франк ще държат своя пистолет или револвер готови за стрелба.

— Хубаво! Тъй много хубаво! — извика Боб. — Масер Боб веднага застрелят негодник, ако той искат избягат!

Той измъкна оръжието от пояса си и го показа на непознатия със заплашително хилене.

Останалите заявиха, че са съгласни с условията на Блъди Фокс, и веднага се заеха с приготовленията. Всички бяха толкова погълнати от тях, че никой не обръщаше особено внимание на благочестивия Тобайъс Прайзегот Бъртън. Изглежда, станалата разправия бе добре дошла за мормона. Той бавничко се премести от мястото си към края на пейката и измъкна краката си изпод масата така, че в подходящ миг незабавно да си плюе на петите.

Ето че двамата противници заеха местата си, отдалечени един от друг на петдесет крачки. До непознатия застана негърът, държейки в лявата си ръка лампата, а в дясната кавалерийския пистолет, приготвен за стрелба. Край Блъди Фокс зае място Хобъл Франк с другата лампа и револвер в ръката, но той бе извадил оръжието само проформа, защото едва ли щеше да му се наложи да го употреби срещу честния млад човек.

Хелмърс и Джъгъл Фред държаха готови двете заредени пушки. Това бяха мигове на най-голямо напрежение дори и за хората, свикнали с подобни схватки. Пламъците на двете лампи, полюлявани от ветреца, осветяваха двете групи със силно пушещите си, червеникави трептящи езици. Противниците стояха неподвижно притихнали, но въпреки това на неспокойната светлина изглеждаше сякаш непрекъснато се движеха. При тези обстоятелства бе много трудно да се прицелиш спокойно и сигурно, още повече че осветлението не беше достатъчно, за да се различи кога мерникът и мушката ще попаднат на една линия.

Блъди Фокс бе невъзмутим и напълно спокоен. Но противникът му се намираще в съвсем друго душевно състояние. Джъгъл Фред, който трябваше да му подаде пушката и затова стоеше близо до него, забеляза злобните пламъчета в очите му и нетърпеливото потреперване на ръцете му. — Готови ли сте? — попита Хелмърс.

— Да — потвърдиха и двамата, при което непознатият веднага протегна ръка към пушката си. Несъмнено той имаше намерение да изпревари Блъди Фокс с изстрела си, макар и само с част от секундата.

— Има ли някой от вас някакво желание, което да изпълним, в случай че умре? — осведоми се Хелмърс.

— Върви по дяволите с твоето любопитство! — извика възбудено непознатият.

— Нямам — отвърна юношата толкова по-спокойно. — Личи си, че този негодник не е в състояние да се прицели. Та той трепери! Но ако въпреки това случайно ме улучи, ти ще намериш в кобура на седлото ми всичко, което е необходимо да узнаеш. А сега давай да свършваме!

— Е, тогава вземете си пушките! Огън!

Хелмърс подаде карабината на Блъди Фокс. Младият човек я пое с безразличен вид и я претегли в десницата си, сякаш искаше да

установи тежестта ѝ. Съвсем нямаше поведението на човек, чийто живот зависи от един кратък миг.

Другият почти изтръгна пушката си от ръцете на Джъгъл Фред. Застана така, че остави открита само лявата страна на тялото си — една възможно най-тясна цел, — вдигна оръжието си и се прицели. Изстрелът му изтрещя.

— Halloo! Dash!^[23] — изкрещя негърът. — Маса Блъди Фокс не са улучен! О, joy! О, pleasure! О, happines!^[24]

Той направи скок във въздуха едновременно и с двата си крака, после затанцува около собствената си ос и изобщо се държеше така, сякаш беше полудял от радост.

— Ще стоиш ли мирен, обеснико! — прогърмя гласът на Хелмърс. — Та кой би могъл да се прицели, като размахваш така лампата?!

Боб мигновено разбра, че поведението му вредеше тъкмо на човека, на когото той желаше победата. Ето защо негърът изведнъж застана изправен като свещ и извика:

— Масер Боб сега стоят мирно! Масер Боб не помръдват!

Маса Блъди Фокс бързо стрелят!

Обаче непознатият бе продължил да държи пушката си в положение за стрелба. Отново натисна спусъка, но и този изстрел не улучи целта, макар че Блъди Фокс все още стоеше както преди, с лице към противника си, изложил тялото си в цялата му ширина на неговите изстрели, претегляйки карабината в десницата си.

— Проклятие! — изруга бандитът.

Той се беше вцепнил от смайване. Но после, като изригна още една ругатня, която не може да бъде предадена тук, непознатият направи скок встрани, за да избяга.

— Стой! — извика негърът. — Стрелят!

Той натисна спусъка. Но веднага се разнесе и още един изстрел.

Краткият миг, в който противникът му бе останал неподвижен, скован от уплахата си, се беше оказал достатъчен за Блъди Фокс да опре приклада на пушката си на рамо. Натисна спусъка толкова бързо, сякаш изобщо нямаше нужда да се прицелва. После се завъртя на пети, бръкна в торбичката си за патрони, за да зареди по стар навик веднага изстреляната цев, и каза спокойно:

— Получи си заслуженото! Франк, иди при него! В средата на челото му ще видиш дупка!

Франк и Хелмърс се втурнаха към мястото, където непознатият бе рухнал на земята. След като зареди пушката си, Блъди Фокс бавно ги последва.

А оттам се разнесе триумфацият глас на негъра:

— О, courage! О, bravery! О, valor!^[25] Масер Боб застреляли съвсем всички негодници! Ето къде лежат човек и се не помръдват. Виждат ли масса Хелмърс и масса Франк, че масер Боб него улучили в челото? Имат дупка отпред и отзад на глава! О, масер Боб съм храбър уестмън! Той с лекота побеждават хиляди врагове!

— Да, ти си блестящ стрелец! — кимна Хелмърс, който бе коленичил до мъртвеца и го оглеждаше. — Ами всъщност ти къде се беше прицелил?

— Масер Боб се целят точно в чело и там него улучили. О, masser Bob is a giant, a hero; masser Bob is invincible, masser Bob can't be beaten, that's all!^[26]

— Мълчи, Черньо! Нито си герой, нито някакво величие, а камо ли непобедим. Ти стреля по бягащ човек и затова не е необходимо никакво геройство. Впрочем даже и през ум не ти е минавало да насочиш старата си гаубица към челото на този бандит. Ето, я погледни панталона му! Какво виждаш тук?

Боб приближи лампата към земята и огледа мястото, посочено от Хелмърс.

— Това съм дупка, скъсано — отвърна той.

— Да, дупка, направена от твоя куршум. Прострелял си крачола, а твърдиш, че си се целил в челото. Засрами се! И на всичко отгоре разстоянието нямаше и шест крачки!

— О, о! Масер Боб няма защо се срамуват! Масер Боб улучили чело. Но масса Блъди Фокс също стрелят и улучват само панталон. Масер Боб стрелят отличен, много по-добър от масса Блъди Фокс.

— Знаем, знаем ... Но, Блъди Фокс, какъв беше този изстрел!

Няма да се намери лесно човек, който да го повтори. Изобщо не те видях да се прицелваш.

— Познавам пушката си — каза скромно младият човек — и знаех, че ще стане точно така, понеже негодникът беше твърде

възбуден. Трепереше. А това е винаги глупаво, още повече когато животът ти зависи само от два изстрела.

Човекът беше мъртъв. Кръглата дупка с остри ръбове се намираше в средата на челото му. Куршумът беше излязъл от задната част на главата.

— Също както би стрелял Призрака на Ляно Естакадо — обади се удивено Джъгъл Фред. — Това е наистина майсторски изстрел. Мерзавецът си получи заслуженото. Какво ще правим с трупа му?

— Утре моите хора ще го заровят в земята — реши Хелмърс. — Не е много радостна картина да гледаш пред себе си мъртвец, а дори и най-големият подлец си остава все пак човек. Но трябва да има справедливост и там, където законът е безсилен, човек се вижда принуден да вземе нещата в собствените си ръце. И освен това в случая и дума не може да става за Закона на Линч, понеже Блъди Фокс даде на противника си същите шансове. Нека Бог се смили над душата на мъртвеца! А сега да ...какво има?

Боб бе надал силен вик. В този миг само той не беше втренчил погледа си в мъртвеца.

— Heigh-ho! — отвърна чернокожият. — Я погледнат масса Хелмърс там!

Той протегна ръка в посоката, където бяха масите и пейките. Сега там беше тъмно, понеже двамата мъже с лампите се намираха при насъбралите се около трупа хора.

— Защо? Какво има там?

— Нищо, съвсем нищо там. Ако масса Хелмърс и всички други масса погледнат, те няма видят нищо, защото Уелър избягали.

— Egad!^[27] Мормонът е офейкал! — възкликна Хелмърс и се изправи светкавично. — Бързо след него! Може би ще успеем все още да го опипаме!

Групата незабавно се разпръсна. Всеки се затича в посоката, в която го тласкаха неговите предположения. Само един човек остана на мястото си — Блъди Фокс. Той стоеше неподвижно и внимателно се слушваше в тъмнината на нощта. Остана да чака така, докато мъжете се завърнаха, както можеше и да се очаква, за да съобщят, че не са намерили никакви следи от беглеца.

— Well, тъй си и мислех! — кимна той. — Държахме се глупаво. Може би този мним мормон е много по-опасен и от мъртвеца. Ще се

погрижа да се срещнем с него отново, и то в най-скоро време. Good evening, мешърс!

Той вдигна пушката, паднала от ръцете на мъртвеца, и се отпрати към коня си.

— Тръгваш ли си? — попита Хелмърс.

— Да. Отдавна исках да продължа пътя си. С този човек изгубих скъпоценно време. Взимам карабината му, за да я предам на наследниците на законния ѝ собственик.

— Кога ще те видя пак?

— Когато е необходимо. Нито по-рано, нито по-късно. Юношата се метна на коня си и се отдалечи в тръс, без да подаде ръка на когото и да било.

— Странен млад човек — обади се Джъгъл Фред, поклащайки глава.

— Да го оставим на мира — защити го Хелмърс. — Той винаги знае какво прави. Да, млад е, но може да се мери с мнозина възрастни и съм убеден, че рано или късно ще се справи с този Тобайъс Прайзегот Бъртън, а може би и с някои други хора!

[1] (англ.) — ездач. Б. пр. ↑

[2] (англ.) — ездач. Б. пр. ↑

[3] (англ.) — следотърсачи. Б. пр. ↑

[4] Фред Фокусника. Б. пр. ↑

[5] (англ.) — в смисъл на „чичо ханджия“. Б. пр. ↑

[6] (англ.) — голтак. Б. пр. ↑

[7] Западно- и източноевропейски племена. Б. пр. ↑

[8] (англ.) — домакия. Б. пр. ↑

[9] (англ.) — железни стърготини. Б. пр. ↑

[10] (гр.) — митическо животно с глава на бик и човешко тяло, което било хранено с живи хора. Б. пр. ↑

[11] (англ.) — откупено парче земя за разработка на находища на скъпоценни метали и камъни. Б. пр. ↑

[12] Огромна дървена бъчва с вместимост от 221,726 л в избата на Хайделбергския замък, правена по заповед на курфюрста Карл Теодор през 1751 г. Б. пр. ↑

[13] (англ.) — ръка, длан, означава и работна ръка, работник. Б. пр. ↑

- [14] (исп.) — Добър вечер, господа! Б. пр. ↑
- [15] (лат.-исп.) — ферма, чифлик в Южна Америка. Б. пр. ↑
- [16] (англ.) — означава буквално „диамантени момчета“, т.е. търсачи на диаманти. Б. пр. ↑
- [17] (исп.) — Боже мой! Б. пр. ↑
- [18] (исп.) — По дяволите! Б. пр. ↑
- [19] (англ.) — Призрака отмъстител. Б. пр. ↑
- [20] Вакероси (исп.) — конни пастири, подобно па северноамериканските каубои. Б. пр. ↑
- [21] (исп.) — собственик на животновъдна ферма в Южна Америка. Б. пр. ↑
- [22] (англ.) — Лешоядите на Ляно. Б. пр. ↑
- [23] (англ.) — Е-хей! Дявол да го вземе! Б. пр. ↑
- [24] (англ.) — О, радост! О, удоволствие! О, щастие! Б. пр. ↑
- [25] (англ.) — О, храброст! О, безстрашие! О, геройство! Б. пр. ↑
- [26] (Англ.) — Масер Боб е велик, той е герой; масер Боб не може да бъде победен, и това е то! Б. пр. ↑
- [27] (англ.) — За бога, бога ми! Б. пр. ↑

3. ГЛАВА

ЛЕШОЯДИТЕ НА ЛЯНО

Приблизително два часа преди времето, когато Хобъл Франк и Боб се срещнаха с Блъди Фокс, двама други мъже идваха яздешком откъм посоката на Коулмън сити. Но едва ли се бяха отбивали в това селище, защото по външния си вид съвсем приличаха на хора, които продължително време са били далеч от обитаемите местности.

Единият от тях имаше висока кльощава фигура и яздеше старо, ниско и привидно слабовато муле. Носеше кожен панталон, който сигурно е бил кроен за някой много по-нисък, но затова пък по-пълен човек. Той нямаше чорапи и на бос крак беше обул кожени обувки, които са били шити и кърпени толкова често, че сега бяха целите покрити с шевове и кърпки. Горната част на тялото на този човек бе облечена в риза от щавена бизонска кожа, която оставяше гърдите му разголени, защото нямаше нито копчета, нито кукички, нито пък връзки. Ръкавите едва покриваха лактите му. Около източения му врат бе увита памучна кърпа, чийто първоначален цвят не можеше вече да се разпознае. На острата му глава се мъдреше нещо, което някога, преди много години, е било сив цилиндър, но сега представляваше само неописуемо разкривен и смачкан кюнец с едно малко парче, останало от периферията, използвано от дългуча като сенник за очите и за сваляне на този допотопен предмет. За колан му служеше дебело въже, където бяха пъхнати два револвера и ловджийски нож. Освен това по въжетото бяха накачени най-различни торбички с всички необходими дреболии. От раменете му се спускаше непромокаема мушама. Но как странно изглеждаше тя! Този великолепен екземпляр се беше свил и смалил още при първия дъжд толкова много, че след това се оказа възможно да бъде носен само като хусарска наметка. Щастливият собственик на тази чудесна мушама бе поставил напреки на дългите си крака една от онези карабини „Райфъл“, с които опитният ловец едва ли би пропуснал целта.

Другият ездач седеше на гърба на извънредно висока и едрококалеста кранта. Той беше дебел и топчест и толкова нисък, че неговите съответно също тъй къси крака едва смогваха да обхванат страните на коня до половина. Въпреки топлото годишно време носеше кожух, който обаче страдаше от твърде голяма липса на косми. Ако човек речеше да събере козината му, тя едва ли щеше да се окаже достатъчна, за да покрие и кожата на някоя мишка. На главата си носеше много голяма панамена шапка, а изпод кожуха се подаваха грамадни ботуши с обърнати кончови. Тъй като ръкавите на кожуха му бяха много дълги, всъщност от целия човек се виждаше само добре охраненото червендалесто и добродушно-лукаво лице. И той държеше пред себе си дълга „Райфъл“. Останалите му оръжия бяха скрити под кожуха.

Тези двама мъже бяха Дейвид Кронърс и Якоб Пфеферкорн, познати навсякъде само като Дългия Дейви и Дебелия Джими. Бяха неразделни и от дълги години живееха заедно в Дивия запад. Джими беше немец, а Дейви янки, но с течение на времето бе научил от Джими немски дотолкова, че можеше да си служи и с него.

Местността, където се намираха, беше камениста и неплодородна. Растеше само възлестият клек, понякога попримесен с юка и кактуси. Наблизо нямаше никакво поточе. От време на време ниският дебелак се изправяше на стремената си, за да може да се огледа по-надалеч, а после отново сядаше на седлото с разочарована физиономия.

— Дяволски печална местност! — изръмжа той. — Кой знае дали днес ще намерим глътка прясна вода.

— Хмм! — промърмори другият. — Наближаваме Ляно Естакадо. Не можем да очакваме да бъде иначе. Да не си мислиш, шишко, че в пустинята има извори, откъдето тече пунш или мляко?

— Мълчи, дългуч, и не карай слюнката да ми пълни устата! Страхувам се, че ще бъдем принудени да се задоволим с кактусов сок.

— Едва ли. Все още не се намираме в Ляно. Едва утре ще се доберем до Хелмърс Хоум, а фермата е разположена край поток. И тъй, плодородната земя още не е останала зад гърба ни. Надявам се, че Олд Силвър Майн, нашата днешна цел, е сред някоя горичка или островче от хрусталаци, или пък поне близо до нея растат някакви дървета. Известно е, че подобни островчета се срещат понякога дори и сред

пустинни местности. А ти знаеш, че моите надежди ме лъжат много рядко, защото обикновено се увиват и усукват все около истината.

— Няма ли да е по-добре, ако мълчиш? Твоите надежди са ни довеждали досега само до задънени улици. Гледахме само как по-добре да се движим напред и затова не отделихме време да се огледаме за печено. Не искам чак някоя дива пуйка, но много ми се ще да срещнем поне прерийна кокошка, която да не е прекалено дърта. Може би тя ще ми разреши да ѝ кажа „добър ден“ с карабината си.

— Джими, ти имаш много апетитни мисли! А аз ще съм доволен, ако на някой услужлив mulehare^[1] му дойде идеята да ни се покаже. Тогава ние ще ... have care!^[2] Ето ти един!

С едно силно дръпване на юздата той закова мулето си на място. То застана съвсем неподвижно. Тъкмо пред двамата измежду няколко самотни кичура трева бе изскочил такъв заек. Дейви бързо вдигна пушката си и дръпна спусъка. Заекът се преметна и остана да лежи на земята. Куршумът бе пронизал главата му. При подобно светкавично прицелване това бе направо майсторски изстрел.

Тексаският заек е голям колкото своя немски роднина, съвсем не е рядко срещан дивеч и месото му е много вкусно. Той има извънредно дълги уши, които приличат на ушите на муле и затова го наричат „заек-муле“.

Дейви приближи коня си до мястото, където лежеше заекът, взе го и каза, като продължи за язди:

— Печеното е тук и ми се струва, че все ще се намери и някое поточе. Нали видя, моите предчувствия не са съвсем на вятъра... Но я чуй! Това не беше ли изстрел?

— Да, изстрел беше. И конят ми го долови.

Крантата поемаше въздух през ноздрите си и оживено размахваше дългите си уши. Двамата трапери се изправиха на стремената и се загледаха в посоката, откъдето се беше разнесъл изстрелът. Обаче погледите им не можеха да достигнат на такова разстояние, от каквото се бе чул изстрелът, защото те се намираха в неголяма падина. Но Дейви посочи нагоре във въздуха, където голяма граблива птица бавно и тромаво описваше кръгове.

— Лешояд кокошкар — обади се той. — Или е нещо друго, а, Джими?

— Друго е. Това е кралски лешояд, както може да се заключи по пъстрото оцветяване на перата му. Бил е при някоя мърша, така се е натъпкал, че с голяма мъка успява да се задържи във въздуха. Изстрелът го е подплашил и ние трябва да видим що за люде са това. Тук наистина си заслужава да знаеш кой се намира пред теб. Казват, че близо до Ляно Естакадо не било съвсем безопасно. Онзи, който пренебрегне това предупреждение, може много лесно да бъде изяден от някой такъв лешояд, а подобно нещо в никакъв случай не бих нарекъл възвишено усещане. И тъй, напред, драги Дейви!

Те пришпориха животните. Но както е известно, мулетата са твърде опърничави създания. Обикновено едно такова същество не можеш да го помръднеш от мястото му точно тогава, когато бързаш най-много. А от друга страна, сякаш за уравнивяване, това животно има навика да хуква в бесен галоп, когато на ездача му се налага да остане на място. Мулето на Дейви не правеше никакво похвално изключение. Едва-що почувствува шпорите му, и то запъна и четирите си крака, заставайки здраво и непоклатимо като магаре за рязане на дърва. Той го стисна още по-яко с бедра, но последствието беше, че животното сведе глава между предните си крака, а със задните започна да хвърля къч, за да изпрати ездача на земята пред себе си. Обаче Дейви познаваше дългогодишния си приятел тъй добре, че не остави да го свалят от седлото.

— Какво те прихваща, old joker^[3]? — засмя се той. — Веднага ще те отуча от твоите капризи!

Дейви посегна назад, хвана опашката на животното и силно я дръпна нагоре. Мулето незабавно направи скок във въздуха и с четирите си крака едновременно, а после се понесе напред като стрела, тъй че Джими едва успяваше да го следва. Рязкото дърпане на чувствителната опашка бе тайното средство, с което начаса можеше да се прекърши ината на това иначе толкова мило създание.

Щом двамата ездачи оставиха зад гърба си падината, за свое учудване съзряха на около шест мили някакви странно насечени възвишения, каквито не бяха очаквали да видят в близост до Ляно. Същевременно забелязаха група конници, спрели около някакъв предмет на земята, и то толкова наблизко, че двамата се нуждаеха от не повече от минута, за да се озоват при тях. Незабавно дръпнаха юздите

на животните. Най-напред трябваше да разберат дали ездачите — а те бяха шестима на брой — нямаше да ги посрещнат враждебно.

Джими и Дейви също бяха забелязани. Кръгът, образуван от шестимата, се отвори, обаче в движенията им не пролича никаква заплаха.

— Какво ще кажеш — попита Джими, — да отидем ли при тях?

— Да. И без това ни видяха, а ако са bushrunners^[4], във всички случаи ще се стигне до схватка. Но трябва да внимаваме да не им дадем възможност да ни обградят! Нека държим оръжията си готови за стрелба.

— Едва ли са bushrunners. По-скоро имат вид на хора, които са предприели излет за собствено удоволствие. Няма никакво съмнение, че допреди не повече от седмица дрехите им все още са висели в някой tailorshop^[5]. Имат достатъчно оръжия, но те твърде много блестят и светят от чистота, за да са влизали често в употреба. А конете им изглеждат хранени с царевица и са тъй бодри, че ти се струва, сякаш виждаш пред очите си безобидна pleasure-party^[6]. Все пак предпочитам да срещам подобни люде с жълто около човката, отколкото хора, които използват джобовете си само за да пъхат в тях собствеността на другите. И тъй, да се приближим!

И без това двамината едва ли имаха някакъв друг избор, понеже шестимата ездачи смушиха конете си и се понесоха в тръс към тях.

— Елате насам! — завикаха те на Джими и Дейви. — Ще видите нещо.

— Какво?

— Елате де! По-бързо!

Ето че двете групи се срещнаха. Ако досега лицата на шестимата бяха сериозни и угрижени, изведнъж те придобиха съвсем друг израз. Дванадесет широко отворени учудени очи се втренчиха в двамата трапери. После устните им започнаха да потрепват и най-сетне и шестимата избухнаха в гръмък кикот.

— Egad! — възкликна един от тях. — Ами тия пък редки птици кои са?

— Really wonderful fellows! Look at those chaps!^[7] — завикаха и се закискаха всички един през друг.

— Мешърс, моля ви, нека ви поогледаме подробно! — продължи онзи, който пръв бе заговорил. Никога не сме виждали подобно чудо.

Досега по лицата на двамата не беше потрепнало нито едно мускулче. Но щом онзи човек понечи да се приближи до Дейви, траперът накара мулето си да се отдръпне няколко крачки назад и попита:

— Няма ли първо да ми кажете името си, сър?

— Защо не! Казвам се Лийдър.

— Благодаря! И тъй, мистър Лийдър, аз винаги съм готов да услужа всекому. И с вас няма да направя изключение, но преди това искам да ви кажа, че карабината ми гърми много лесно.

Думите му прозвучаха толкова сериозно, че смехът веднага престана. Лийдър отвърна:

— Да не би да имате намерение да се заяждате с нас?

— Съвсем не! Яжте се помежду си, ако сте гладни, и не забравяйте да си осигурите сол и пипер в достатъчно количество! Лийдър посегна към револвера си и заплаши:

— Бедете по-въздържан, сър! Куршумите ми не са заседнали тъй здраво в цевта, както, изглежда, си мислите.

— Ами! — изсмя се Дейви. — Я не ставайте смешен! Заплахата ви е направо детинска.

— Тъй! Е, тогава имайте добрината да ни кажете вашите имена, та да знаем поне с кои прочути герои си имаме работа!

— Казвам се Кронърс, а моят спътник Пфеферкорн.

— Той няма защо да се гордее с името си, защото тъй може да се казва само някой немец, а хора с подобен произход пет пари не струват в тази страна.

— Не желая да ви лишавам от възгледите ви. Не съм лекар за душевноболни. Ела, Джими!

Дългия подкара мулето си и Дебелия го последва. И двамата не счетоха за нужно даже да погледнат към мъжете, а насочиха конете си към мястото, където преди това бяха стояли непознатите.

Там ги очакваше ужасна гледка. Земята беше покрита с многобройни следи от копита и човешки стъпки, като че ли тук беше имало някаква схватка. Пред тях лежеше умрял кон без оглавник и седло. Коремът му беше разкъсан и наоколо се виждаха парчета от вътрешностите му. Това бе резултат от отвратителната работа на лешояда, забелязан от Дейви и Джими при отлитането му.

Но нещо съвсем друго изплаши двамата. Близо до умрелия кон имаше човешки труп, труп на бял, който беше скалпиран. Лицето му бе напълно неузнаваемо, защото беше накълцано с ножове. Износените му вълнени дрехи навеждаха на предположението, че е бил уестмън. Беше убит с куршум в сърцето.

— Боже мили! Какво ли е ставало тук? — възкликна Джими, скочи от коня и се приближи до трупа.

Дейви също слезе на земята и коленичи до мъртвеца.

— От смъртта му са изминали няколко часа — установи той, след като опипа ръката и гърдите на човека. — Изстинал е, а от раните му не тече вече кръв.

— Претърси му джобовете! Може би ще се намери нещо, някакъв предмет, който ще ни помогне да разберем кой е бил този човек.

Дейви тъкмо се залови да изпълни съвета му, когато шестимата ездачи, последвали ги бавно, се озоваха при тях.

— Стой! — извика Лийдър. — Забраняваме ви да бъркате из джобовете му! Няма да позволя трупът да бъде обран!

Той, както и спътниците му, слязоха от конете и се приближиха. Лийдър сграбчи Дългия за ръката и го изправи, което бе посрещнато от Дейви най-спокойно. Двамата трапери размениха само един поглед и се разбраха. После Джими попита:

— Откъде ви хрумна духовитата мисъл, че искаме да ограбим мъртвеца?

— Ами нали бъркате в джобовете му!

— А не е ли възможно да имаме някакво друго намерение?

— Хора като вас едва ли. Нали веднага се вижда от какво тесто сте замесени.

— Мистър Лийдър, в такъв случай действително притежавате страхотна проникателност.

— Не ставайте на всичко отгоре и нахален, иначе няма да се церемоним много с вас! Заловихме ви на местопрестъплението. Ръцете на вашия спътник бяха в джобовете на убития. Това е достатъчно. Скитате се близо до мястото на убийството. Подозрително е кои са убийците. Внимавайте, иначе животът ви може да се окаже застрашен!

Дейви повдигна подигравателно рамене, а Джими отговори:

— Bounce, ама че сте строг! Държете се тъй, сякаш имаме честта да разговаряме с най-висшия държавен чиновник на Щатите!

— Аз съм lawyer^[8] — отвърна Лийдър гордо и кратко.

— Аа, юрист! Значи сте от учените господа, които имат за задача ловко да заобикалят параграфите? Here is my respect, sir!^[9]

— Дейви свали шапката си с ироничен жест на мнимо раболепие.

— Сър, не вършете глупости! — сряза го Лийдър с гръмовен глас. — Действително съм attorney at law^[10] и знам как да накарам другите да ме уважават. Тези достопочтени господа ме избраха за предводител на нашата група. Следователно ще става онова, което аз счита за правилно!

— Добре, добре! — закима усърдно Джими. — И ние нямаме абсолютно нищо против. Щом сте адвокат, несъмнено ще ви бъде лесно да намерите правилното разрешение на този криминален случай.

— Естествено. Но преди всичко настоявам вие двамата да не се отдалечавате, преди да разследвам всички подробности и преди да съм дал моите нареждания. Този случай може да ви заплете в големи неприятности.

— О, хич не се тревожим, защото сме убедени, че вашата проникателност ще съумее да ни отплете!

Лийдър предпочете да не отговаря на тази нова хаплива забележка. Затова пък даде заповед на придружителите си:

— Дръжте здраво двата коня, да не би да хрумне на заподозрените да избягат!

Траперите останаха спокойни и при изпълнението на тази заповед. Очевидно им доставяше удоволствие да видят какво ли щяха да предприемат тези хора, лишени от всякакъв опит в Далечния запад.

Намирането на скалпиран труп е само по себе си нещо сериозно, макар че прерийните ловци са доста закоравели към подобни случки. Обаче гледката, която представляваше мъртвецът с обезобразеното лице и кървавия оголен череп, имаше ужасяващо въздействие. Към това се прибавяха и опасенията за личната безопасност, породили се неизбежно у Дейви и Джими. Те бяха убедени, че човекът е убит и скалпиран от индианец, и понеже не бе вероятно един-единствен червенокож да се осмели да проникне толкова далеч на изток, можеше

да се предположи, че нейде наблизко се намира цял отряд индианци. И тъй, налагаше се да бъдат предпазливи.

Адвокатът собственоръчно претърси джобовете на мъртвеца. Бяха празни също както и коланът му.

— Вече са го ограбили — заяви той. — Значи става дума за убийство с грабеж и наш дълг е да открием убиеца. Следите доказват, че извършителят не е сам. Били са неколцина и като си помисля, че обикновено нечистата съвест кара престъпника да се върне на мястото на своето злодеяние, то аз предполагам, че не е необходимо да ходим много надалеч, за да го заловим. Мешърс, вие сте мои пленници и ще ни придружите до най-близкото поселище. А то е Хелмърс Хоум. Там ще разследваме случая с полагаемата се строгост.

Лийдър се приближи до двамата и зае такава поза, която според него би трябвало да ги сплаши.

— И така, предайте ми оръжията си! — добави той заповеднически.

— С удоволствие — отвърна Джими. — Ето ти моята пушка.

Вземи я!

При тези думи той насочи оръжието си към Лийдър. Петлетата изщракаха. Лийдър отскочи изплашено встрани и извика:

— Подлецо! Ще се съпротивляваш ли? — О, не! — засмя се Джими. — За съпротива и дума не може да става. Искам само да те помоля да вземеш пушката от ръката ми най-внимателно. Иначе би могла да гръмне и тогава край на прочутата ти адвокатура. И тъй, посегни, но много предпазливо!

— На всичко отгоре се и подиграваш? Човече, ще наредя тъй да те вържат, че да се загърчиш от болки!

— Ще ми бъде приятно, защото подобно свързване като пакет е истинско удоволствие.

— Ако не се подчините, ще накарам да стрелят по вас!

— Охо! Я се откажи! Казвам ти, веднага ще застреляме в главата всеки, който се приближи до нас на по-малко от три крачки. Какво са тук, край Ляно Естакадо, десет адвоката в сравнение с един-единствен опитен прериен ловец! Не можете да излезете срещу нашето умение с вашите детски пушчици, повярвайте ми. Ние нямаме нужда от някакъв си адвокат от Изтока. Изучили сме „параграфите“ на закона на прерията и достатъчно добре умеем да накараме другите да ги

признаят. А освен това сме честни хора и вие се излъгахте в нас. Но няма да ви се отплащаме със зло, понеже твоята проникателност ни беше страшно забавна. За съжаление вие нямате понятие какво значение имат непокътнатите следи в подобни случаи. Оставили сте конете си да тъпчат наоколо, както им се е искало. Сега е почти невъзможно да се разчетат дирите на местопрестъплението. Но ще видим какво все още може да се направи. Дейви, да претърсим околността, като опишем окръжност — ти ще тръгнеш надясно, а пък аз наляво! Ще се срещнем ей там отсреща.

Този категоричен тон постигна желаното въздействие. Никой не пророни нито дума. Мълчеше дори и Лийдър. Вярно, че шестимата се намръщиха, обаче, когато траперите се отдалечиха в противоположни посоки, никой не се осмели да ги задържи.

Оглеждайки внимателно земята, двамата започнаха бавно да крачат в полукръг, в чийто център се намираше трупът. Когато се срещнаха, те споделиха помежду си каквото бяха открили и се върнаха на местопрестъплението. Тук те спряха вниманието си на коня, на мъртвеца и на изпотъпаната земя. Вниманието, с което оглеждаха дори малките камъчета, се стори на останалите почти смешно. Най-накрая те отново поведоха разговор, докато, изглежда, достигнаха до някакво общо мнение. После Джими се обърна към адвоката:

— Мистър Лийдър, сега можем да ти дадем разяснения. Фактът, че човекът е скалпиран, сигурно те е навел на предположението, че е паднал убит от куршума на някой индианец. Ние веднага си помислихме същото и сега се убедихме, че наистина е било така. Впрочем този нещастник си е получил заслуженото. Отначало изпитвахме състрадание към него, но сега се оказва, че е било неоснователно. Той е бил злодей, член на разбойническа банда, която, изглежда, вилнее по тези места. Пазете се от нея! Обясненията на Джими бяха посрещнати с удивление.

— Какво? — попита Лийдър. — Нима разбра всичко това само от следите?

— О, узнах и много други неща!

— Невъзможно!

— Мислиш така само защото си новак в тази работа. Дирята може да бъде „прочетена“ също тъй добре, както редовете и страниците на която и да било книга. Но, разбира се, необходимо е

преди това човек да се е скитал години из Дивия запад. Този тип не е бил убит на същото това място, където лежи сега. Забеляза ли, че куршумът е пронизал цялото му тяло и е излязъл откъм гърба?

— Да.

— Тогава я елате за малко всички с мене настрана! Останалите последваха Джими, който след няколко крачки спря и посочи към земята, покрита на това място от гол и твърд камънак. Там имаше голяма локва съсирена кръв.

— Какво виждаш тук?

— Ами кръв — установи Лийдър.

— А нещо друго не ти ли прави впечатление?

— Не.

— Тогава наистина зрението ти не е особено остро. Я поразгледай тази дреболия! Какво ли представлява?

Джими извади някакъв малък предмет от локвата кръв. Той беше голям приблизително колкото монета и въпреки полепналата по него кръв имаше матов металически отблясък. Всички го огледаха и Лийдър каза:

— Това е сплескан куршум.

— Да, и то куршумът, причинил смъртта на този човек. Преминал е точно през сърцето му. Следователно смъртта е настъпила мигновено. Невъзможно е сам да се е завлякъл до мястото, където лежи сега, а е бил отнесен там от други хора. Ще признаеш ли, че е било така?

— Както го обясняваш, звучи наистина доста вероятно.

— Я разгледай сега тези няколко стъпки земя, покрита с изсъхнала твърда трева, в непосредствена близост до каменистото и кърваво място! Какво забелязваш?

— Тревата е изпомачкана.

— От какво или от кого?

— Та откъде да знам?

— А ние знаем. Тук е лежал човек и понеже не се виждат никакви следи от кръв, може със сигурност да се допусне, че не е бил ранен. В непосредствена близост се забелязва някаква черта в меката пясъчлива земя. В горната си част чертата е широка, а надолу се стеснява. С какво ли е направена тя?

— Може би с тока на ботуш?

— О, не! Веднага ще ти докажа, че човекът, който е лежал тук, е носил мокасини, а не ботуши. Ако произлизаше от ботуш, чертата щеше да има съвсем друга, коритовидна форма. На нас ни се струва, че тя е направена с ръба на приклад на карабина, и понеже не е равномерна, а отначало е дълбока, след което става все по-плитка и завършва в другия си край с опашка, извита под прав ъгъл, то тя несъмнено не е причинена от бавно, спокойно движение, а е направена в трескава бързина. И най-накрая погледнете ей тук долния край на следата! На какво обстоятелство се дължи той?

Едва след като внимателно огледа въпросното място, Лийдър заяви:

— Изглежда сякаш някой се е завъртял тук на тока на обувката си.

— Този път си прав. Но и отпечатъкът е достатъчно ясен. Огледаш ли внимателно мястото, ще бъдеш принуден да признаеш, че и дума не може да става за ток на ботуш, а за някаква обувка с плоска пета без ръб — с други думи, мокасин. Обаче ще намериш само отпечатък от единия му крак, макар че тук земята е доста мека. Какво следва от това?

— Не знам.

— Бързината на движението, за която вече споменах. Въпросният човек се е хвърлил тук светкавично на земята, тъй че вторият му крак е останал във въздуха и не е успял да остави отпечатък в пясъка. Ако той бе имал време най-спокойно да се изтегне на земята, то би трябвало непременно да видим отпечатъци и от двата му крака. Следователно можем със сигурност да приемем, че е имал причина внезапно да се хвърли на земята. А каква е могла да бъде причината?

Адвокатът замислено се почеса зад ухото.

— Сър — каза той, — принуден съм да си призная, че не ни е възможно тъй бързо да следваме твоите предположения и изводи.

— Тъкмо това доказва, че сте гринхорни^[11]. В подобни случаи животът често зависи от една-единствена минута. Тогава човек не бива да мисли и размишлява безкрайно, важното е погледът му да е бърз и безпогрешен. Ще ви разясня каква е била причината. Я се огледайте и ми кажете виждате ли наоколо нещо особено!

Шестимата се заозъртах, но поклатиха отрицателно глави.

— Е — продължи Джими, — тогава взрете се в тази юка! Сигурно ще забележите по нея нещо необичайно.

Споменатото растение беше „юка глориоса“, изостанала в развитието си в тази суха пясъчлива почва. Тя все още цъфтеше и от нея бе провиснал кичур бели цветове със съвсем лека пурпурна окраска. По земята лежаха няколко от нейните корави тесни ланцетовидни листа със синьо-зеленикав цвят. Те не бяха паднали от само себе си, а бяха откъснати.

— Тук е имало човек, който си е играл с юката — установи Лийдър надут.

— Тъй! Ами кой ли е бил той?

— Откъде да знам.

— Може да се узнае, да, дори трябва да се узнае. Човекът не се е докосвал до растението, а го е улучил от разстояние с куршум, който е откъснал тези листа и е пробил тази дупка в стеблото му. Нима не я забелязвате?

Шестимата едва сега видяха дупката. Джими продължи да обяснява:

— Никой човек няма да вземе да стреля от скука по едно такова растение. Куршумът е бил предназначен за онзи, който се е хвърлил на земята ей там, зад нас. Ако сега мислено си представим една линия от юката до споменатия току-що човек и я продължим в права посока, то ще разберем точно откъде е дошъл куршумът. А тъй като той е пробил долната част на стеблото, дулото на пушката, от което е излетял, се е намирало доста високо над земята и вие сигурно можете да ми кажете какъв извод се налага от това, нали?

Те погледнаха смутено към Джими, но нищо не отговориха. Ето защо той продължи:

— Онзи, който е стрелял, вероятно не го е сторил от земята, а от гърба на кон. От всичко намерено тук можем да направим следния извод: индианец, въоръжен с пушка, е стоял на онова място, където оглеждахме следата. Някакъв конник, идващ приблизително от североизток, стрелял по него, след което червенокожият, останал незасегнат от куршума, светкавично се хвърлил на земята, и то по гръб. Но защо е постъпил така? Има само едно обяснение, а именно: искал е да подмами стрелеца. Искал е да го накара да си помисли, че е мъртъв. И конникът наистина се приближил...

— По какво съдите за това? — попита Лийдър учуден.

— Ще ви покажа. Нека само се върнем при мъртвеца! Джими отведе Лийдър покрай трупа до едно място, където между клонките на рядък недоразвит клек се виждаха малки песъчливи късчета земя. Тук в пясъка личеше по-голям отпечатък и Джими попита как ли е възникнал той.

— Изглежда, и тук е лежал някакъв човек — направи извод Лийдър.

— Предположението ти е вярно. Но кой е бил той?

— Може би мъртвецът, преди да умре?

— Не, защото е бил улучен толкова точно в сърцето, че не е успял да се помръдне. Било е невъзможно да се довлече до тук. Впрочем, ако е бил той, тук би трябвало да има локва кръв.

— Значи е бил индианецът, който се е хвърлил отсреща на земята.

— И той не е бил. Не е имал никакво основание да повтаря своя хитър заблуждаващ номер. Освен това ние установихме, че той не е бил ранен, докато лежащият на това място човек е имал тежка рана. Без съмнение в случая имаме работа с някое трето лице.

— Но пясъкът е като отворена книга за теб! — каза Лийдър изумен. — Аз обаче не мога да прочета нито ред.

По лицата на неговите другари също личеше голямо смайване. В този момент взе думата Дейви:

— Мешърс, не е необходимо да отваряте толкова широко очи и уста. Всички добри ловци на Запада дължат успехите си както на своята храброст, хитрост и издръжливост, така и на обстоятелството, че за тях всеки отпечатък е ясно написано писмо, оставено им от някой друг волно или неволно. Който не умее да разбира подобни писма, той без съмнение скоро ще получи някой куршум или нож между ребрата и ще изгние на такова място, където няма да е много лесно да му се издигне паметник. Моят спътник ви каза, че тук не се вижда локва кръв, и той е прав. Вярно, че няма никаква голяма кървава локва, но все пак се забелязва кръв. Тези големи тъмни петна в пясъка са образувани от капки кръв. И тъй, лежащият тук човек е бил ранен, и то тежко, защото от следите се вижда, че се е гърчил на земята от болки. Я поразгледайте внимателно клека отстрани и пясъка под ниско пълзящите му клонки. Нещастникът ги е късал в страшните си мъки и

е забивал пръстите си в земята. Бихте ли ми казали къде точно е бил ранен?!

— За да можем да отговорим, би трябвало направо да сме всезнаещи.

— О, не! От раните в главата или в горната част на трупа изтича повече кръв, отколкото се вижда тук. Човекът е бил ранен в корема, с което се обясняват и страшните му болки. Погледнете сега как е изпогазен клекът и как са изпокъсани клонките му чак до мястото, където е лежал индианецът, който не е бил ранен. Огледайте и този невзрачен предмет на земята, който навярно все още не сте забелязали. Какво ли е това?

Дейви вдигна от земята парченце кожа. След щавенето тя бе имала светъл цвят, но с времето беше потъмняла. С помощта на нож бе нарязана на тънки дълги ивички. Шестимата я огледаха, но после в недоумение заклатиха глави.

Дейви обясни:

— Това парче се е откъснало от кожени панталони, украсени с ресни — индианска изработка. Следователно раненият, който е лежал тук, е бил индианец. Носил е легинси, чиято кожа е била щавена с еленов мозък. От болки пръстите му са се вкопчвали в кожените панталони, при което от ресните се е откъснало това малко парченце. Както е известно, огнестрелната рана в корема е извънредно болезнена. Ако на вас ви заседне някой куршум в червата, ще има да се гърчите като настъпени червеи. Бих се учудил, ако този индианец не е отишъл вече във Вечните ловни полета. Сигурно не му е било възможно да издържи още дълго ездата, още повече че е бил принуден да седи заедно с другия на един кон.

— Нима е продължил ездата? — попита Лийдър. — И то с друг човек на един кон?

— Да, сър, несъмнено е станало точно така. Моля, ела с мен на известно разстояние в посоката, откъдето са дошли тези хора!

Дейви zakрачи на североизток. Останалите го последваха, любопитни да видят на какво ли още щеше да им обърне внимание. Той продължи до линията на полуокръжността, описана преди от него, после се спря и каза:

— Мешърс, понастоящем имате, така да се каже, обучение по разчитане на следи. Обаче съм принуден да бързам, защото нейде пред

нас се намира опасна разбойническа банда или шайка убийци. Същевременно става въпрос за спасяването на един, а може би и на двама индианци, преследвани от бандата. И тъй, ще бъда колкото мога по-кратък. Оттук, където сме застанали, са преминали двамата индианци, за които стана въпрос — раненият и здравият. Първият от тях не е бил ранен на мястото, където видяхме, че е лежал, ами по-отдавна. Заклучавам по това, че двамата са придържали конете си глава до глава, което се разбира от следите. Яздили са съвсем близо един до друг и здравият е водил за юздата коня на другия. Вторият се е нуждаел от ръцете си, за да ги притиска върху раната, или пък да се държи за седлото, понеже е бил много отпаднал.

След като направи няколко крачки назад и посочи към земята, Дейви продължи:

— Отпечатъците от копитата показват, че действително става въпрос за индианци. Двата коня са били неподковани. Ето тук можете да забележите, че конят, който е носил ранения, е направил дълъг скок. На това място той е бил улучен от куршум изотзад, малко отстрани, куршумът проникнал в гърдите му зад предния крак, и то толкова близо до сърцето, че животното успяло да измине съвсем малко разстояние и рухнало на земята там, където лежи и досега. Същевременно раненият индианец отхвъркнал от седлото и паднал отстрани в клека.

След тези думи Дейви отиде, надясно, отново посочи към земята и продължи обясненията си:

— Тук има следи от самотен ездач, от онзи човек, който стрелял по коня, а после и по здравия индианец. Жребецът му е носел подкови, значи е бил бял. Стрелял е по индианския кон, преди да стигне до това място. Ако разполагам с време, щях да ви го докажа. А по здравия индианец стрелял точно оттук, където се намираме в момента...

— Невъзможно е да го знаете с такава сигурност! — прекъсна го Лийдър.

— Pshaw, мога даже да се закълна! Я погледни напред и ще забележиш, че сегашното ни местонахождение, мястото, където здравият индианец се е хвърлил на земята и улучената от куршума юка се намират на една съвършено права линия. Изобщо няма място за съмнение. И по-нататък! Само на осем-девет крачки оттук виждате, че преминава и още една диря. Яздили са петима бели, крито са се спрели

после на онова място, където земята е толкова много изпотъпкана. А сега ви моля да ме последвате обратно. Скоро ще свърша.

Той отведе другите малко по-надалеч от споменатото място. Там им обърна внимание на следите, от които една единична диря се отклоняваше настрани. За нея Дейви каза:

— Оставена е от един кон, който е принадлежал на някой бял. Копитата са се вкопали надълбоко. Животното е преминало в галоп. А кон, който вече галопира само на двадесетина крачки от мястото, където е стоял, несъмнено е бил подплашен. Нещо го е подплашило и той е побягнал. Речем ли да последваме дирята, сигурно ще го намерим нейде да пасе с празно седло. Вляво отгук виждате втората диря. Тя е направена в спокоен ход, и то от неподкован кон. Тъй като въпреки бавната крачка дирята е по-дълбоко отпечатана от предишните следи, оставени от индианските коне, то този кон несъмнено е носил по-тежък товар отпреди. Здравият индианец е седял на гърба му, а напреки пред него е лежал раненият му другар. А сега огледайте внимателно следите от петимата бели точно до тази последна диря. Те са се движили по следата на индианците, но не са яздили върху нея, за да не я заличат. Тъй, с това аз свърших. Опитайте сега да обобщите всичко чуто от мен и да ми кажете как се е разиграла цялата трагедия!

— О, най-добре ще е да го предоставим на теб, сър! — заяви Лийдър вече с наистина доста скромен тон.

— Защо, аз бях достатъчно ясен — обади се Дейви. — Нашето разследване доведе до следните резултати: шестима бели се срещнали североизточно отгук с двама индианци и подели с тях свада, при която един от индианците бил ранен с огнестрелно оръжие в корема. Червенокожите побягнаха, а белите започнали да ги преследват. Обаче конете на индианците превъзхождали животните на белите и спечелили значителна преднина. Погледнете онзи кон на земята! Той е от най-благородна мексиканска порода и не е изключено да има истински андалуски прародители. Тотемът, т.е. знакът на неговия собственик, е изрязан с нож върху лявата страна на врата му. Раненият индианец не е бил някой обикновен воин, защото право за притежаване на тотем имат само вождовете и видните мъже, участващи във военния съвет. Само един от конете на белите е бил достатъчно бърз, за да може да следва по петите двамата индианци.

Този бял продължавал преследването с бясно настървение. Можел е да рискува да се отдалечи толкова много напред от своите другари, понеже червенокожите не са били в състояние да предприемат каквото и да било срещу него, тъй като здравият от тях е трябвало да подкрепя и поддържа ранения. Двамата нещастници едва ли са имали друго спасение освен бягството. Вярно, че ако аз бях на мястото на здравия индианец, щях да скоча от седлото и прав щях да изчакам белия, за да го сваля от коня с карабината си. Но за да не постъпи така, червенокожият сигурно е имал някаква причина, която не ми е известна, или пък този индианец е бил още доста млад и неопитен. Безпокойството за живота на другия го е объркало. Но все пак той е бил хитър и дързък, което веднага ще ви докажа. Белият имал заредена двуцевка. Той се приближил до двамата преследвани дотолкова, че както вече споменах, куршумът му улучил един от конете на онова място, където стояхме преди малко. Конят направил скок, продължил да препуска още известно разстояние, после се преметнал през глава, запокитвайки ездача си в клека, където той останал да лежи. Другият червенокож веднага спрял коня си и скочил от седлото, за да защити своя спътник. Белият стрелял и по него. Но понеже конят му все още препускал, той нямал възможност да се прицели добре и куршумът му улучил юката вместо индианеца. Червенокожият също би могъл да насочи пушката си към неприятеля и да стреля. Обаче е бил много възбуден, треперел е от гняв, тревога и напрежение. Ставало е въпрос за живота му, който зависел от точността на неговия изстрел. Ето защо той не стрелял, а се престорил, че е улучен, и се хвърлил на земята, без ръката му да изпусне карабината. Точно тогава прикладът му оставил в пясъка тази следа, която видяхме. Зачакал приближаването на белия, за да го застреля право в сърцето от непосредствена близост. Белият скочил от седлото и най-напред се завтекъл към ранения индианец, който лежал на земята и вероятно се преструвал на умрял. Оттам бандитът се приближил до другия индианец. А той се изправил светкавично на крака, съборил противника си на земята и го застрелял право в сърцето. Дулото на пушката му е било толкова близо до тялото на негодника, че вълнената материя на дрехата му се опърлила, а куршумът излязъл откъм гърба му и се сплескал в камъка. Изстрелът подплашил коня на белия. Животното хукнало да бяга надясно, което разбрахме от следата. Червенокожият завлякъл трупа на убития си враг

при своя ранен спътник, за да му даде възможност да се порадва на неговото отмъщение. Там той скалпирал мъртвеца. Същевременно забелязал приближаването на останалите петима нападатели. Не бивало по-дълго да се бави. Ето защо бързо вдигнал ранения на своя кон, метнал се и той на гърба на животното и побягнал. Когато петимата се озовали на това място и видели мъртвия си другар, те слезли от седлата и започнали да се съвещават. Несъмнено са от Лешоядите на Ляно, а убитият е бил техен съучастник. Може би нейде наблизо, вероятно в Хелмърс Хоум, се намират хора, които го познават. Ако бъде намерен и разпознат, присъствието им ще бъде издадено, а те са искали да го запазят в тайна. Ето как им дошла мисълта за обезобразят с ножовете си лицето на застреляния. Сами видяхте, мешърс, че това е направено по един наистина позорен начин. Преди това обаче те взели цялото имущество на умрелия. От конския труп свалили седлото и оглавника, тъй като тези кожени предмети, принадлежали на един известен червенокож воин, са много скъпоценна плячка. Те напуснали това място и поели по дирята на червенокожите, движейки се все успоредно с нея. Може да се очаква, че ще настигнат индианците въпреки по-лошите си коне, защото животното на червенокожите е принудено да носи двоен товар... Мистър Лийдър, когато по-късно си се появил тук със своите хора, при трупа на коня е имало вече един лешояд. Прогонихте го с изстрел. Ние чухме изстрела. Той ни привлече насам.

— Предполагам, че всичко се е случило наистина така, както ни го описа — обади се Лийдър. — Вероятно ти имаш остро зрение и остър ум.

— Що се отнася до акъла ми, аз съм принуден да бъда доволен от него, защото не мога да го заменя срещу някой по-добър ум. А сега ми се ще да те попитам какво мислиш да предприемеш във връзка с тази работа!

— Абсолютно нищо. Не ни засяга повече. Става въпрос само за индианци.

— Само за индианци ли? — повтори Джими. — Само? Да не би индианците да не са хора?

— Не оспорвам, че са хора. Но те стоят толкова по-долу от нас, че би било цяла обида да ни сравняват с тях. С принудено спокойствие Джими отговори:

— Щом е така, сър, тогава наистина няма никаква опасност да ви обидим, понеже и през ум няма да ни мине да направим някакво сравнение между вас и тях. Тези двама червенокожи са се държали като герои, или поне единият от тях, когото считаме за по-младия. Изобщо е невъзможно да сравняваме с тях такива неопитни люде като вас. Но само, за бога, не се считайте подобри хора от тях! Белите дойдоха в тези земи само за да изтласкат от тях истинските им собственици — индианците. Потехоха реки от кръв и бренди, с чиято помощ се започна извършването на огромно масово убийство. Насилие, коварство, измама, нарушаване на обещания непрекъснато ставаха причина за оредяването на племената, населяващи прериите. Гонят ги от едно място на друго, от една територия на друга. Едва-що са им отредили някоя нова област, където уж щели да живеят в мир и спокойствие, и ето че отново се намира повод, за да ги изгонят и оттам. Продават им бариев сулфат вместо брашно, стрити дървени въглища вместо барут, негодни пушки вместо едрокалибрени ловни карабини. Не понесат ли спокойно някоя подобна измама, наричат ги бунтовници и масово ги избиват. Примирят ли се със съдбата си, наричат ги затънели и пропаднали хора. Решат ли да бранят кожата си, получават прозвища като „разбойници“ и „убийци“, които трябвало да бъдат унищожавани без милост и състрадание. В случая е също като при дивите животни — едното изяжда другото и по-силното казва: „Аз имам право!“ Но, мешърс, аз ви казвам, че сред тези презрени и преследвани хора съм се запознавал с такива мъже, само един от които струва десет пъти повече от вас шестимата или от стотина подобни на вас.

Докато говореше, дебеланкото постепенно се беше страшно разгневил, но все пак Лийдър му отвърна дръзко:

— Не сме те питали за мнението ти, понеже сме свободни и самостоятелни мъже, които знаят как трябва да постъпват.

— Не ми изглежда да е така. Например ти каза, че не било необходимо да се занимавате повече с онова, което се е случило тук. Ако наистина мислиш така, то много скоро можете да опънете нейде крака и да предадете Богу дух.

— Охо! Да не искаш да кажеш, че би трябвало да се страхуваме? От Сент Луис чак до тук сме дошли и ми се струва, че ще стигнем и по-надалеч.

— От Сент Луис до тук? — засмя се Джими. — Да не би да е някакво кой знае какво постижение? Казвам ви, че опасностите тепърва започват. Сега се намираме на границата, където безчинствува каква ли не сбирщина, която страшно много се интересува от чуждата собственост, но затова пък хич не я интересува живота на другите. А отвъд Ляно Естакадо се намират териториите на команчите и апачите. Който рискува тъй лекомислено да попадне между два подобни воденични камъка, лесно ще бъде смазан. На това място са се сблъскали бели разбойници и червенокожи воители. И да оставим белите настрана, принудени сме все пак да се запитаме какво ли са търсели тук индианците. Щом двама редмени^[12] рискуват сами да навлязат толкова навътре в този район, то в девет от десетте случая може да се очаква, че те са разузнавачи, които оглеждат околността преди някой боен поход. На мен тази работа съвсем не ми се струва толкова безобидна като на вас. Не знам нито накъде, нито защо сте тръгнали на път. Но ние се каним да прекосим Ляно Естакадо, а в такъв случай е необходимо човек да си отваря очите на четири, иначе може тъй да се случи, че вечерта да си легнеш да спиш жив и здрав, а когато се събудиш рано сутринта, да ти се наложи да се прибиращ у дома си като тъжен труп.

— Що се отнася до пътя ни, то и ние имаме намерение да прекосим Ляно Естакадо, а после да се отправим към Аризона.

— Във всеки случай досега не сте ходили отвъд пустинята, така ли?

— Не.

— Слушай, не ми се сърди, ама от ваша страна това е направо невиджана непредпазливост! Мислите си, изглежда, че Ляно Естакадо е някаква красива, най-прекрасна местност, през която всеки може да си мине ей така, като на разходка, а?

— Е, не сме чак толкова глупави. Запознати сме с нейните опасности, понеже сме слушали и чели за тях.

— Тъй, тъй! Хмм, хмм! Слушали и чели! Също като някой си, дете бил слушал и чел, че арсеникът е отровен, а после си помислил, че може да погълне цяло кило, без да му стане нещо. Не ви ли хрумна поне мъдрата идея да наемете водач, който отблизо да познава Ляно и околностите й?

Джими мислеше доброто на непознатите. Но въпреки това Лийдър гневно извика:

— Много те моля да изоставиш този нравоучително-даскалски тон! Ние сме мъже, ясно ли е? Впрочем имаме си водач.

— Ах, тъй ли? Ами къде е той?

— Избърза напред.

— Настина странен начин да водиш някого. Ами къде ще ви чака този човек?

— В Хелмърс Хоум.

— Аха! Щом е така, добре. Лесно ще намерите Хелмърс Хоум. Ако нямате нищо против, можете да се присъедините към нас, защото и ние се каним да отидем там. Може би ще ни кажете кой е водачът ви?

— Увериха ни, че бил много прочут уестмън. Нееднократно бил прекосявал Ляно Естакадо. Не ни каза истинското си име. Обикновено го наричат само Джъгъл Фред.

— Good luck! Джъгъл Фред! — възкликна Джими. — Той наистина е човек на място, на чието водачество спокойно можете да се доверите. Радвам се, че най-после отново ще го видя. Във всеки случай после ще яздим заедно, понеже и ние двамата ще се отправим към Аризона.

— И вие ли? А защо? Да не би да е заради диамантите, които били намерени там наскоро?

— Може би — отвърна Джими резервирано.

— Тогава не си подхождаме, понеже и ние сме тръгнали натам по същата работа. Следователно сте наши конкуренти.

Лийдър изрече тези думи с много категоричен тон и същевременно огледа трапера с почти враждебен поглед. Джими високо се разсмя и възкликна:

— Ама че весело! Да не би да изпитвате завист към нас? Това е още едно ясно доказателство, че сте „зелени“ в Запада. Да не мислите, че диамантите лежат в Аризона ей тъй, по земята, и е необходимо човек само да се наведе, за да ги вдигне? Даже златотърсачите са принудени да се събират на групи, ако искат да постигнат добри резултати, същото се отнася и за diamond-boys, дори с още по-голяма сила. Остане ли човек сам — загива.

— Вече сме шестима и имаме достатъчно пари, за да не загинем.

— Слушай, не споменавай за парите пред други хора! Ние сме честни люде, от които няма защо да се страхувате. Обаче някои други навярно ще се погрижат да не мъкнете толкоз надалеч многото си пари. А това, че не искате и да знаете за нашата компания, ни е безразлично. На вас ще предоставим да решите дали ще ни придружавате поне до Хелмърс Хоум, или не. Днес няма да успеете да достигнете фермата и ще бъдете принудени да пренощувате на открито. А в такъв случай е хубаво да имаш край себе си хора, които е чувстват в Дивия запад като у дома си.

— Кога потегляте оттук?

— Веднага естествено. А сега правете каквото желаете! Без да бърза, Джими се отправи към крантата си и я възседна. Същото стори и Дейви. Те подкараха бавно конете по дирите, водещи на запад. Другите останаха за кратко време да се съвещават, но после последваха двамата трапери. Когато ги догониха, Дейви се обърна към тях и попита:

— Е, какво решихте?

— Ще яздим заедно с вас до Хелмърс Хоум, но само дотам.

— Много любезно от ваша страна. Дейви им обърна гръб и отсега нататък траперите се държаха тъй, сякаш зад тях нямаше никакви хора. Те пришпориха своите животни и по обичая на истинските уестмъни се поприведоха напред, заемайки привидно толкова отпуснала и заспала стойка, сякаш изобщо не можеха да яздят. А другите ездачи се стремяха да се държат на коня по всички правила, като че ли имаха за задача да обездват коне за някой манеж.

— Я погледнете само ония двамата! — каза Лийдър на своите придружители. — Не могат да яздят. Просто им личи. И това ми било уестмъни! Никак не ми се вярва.

— И аз не го вярвам — съгласи се с него един от другите. — Който седи на гръба на коня като тях, няма правото да ме мята, че бил познавал Запада. Онази история с разчитането на следите, дето ни забаламосаха, е чиста измама. И външността им е една такава одърпана и парцалива. Е, как тогава да имаме доверие в такива типове?

— За доверие и дума не може да става. А камо ли да ги вземем с нас за Аризона! Не сме толкова глупави! Онзи обесник направо подскочи, като заговорих за нашите пари. Представи се за безкрайно честен, но сигурно само защото сме шестима, а те — двама. Трябва да

внимаваме през нощта, та да не би утре рано те да продължат пътя си с парите ни, а ние да останем във вид на вкочанени трупове. Цялото им поведение ме кара да предполагам, че от нищо не им мигва окото.

Междувременно вече споменатите възвишения се приближаваха все повече и повече. Земята стана камениста. Джими и Дейви започнаха да се навеждат все по-ниско, защото следата вече не можеше да бъде различена тъй лесно. Но ето че Дебелия изведнъж дръпна поводите на коня си, посочи с ръка напред и каза:

— Я погледни натам, драги Дейви! Какви ли са онези същества, застанали накуп?

Известно време Дейви напрегнато се взира към посоченото място, а после каза:

— Там има две много познати разновидности на живите твари, а именно пет коня и един човек, и при това конете вероятно струват повече от човека.

— Хмм, пет коня! Естествено, че с тях трябва да има и петима ездачи, но понеже се вижда само един, много ми се иска да разбере къде ли са другите четирима.

— Струва ми се, че едва ли ще са се отдалечили много.

— Приближим ли се още малко, може би ще ги открием. Разстоянието е все още твърде голямо. И тъй, да продължим напред!

— ^ И след като отново подкара животното си, Дейви добави:

— Навярно пред нас са белите, от които един е бил застрелян. А сега ми се струва, че виждам насреща да пълзи по земята нещо човекоподобно. Я поразгледай онези точки!

Онова, което той нарече точки, бяха четирима мъже, застанали на еднакво разстояние един от друг в права редица, придвижващи се бавно в една посока.

— Това са четиримата, които са оставили конете си — обади се Джими. — Попаднали са на камениста земя и търсят следата на индианците, които са загубили. Ако съдя по преднината, която имаха пред нас, сигурно се занимават тук с дирите от доста дълго време. Това е безспорен признак, че не умеят твърде добре да разчитат следи. Ето, забелязаха ни. Виждаш ли как тичат към конете си?

— А как ще се държим към тях?

— Хмм! Сигурно е, че са негодници. Заради нашата собствена безопасност се налага малко да понадникнем в картите им. Но не ми се

струва особено уместно да се занимаваме с работите им много усърдно. По-добре ще е, ако не им дадем да разберат какво мислим за тях. Докато не започнат да се държат враждебно към нас, ние можем да се покажем миролюбиви. И тъй, напред! Очакват ни.

Ето че шестимата търсачи на диаманти също забелязаха групата коне и вследствие на това отново потърсиха близостта на двамата трапери. Те все пак се чувстваха в по-голяма безопасност в тяхната компания.

Петимата непознати бяха застанали до конете си и държаха в ръка карабините си, готови за стрелба.

— Стой или ще стреляме!

Въпреки предупреждението Джими и Дейви продължиха да яздят. Но Лийдър и хората му послушно се спряха.

— Стойте, ви казах! — повтори човекът. — Още една крачка и куршумите ни ще ви пронизат!

— Глупости! — засмя се Джими. — Едва ли се страхувате от две миролюбиви личности. Запазете си куршумите! И в нашите циви има подобни неща.

Петимата не стреляха, може би защото наистина не се бяха разтревожили и само искаха да ги сплашат, а може би и затова, защото спокойното неустрашимо поведение на двамата трапери им бе направило впечатление. Те оставиха двамината да се приближат, но все още държаха пушките си готови за стрелба.

Онзи, който бе изрекъл предупреждението, имаше широкоплещеста набита фигура. Гъста черна брада покриваше долната част на лицето му, тъй че устните му не се виждаха. Но по начина на говорене си личеше, че той сигурно има заешка уста. Когато траперите спряха пред него, той гневно рече:

— Не знаете ли обичаите и законите на Запада? На когото извикат да спре, трябва да спре. Ясно ли е? Благодарете на нашето снизхождение, че сте все още живи.

— Човече, не преувеличавай толкова! — отвърна Джими. — А на какво благодарите вие, че още сте живи? И ние имаме пушки!

— Ву Јове, заплашват ли ни? От сто крачки откъсваме с куршумите си главата на муха. Да го знаеш. С какви намерения се шляете из тази местност?

— Би могъл да се сетиш. Искаме да погледаме следващото слънчево затъмнение, което, както казват, се наблюдавало най-добре оттук.

Брадатият сам не знаеше как да посрещне този отговор, даден с най-сериозен тон. По лицето му се изписа смайване и той попита:

— Ами кога се пада то?

— Започва тази нощ в дванадесет часа, пет минути и единадесет секунди. Казвам ти, че подобно слънчево затъмнение посред нощ е нещо изключително!

— Човече, ти будалкаш ли се с нас? — избухна другият. — Внимавай!

— Разбира се, че ще внимавам — засмя се Дебелия. — Дългия Дейви и Дебелия Джими са известни като предпазливи уестмъни.

— Behold! — възкликна чернобрadiят. — Чували сме за вас. Джими и Дейви били двама толкова големи смешници, че винаги съм копнял някога да ги срещна. Надявам се, че ще ни направите удоволствието да ни дадете тук някое комично представление. Заплащаме добре, по пет цента на човек и по един цент на кон.

— Звучи примамливо! Не очаквахме подобни приходи тук, в този цирк. Но ние играем театър само при слънчево затъмнение. Значи ще трябва да почакаме до полунощ. Обаче, ако не можете да потърпите дотогава, междувременно направете сами няколко превъртания презглава! А сега ще ни разрешите ли да узнаем с кои имена са ви дарили вашите уважаеми родители?

Последните думи бяха изречени с такава подкупваща любезност, че брадатият отвърна вече с по-мек глас:

— Казвам се Стюарт. Имената на моите другари няма да са ви необходими. Всъщност откъде идвате?

— От местността, останала зад гърба ни.

— Ами накъде отивате?

— Към местността, намираща се пред нас.

— Тъй! Много остроумен отговор. Изглежда, се каните да отидете в Хелмърс Хоум, а?

— Да, понеже фермата не иска да дойде при нас, ние ще трябва да яздим до нея. Ще тръгнете ли с нас?

— Почтено благодаря! Имаме си друга работа. Забелязахте ли дирята, която минава ей там, точно под носовете ви?

— Какво ни засяга тази диря?! Сигурно е оставена от хора, които са яздили към Хелмърс Хоум. А ние ще стигнем до там и без тези следи.

— Минахте ли покрай трупа, който лежи ей там, откъдето идвате?

— Да.

— Какво мислите за него?

— Че е мъртъв. А всичко, което е мъртво, не може да ни ухапе.

Стюарт хвърли към двамата трапери дълъг и изпитателен поглед. Изглежда, това безразличие не събуди особено доверие у него. Но след като не забеляза в честните им открити лица нито следа от подозрителност, гой каза:

— И ние забелязахме онзи човек и мъртвия му кон. Щеше да бъде жалко, ако бяхме оставили седлото и оглавника на коня да си изгният ей така. Затова ги взехме с нас.

— Ако бяхме пристигнали там преди вас, щяхме да постъпим по същия начин.

— И съвсем правилно. После тръгнахме по конската следа, макар че не водеше в нашата посока. Обаче тук я изгубихме и досега напразно се мъчим отново да я открием. Тъй като нощта скоро ще настъпи, решихме да се откажем от издирването ѝ и пак да поемем по нашия път.

— А накъде води той?

— През Ляно Естакадо към Ел Пасо и после продължаваме за Аризона.

— За да търсите диаманти?

— О, не. Не се поддаваме на тази треска. Ние сме честни и скромни фермери и отгатък имаме роднини, които се помъчиха да ни осигурят хубава земя. Ще я обработваме. Нека други търсят благородните камъни. Една ферма носи плодове по-бавно, но затова пък те са по-сигурни.

— Всеки постъпва както му е угодно! Тъй като сте само фермери, аз вече не се учудвам, че сте изгубили следата. Някой добър скаут едва ли щеше да я търси толкова дълго напразно.

— Е, нали вие сте известни като скаути. Я, я потърсете! Любопитен съм да видя дали ще я намерите.

Непознатият изрече тези думи язвително. Но Джими спокойно му отвърна:

— Няма да ни е трудно да я открием, макар че тази работа иначе не ни интересува. Само ще ви докажем, че винаги намираме онова, което търсим.

Двамата трапери слязоха от седлата и описвайки широк кръг, започнаха да обикалят около мястото. Тихо изсвирване накара ездитните им животни да последват господарите си като кучета.

Междувременно търсачите на диаманти също бяха пристигнали и мълчаливо бяха изслушали разговора. Сега, когато двамата трапери се отдалечиха, Стюарт попита:

— Вие дойдохте с тези двама скитници, но, изглежда, не сте заедно с тях. Ще ни дадете ли някакво разяснение?

— С удоволствие — отговори Лийдър. — Срецнахме се при трупа, но тяхното поведение съвсем не ни даде повод да се сприятелим.

— И добре сте направили. Двамата имат лоша слава. Само че предпочитам да не им го казвам в лицето. Предупредиха ни да се пазим от тях. Те подмамвали жертви за разбойническите банди, които нападат пътуващите през Ляно Естакадо. Наскоро недалеч оттук бяха избити и ограбени четири семейства. А щом тези двама негодници се шляят наоколо, може да се предположи, че са участвували в злодеянието и сега търсят нови жертви. Но нас няма да ни спипат!

— Така си и мислех. Още от първия миг им нямах никакво доверие. Искат да ни подмамят да яздим заедно с тях.

— Накъде?

— До Хелмърс Хоум, а после през Ляно Естакадо към Аризона.

— Я се откажете, сър! Няма да стигнете оттатък. Да не би да отивате в Аризона да търсите диаманти?

— Не да търсим, а да купим.

Стюарт хвърли към спътниците си бърз многозначителен поглед и после колкото можеше по-безразлично направи следната забележка:

— Но тогава няма да направите кой знае какви сделки, сър. Купувачът на диаманти трябва да има пари, и то твърде много пари.

— Имаме.

— Но съобщенията между Аризона и Фриско са много несигурни. Предполагам естествено, че ще ви изпратят парите от

Фриско. А тогава лесно може да се случи тъй, че да не разполагате с парите тъкмо когато са ви необходими най-много. И ние ще трябва да плащаме значителни суми за закупената земя. Но вместо да чакаме да ни ги преведат от Фриско, предпочетохме направо да вземем сухата пара с нас. Тъй е по-сигурно.

— Е, вие не сте единствените умни хора. И ние носим нашите пари у нас.

— Разумно постъпвате. Но човек трябва добре да ги скрие, защото не се знае какво може да се случи. Ние ги зашихме в дрехите си. Нека някой от Лешоядите на Ляно се опита да ги открие! Както вече споменах, нямам доверие в тези двамата обесници. Те знаят накъде отиваме и ще побързат да го съобщят на своите прелестни съучастници, за да ни издебнат от засада. Ето защо ще постъпим умно, ако се отправим в съвършено друга посока. Съветвам ви да направите същото и да се доверите на някой добър и съобразителен водач.

— Вече сме го сторили. Той ни очаква в Хелмърс Хоум.

— Кой е той?

— Наричат го Джъгъл Фред.

— Джъгъл Фред! — възкликна Стюарт с добре изигран страх.

— Да не сте полудели, сър?

— Защо да съм полудял?

— Защото този човек е известен мошеник. Още името му би трябвало да ви го подсказже! Занимава се с какви ли не измамнически изкуства и надлъж и нашир е познат като нечестен картоиграч. Бих могъл даже да се закълна, че е съучастник на двамата скитници. Намира се в момента в Хелмърс Хоум, а и те отиват натам. После той ще тръгне с вас през Ляно Естакадо и там ще ви очистят. Вашите работи не ме интересуват, обаче искам да изпълня дълга си и да ви предупредя.

Думите на Стюарт прозвучаха толкова чистосърдечно и загрижено, че успяха да заблудят Лийдър. Той сведе замислено глава и каза:

— Наистина неприятно. Ние сме ви благодарни за предупреждението и вярваме, че е основателно. Но ето че сега сме без водач.

— Изобщо не разбирам как сте се оставили да ви отпратят към Хелмърс Хоум. Та кой човек би избрал място за фермата си тъй близо

до опасната Ляно? А фактът, че Хелмърс го е сторил трябва да ви наведе на мисълта, че е във връзка с бандитите които вилнеят из Ляно Естакадо. Той има магазин, закупува заграбената от тях плячка, а чрез размяна те получават от него всичко, от което се нуждаят. Та това се разбира от само себе си Никой не може да ме накара да отида в онзи дом, наречен тъй примамливо и задушевно с името Хелмърс Хоум. Зад тази красива маска се крият машинациите на цяла банда убийци.

— Zounds, сър, вярно, че откъм тази страна не сме погледнали на въпроса. Нищо друго не ни остава, освен да се върнем и да потърсим някой друг водач, понеже вече не щем и да чуем за Джъгъл Фред. Но я ми кажете вие имате ли си водач?

— Не ни трябва, защото двама от моите спътници добре познават Ляно Естакадо. Можем да разчитаме на тях.

— Well! А не може ли да яздим заедно с вас?

— Защо не, обаче ви обръщам внимание, че пак постъпвате непредпазливо. Вие не ни познавате.

— О, просто ви личи, че сте почтени хора, макар и двамата скитници да се опитаха да ни метнат, че сте били разбойници.

— Така ли?

— Да. Подробно огледаха мястото, където лежеше трупът. После казаха, че сте преследвали двамата индианци. Единият от тях бил ранен, а другият застрелял вашия спътник, а лицето на мъртвеца било обезобразено до неузнаваемост от вас.

— Hang it all!^[13] Значи тъй казаха? — попита Стюарт смаян. — А пред нас се преструваха, че изобщо не са се интересували от трупа. Ето ви едно доказателство, че не бива да се доверявате на ези лъжци! Никой честен човек не действа тъй подмолно и коварно. Ние съвсем случайно минахме покрай онова място. А загдето взехме седлото и оглавника, никой не може да ни кори. Това е законно право в прерията. После вие ни видяхте как тук оглеждахме дирите. Но подобно нещо се прави само от предпазливост.

— Не е необходимо да се оправдавате. Ние знаем, че сте честни люде, и ви имаме пълно доверие. И тъй, кажете ни дали ще ни разрешите да яздим заедно с вас?

— Хмм! — промърмори Стюарт замислено, повдигайки рамене. — Ще бъда искрен. Познаваме ви също тъй малко, както и вие нас. Тук, в Запада, никога не е разумно да завързваш познанства без

предварително проучване. Радвам се, че ни имате доверие, но все пак е по-добре да яздим поотделно. Обаче ще ви дам един добър съвет. Наскоро се натъкнахме на доста многобройна група от преселници, които се канеха да прекосят Ляно Естакадо, за да купят земя и да се заселят отвъд пустинята. Повечето са немци от Бьомен и Хесен. Вчера се разделихме с тях, а тази нощ те щяха да бивакуват недалеч оттук, защото утре рано сутринта в лагера им към тях ще се присъедини техният водач. Той е най-прочутият и благонадежден познавач на Ляно Естакадо, скромен и благочестив човек на име Тобайъс Прайзегот Бъртън.

Тръгнете ли заедно с тази група, ще бъдете в безопасност!

Тя се състои от толкова много добре въоръжени мъже, че никой няма да се осмели да я нападне.

— Тъй ли мислите? Хмм! Много добре! Но как ще намерим тези хора?

— Съвсем лесно. Тръгнете ли оттук право на юг и накарате ли конете си да се понапрегнат, след около половин час ще видите пред вас да се издига самотен планински конус, откъдето се спуска поточе, губещо се долу в пясъка на малка равнина, разположена източно от възвишението. Край този поток бивакуват преселниците. Дори и междуременно да се стъмни, пак ще намерите мястото, понеже и от значително разстояние ще забележите техния лагерен огън.

— Благодаря ви, сър. Избявте ни от голямо затруднение, Веднага тръгваме на път, за да се присъединим към тези немци Обикновено немецът е глуповат, но все пак е честен.

— А аз какво да кажа на двамата подлеци, ако ме попитат къде сте?

— Кажете им каквото искате, каквото ви дойде на ум!

— Добре! Но искам да ви обърна внимание и на това, че се налага да ги заблудите относно посоката, в която ще поемете. Не го ли сторите, те ще ви преследват и въпреки всичко пак ще им паднете в ръцете. И тъй, тръгнете привидно обратно и изминете такова разстояние, от което няма да могат да ви виждат. После завийте на юг. Ако ме попитат защо сте се върнали, все ще измисля някакво обяснение.

[1] (англ.) — буквално заек-муле. Б. пр. ↑

- [2] Have care! (англ.) — Внимавай! Б. пр. ↑
- [3] (англ.) — стари шегобиецо. Б. пр. ↑
- [4] (англ.) — скитници, разбойници по пътищата. Б. пр. ↑
- [5] (англ.) — магазин за дрехи. Б. пр. ↑
- [6] (англ.) — компания, тръгнала на увеселителен излет. Б. пр. ↑
- [7] (англ.) — Наистина чудесни приятелчета! Виж какви левенти!

Б. пр. ↑

- [8] (англ.) — адвокат. Б. пр. ↑
- [9] (англ.) — Моите почитания, сър? Б. пр. ↑
- [10] (англ.) — служба, близка до тази на нотариуса. Б. нем. изд. ↑
- [11] Гринхорн (англ.) — зелен, неопитен човек. Б. пр. ↑
- [12] (англ.) — буквално „червени мъже“. Б. пр. ↑
- [13] (англ.) — По дяволите! Б. пр. ↑

4. ГЛАВА

ЖЕЛЯЗНОТО СЪРЦЕ

И тъй този въпрос бе решен. Двете групи се сбогуваха толкова приятелски, сякаш бяха стари дългогодишни познати. Купувачите на диаманти насочиха конете си обратно по собствените си следи, без да удостоят двамата трапери нито с дума, нито с поглед. Щом се отдалечиха достатъчно, за да не могат вече да чуят думите на Стюарт, брадатият се обърна към спътниците си с подигравателен смях:

— Добре ги осведомих. Щели да купуват диаманти! За тази цел са необходими поне петдесет хиляди долара. Хубава сумичка ще си пъхнем в джобовете! А какво ще кажете за тези уестмъни?

— Мерзавци! — изруга един от другарите му.

— Такива са. А само какви физиономии имат, сякаш са вода ненапита! Преструват се като че ли не могат да броят до три, но въпреки това съвсем правилно са разчели всички следи. Знаят дори, че индианците са били двама и че обезобразихме лицето на нашия другар. Тяхната проницателност може да стане опасна за нас. Трябва да ги отстраним от пътя си.

— Но как, кога и къде? Нямаме никакво свободно време. Налага се веднага да тръгваме, за да преместим колчетата и да объркаме преселниците.

— Хмм, да, нямаме много време. Обаче, ако позволим на двамата да ни се измъкнат сега, ще изпуснем най-удобния случай. В Хелмърс Хоум те ще се срещнат с Джъгъл Фред, който е един от нашите най-върли врагове и напълно е в състояние да ни отмъкне плячката изпод носа.

— Ами просто да ги застреляме!

— Наистина би било най-доброто. Но я погледни към тях, а после стреляй, ако можеш! Любопитен съм да видя как ли ще го направиш.

Той посочи към ловците, които, изглежда, все още усърдно търсеха следата, без да ги е грижа за Стюарт и неговите съучастници.

Привидно те не обърнаха никакво внимание и на оттеглянето на купувачите на диаманти.

— It's death!^[1] — изруга мъжът. — Имаш право. Едва сега забелязвам колко хитро постъпват негодниците, за да не бъдат улучени с куршум от нас.

— Да, крачка по крачка те водят животните си така, че винаги да бъдат между нас и тях, тъй че, ако стреляме, да улучим само тия зверове. По тоя начин обиколиха близката околност в кръг. А не виждаш ли, че дясната им ръка постоянно е на затвора на пушката, докато с лявата я държат готова за прицел в нас? Достатъчно е един от нас да насочи оръжието си към тях и куршумите им мигновено ще полетят насам. Те са дяволски големи хитреци. А в животните им също се е вселил сатаната. Сякаш тези кранти разбират, че трябва да прикриват господарите си. Сами вървят в крачка с тях и злобните им погледи не ни изпускат нито за секунда.

Наистина беше точно тъй, както казваха двамата. Стюарт и хората му нямаха възможност да стрелят. А щом Дейви и Джими завършиха обиколката си, започнаха бавно да се приближават, държейки пушките си все още така, че да могат незабавно да стрелят. Ездитните им животни пак вървяха подир тях като верни кучета.

— Какво виждам? Търсачите на диаманти са си отишли! — възкликна учудено Джими, сякаш едва сега забелязваше тяхно то изчезване.

— Отдавна — потвърди Стюарт. — Все още може да се види как се връщат.

— Но защо се връщат? Нали искаха заедно с нас да стигнат до Хелмърс Хоум? Защо са тръгнали обратно?

— Защото са глупаци. Човек едва ли би могъл да си представи, че е възможно да съществува подобна непредпазливост! Загубили си парите!

— Ах! Носили са пари?

— Ами да! Един от тях е държал портфейла с банкнотите в кобура на седлото си. Докато ви чакахме, той забеляза, че кобурът се е разпрал и кесията му е изпаднала. Разбира се, страшно се изплашиха. Решиха незабавно да се върнат, без дори да поговорят с вас. Когато тръгнаха, ни подвигнаха да ви кажем, че утре или най-късно вдругиден

по обед ще бъдат в Хелмърс Хоум, за да потеглят веднага оттам през Ляно Естакадо, водени от Джъгъл Фред.

— Добре! Няма да си блъскам главата над истинската причина за изчезването им.

— Да не би да мислите, че са ни излъгали?

— Не те вас, а вие нас. Нямаме никакво намерение да вярваме в историята с изгубения портфейл. Убедени сме, че те ще се отправят в съвсем друга посока веднага щом се скрият от погледите ни.

— Сър, отново започвате да ни обиждате!

— О, не! Само споделям с вас моите мисли. Впрочем, мистър Стюарт, ще ви дам един добър съвет. Ако някой път пак давате някому указания, които трябва да останат в тайна от други хора, не размахвайте така ръце из въздуха, понеже при определени обстоятелства жестовете са също тъй лесно разбираеми, както и думите!

— Какво? Какво искате да кажете?

— С лявата си ръка посочихте на юг и после с десницата направихте такова движение, като че ли искахте да опишете контурите на някоя планина. След това изпънахте пред вас хоризонтално дланта на лявата ръка, което естествено означаваше някаква равнина. По-късно посочихте зад гърба си на изток, а оттам на юг. Всичко бе толкова ясно, че мога да ви разкажа цялата история.

— Ами разкажете ми я де!

— С голямо удоволствие! Търсачите на диаманти се върнаха на изток, но сега, когато не можем вече да ги видим, ще завият на юг. Там отдясно се издига планина, граничещ откъм лявата си страна с равнина, към която ще яздят шестимата. Тъй като те не са запознати с околността и въпреки приближаващата тъмнина вие ги отпратихте натам, споменатата равнина не може да е много надалеч оттук. Страшно ни се иска гази нощ да лагеруваме там.

При тези думи Джими остро погледна Стюарт в очите. Братият не успя да се овладее съвсем. По лицето му си пролича, че се изплаши.

— Сър, правете каквото искате, но не ни разправяйте измишльотини! — извика грубо той. — По-добре ни кажете дали открихте следите?

— Разбира се! Елате с мен! Все още е достатъчно светло, за да се различат.

— Вървете начело!

— Добре, обаче моят спътник Дейви ще върви последен.

— Защо?

— За да следи да не би на пушките ви да им хрумне да започнат да вършат някакви своеволни щуротии. И тъй, внимавайте какво правят вашите пушкала! Ако някое от тях прояви желание да гърми, куршумът на Дейви веднага ще улучи собственика му.

— Сър, наистина ставате много дързък!

— Нищо подобно! Като ви предупреждавам, ви мисля само доброто. Хайде, елате!

Джими закричи начело в посоката, откъдето бяха дошли. Останалите го последваха, а най-отзад вървеше Дейви, държейки пушката си в ръка готова за стрелба, отправил зоркия си поглед към движенията на петимата. След малко Джими спря, посочи към земята и попита:

— Мистър Стюарт, какво виждате тук?

Брадятият се наведе, за да огледа посоченото място, и отвърна:

— Върху скалата е имало някакво камъче, което е било смазано на прах от конско копито.

— А може ли подобно камъче да бъде стрито на прах под копитото на подкован кон?

— Не. Конят не е имал подкови.

— Значи е бил индиански кон. Елате по-нататък! Отново се натъкнаха на смачкано камъче.

— Ето това е следата — обади се Джими. — Правата линия, образувана от двете камъчета, сочи на запад. Следователно индианецът е яздил в тази посока.

— Индианец ли? Как можете да твърдите с някаква сигурност, че човекът на неподкования кон е бил индианец? — попита Стюарт.

— Pshaw! — отговори Джими. — Онези глупаци, дето ще купуват диаманти, сигурно са ви казали, че сме ви прозрели. Не е необходимо да играем повече на криеница. Вие сте от Лешоядите на Ляно, а ние сме честни ловци, на които нито можете да разказвате разни врели-некипели, нито пък да сторите някакво зло. Няма да питам по какъв ли начин сте спечелили доверието на търсачите на диаманти. Във всеки случай здравата сте ги пратили за зелен хайвер. Но ние няма да яздим на юг, за да ги предупреждаваме отново. Изглежда, за тях е

истинско блаженство да се оставят да бъдат подмамани и убити в Ляно, ето защо на нас и през ум не ни минава да ги лишим от такова удоволствие. Изпълнихме дълга си и сега е необходимо да се погрижим за самите нас. Тук, на това място, пътищата ни се разделят. Вие ще тръгнете преди нас, и то веднага! Препускайте подир вашия индианец! Но внимавайте да не насочите дулото на някоя от пушките си към нас! Ние умеем да се справяме с типове като вас. Пръстите ни са на спусъците. Ако кажете само една дума или направите някое подозрително движение, ще стреляме! Обърнете се с гръб към нас, окачете пушките на седлата си и възсядайте конете! Сбогом и внимавайте да не ни се мяркате повече пред очите!

Той беше застанал редом с Дейви и сега двамата вдигнаха пушки в положение за стрелба.

— Мистър Джими! — извика Стюарт, побеснял от гняв. — Не може така да ни гониш! Ние сме...

— Вие сте бандити! — прекъсна го силният глас на Дейви. — В цевите на карабините си имаме четири куршума, а вие сте петима. Последния ще повалим с приклади. А сега и аз да ви кажа: онзи, който изрече една-единствена дума, ще получи куршум в главата! И тъй, смятайте се! Ако след минута очите ни все още ви виждат тук, с вас е свършено!

Тези думи бяха произнесени с тон, който не оставяше никакво място за съмнения. Обзети от безсилен гняв, петимата се обърнаха, окачиха пушките си на седлата, метнаха се на конете си и мълчаливо ги подкараха. Един от тях беше завързал зад себе си седлото на умрелия кон.

Едва след като изминаха известно разстояние в бърз тръс, те оставиха животните да преминат в бавен ход и се обърнаха. Видяха, че Джими и Дейви все още стояха на същото място, но бяха свалили пушките си.

— It's death! — изскърца със зъби Стюарт. — Не ми се беше случвало подобно нещо. Петима мъже, които не се страхуват и от дявола, да бъдат принудени да офейкат от тези две маймуни!

Да знаехме само какво се канят да предприемат!

— Не е трудно да се отгатне — обади се един от хората му. — Ще догонят търсачите на диаманти, за да ги предупредят отново.

— Много се съмнявам, понеже веднъж вече никой не обърна внимание на предупреждението им. Въпреки всичко сме длъжни да вземем предпазни мерки. Трябва да се отправим на юг. Щом зърнем огньовете на преселниците, ще спрем, ще застанем на пост в една поразтеглена редица, през която ще пуснем да мине само нашият Тобайъс Прайзегот Бъртън на идване от Хелмърс Хоум. Естествено, че преселниците не бива да заподозрат присъствието ни. Ако противно на очакванията ми двамата негодници се появят, ще бъдат просто застреляни. Наистина, сега сме принудени да оставим индианеца на мира, въпреки че страшно много ми се искаше да му взема коня. Като нищо струва триста долара, а може би и повече.

— Всъщност беше много глупаво да започваме онази разправия с червенокожите само заради двата коня. Единият от тях е застрелян, а другият избяга. А заради тях сега по петите ни са тези трапери. Те ще бивакуват нейде наблизо и утре сутринта, щом се зазори, ще тръгнат по дирите ни. Ще се натъкнат на преселниците и ще ни развалят цялата великолепна работа.

— Не, едва ли ще постъпят така. Търсачите на диаманти ги обидиха и те повече няма да се интересуват от тях. Сигурно най-напред ще отидат в Хелмърс Хоум, където ще разкажат за срещата си с нас. Не можем да знаем отсега какво ще се реши там. Не ни остава нищо друго, освен да накараме Бъртън да потегли на път още в ранни зори и да направи голям преход през първия ден, за да се отдалечат преселниците оттук колкото може повече. А ние ще изчезнем много по-рано.

Бандитите продължиха да яздят известно разстояние на запад, а после свърнаха на юг.

Джими и Дейви не свалиха пушките си, докато конниците не излязоха извън обсега на техните оръжия. След това устата на Дебелия се разтегна в широка усмивка и така, доволно ухилен, той попита:

— Е, драги Дейви, как ти се хареса всичко това?

— Също тъй много, както и на тебе — отвърна той с доволна усмивка.

— Вярваш ли, че търсачите на диаманти са си изгубили парите?

— И през ум не ми минава подобна мисъл. След като се поотдалечиха, те се отправиха на юг. Защо, това не ни интересува повече. Предупредихме ги. Нямаме други задължения. Те се считат за

извънредно умни и мъдри. Не виждам защо да е необходимо да им натрапваме помощта си. Струва ми се, че нещастният индианец е много по-достоеен за нея и я заслужава повече.

— Разбира се! Ще го потърсим ли?

— Да. Знаем в каква посока е яздил — ей там, надясно, към околността на старата сребърна мина. Онзи номер с двете камъчета, които сами смачкахме, ни послужи само за да заблудим негодниците. Ясно видях кървавите капки и много бих се учудил, ако не намерим индианеца в мината.

Те се отдалечиха, без да възсядат конете си, понеже започна бързо да се свечерява и оглеждането на земята се затрудняваше все повече и повече.

След като изминаха известно разстояние, те забелязаха някакъв дребен предмет на земята. Беше червена, грижливо изработена глава на индианска лула. Джими я вдигна, прибра я и каза доволен:

— Не сме объркали пътя. Тази глава се е откъснала от останалата част на лулата и незабелязано е паднала. Скоро ще разберем дали принадлежи на стария ранен индианец, или на младия.

— Сигурно е на стария. Младият едва ли е бил вече на север, в Минесота, за да е могъл да донесе за лулата си глина от свещените глинени находища.

— Може да я е взел като плячка. Той има право да използва лула, придобита като плячка, няма право да използва самоунаследена лула.

— Та нима някога някой индианец е унаследявал лула? Нали тя винаги се погребва заедно със собственика си!

— Има някои племена, при които това не се спазва вече толкова строго. Впрочем по гравирания в главата на лулата тотем изглежда, че собственикът ѝ е вожд на команчите. Добре, че разбираме езика на това племе!

Пред погледа им започнаха да се издигат скалите. Отляво двамата трапери видяха отвесна каменна стена, а вдясно се бе ширнала надалеч пустош от натрошени скални късове, между които не би могъл да се промъкне дори и човек, а камо ли кон. Единственото проходимо място се намираще там, където крачеха те, ето защо можеха да бъдат сигурни, че и индианците бяха яздили оттам.

Пред тях се изпречи висока мрачна халда^[2] от баластра, ненужен натрошен камънак, изхвърлен от мината. Не беше възможно да се види

колко е висока халдата, защото междувременно се бе стъмнило.

Трапери те отпуснаха юздите до краен предел и ги завързаха за два тежки скални къса. После започнаха да се катерят по халдата. Не си даваха труд да избягват причиняването на шум. Напротив — стремяха се трополенето на натрошения камък в краката им да бъде ясно доловимо. Обаче на всеки няколко крачки спираха, за да се ослушват внимателно. Необходимо бе да разберат дали горе се намира някакъв човек, на когото трябваше да извикат, преди той да използва пушката си.

По време на едно подобно ослушване те доловиха шум от търколило се камъче.

— Чу ли? — прошепна Джими. — Значи бяхме прави, когато предположихме, че индианците са горе. И са нащрек. Раненият, ако изобщо все още е жив, сигурно лежи нейде вътре в мината.

Но младият индианец е застанал на пост върху халдата. Заговори го, Дейви!

Дейви последва указанието му, като подвикна нагоре с ясно доловим, но все пак не особено силен глас:

— Туинутпук, кеванавуички, ненетпа хаич — млади боецо, не стреляй, ние сме твои приятели!

После двамата зачакаха отговор. Мина известно време, след това дочуха въпроса:

— Хузихакарт — кой идва?

Това бяха само четири кратки срички, но те издадоха кой стои горе. Двете думи бяха от езика на свободните, скитащи се из околните райони команчи.

— Ва-а-чат табутево — двама добри бели мъже — отговори Дейви.

— Минам мистисчи — качете се горе! — прозвуча гласът отгоре след известно размисляне.

Двамата трапери доизкачиха халдата. Щом се добраха до горния ъ край, въпреки тъмнината забелязаха човешка фигура, изправила се пред тях с пушка в ръка, готова за стрелба.

— Неварн, унмахкучине — стой или ще стрелям! — заповяда команчът.

По фигурата двамата разпознаха, че не се бяха излъгали в очакванията си да видят пред себе си някой млад индианец. Дейви го

успокои:

— Не е необходимо моят млад червенокож брат да стреля. Ние идваме да му помогнем.

— Сами ли са белите мъже?

— Да.

— Дирята на моя кон ли следваха?

— Ненадейно се озовахме на мястото на сражението и от следите разбрахме какво се е случило. После проследихме твоята диря и дирята на враговете ви, за да ви защитим срещу тях.

— Истината ли казва белият човек?

— Аз не лъжа. В знак на това, че идваме като твои приятели, ще оставим сега всички наши оръжия, за да поговорим с теб в мир и приятелство. После ти ще кажеш дали отново да ги вземем, или не.

Те веднага превърнаха думите си в дела. Обаче червенокожият продължи да държи пушката си насочена към тях и каза:

— Бледоликите имат мед на езика, но в сърцето си таят отрова. Оставят оръжията си на земята, за да спечелят доверието ми, а след това ще пристигнат тримата им другари, за да ни донесат смърт.

— Значи ни считаш за двама от онези, които ви преследваха?

Заблуждаваш се.

— Тогава ми кажи къде са онези петима мъже? Щом като сте следвали дирята им, трябва да го знаете.

— Срегнахме ги долу, където по скалите бяха изгубили следите ти и ги търсеха. Отначало ги заговорихме дружелюбно, за да ги заблудим. Те не успяха да открият дирята. Но ние веднага забелязахме капките кръв от раната на твоя придружител. Обаче си замълчахме и направихме друга фалшива диря, по която по-късно онези се отправиха на запад. Казахме им, че ги считаме за разбойници и убийци, и насочихме към тях пушките си, както и ти сега държиш своята пушка насочена към нас. И тогава те се видяха принудени позорно да се оттеглят.

— Защо не ги убихте?

— Защото не ни бяха сторили никакво зло. Ние застрелваме някой неприятел само тогава, когато сме принудени да го сторим.

— Говорите с думите на добри хора. Моето сърце ми повелява да ви се доверя, обаче един друг глас ме приканва да бъда предпазлив.

— Ние ти мислим доброто. От следите личи, че твоят придружител е ранен. Затова и дойдохме тук, да ти предложим помощта си. Ако не я желаеш, веднага ще си тръгнем, понеже не сме свикнали да натрапваме съдействието си на когото и да било.

Измина кратко време, преди индианецът да се обади. Изглежда, размисляше. После той каза:

— Нямам нужда от помощта ви. Можете да си вървите.

— Добре, ще те оставим, но ти пожелаваме само да не се разкайваш. Ей тук на земята слагам главата на лулата, изгубена от вас, която ние намерихме.

Те отново взеха оръжията си и започнаха да се спускат по халдата. Не се бяха отдалечили много, когато Дейви се спря и тихо попита:

— Нищо ли не чу, драги Джими? Стори ми се, сякаш ей там, надясно от нас, се търколи някакво камъче.

— Нищо не долових.

— Но аз го дочух, и то съвсем ясно. Нека бъдем предпазливи. Продължиха да слизат. Когато се озоваха в подножието на халдата, изведнъж съвсем близо пред тях от земята се надигна тъмна човешка фигура.

— Стой, обеснико! — извика Джими, насочвайки към него карабината си. — Нито крачка, иначе ще стрелям!

— Защо ще стреля бледоликият, когато съм дошъл с приятелски намерения? — прозвуча пред него въпрос.

Джими разпозна гласа на младия индианец, с когото бе разговарял току-що.

— Ти ли си? — попита той. — Слязъл си едновременно с нас.

Значи Дейви не се е излъгал в шума от камъка! Твоят крак го е съборил. Какво търсиш тук?

— Исках да видя дали думите на белите мъже са били искрени. Тъй като последвахте указанието ми, без да предприемете нещо против мен, вие издържахте изпитанието. Не сте от моите преследвачи и аз ви моля отново да се изкачите горе заедно с мен, за да видите Тевуа-шохе, който е мой баща.

— Тевуа-шохе, Огнената звезда, прочутият вожд на команчите е тук? — попита Дейви учудено.

— Да, но е мъртъв. Аз съм Шибабигк, неговият най-малък син, и ще отмъстя на убийците за смъртта му. Нека бледоликите ме последват.

Той се закатери пред тях и те отново заизкачваха халдата по петите му. Щом достигна горе, той се отправи към отвесната скала и влезе в една дупка на каменната стена. Това беше входът на старата изоставена сребърна мина.

Посрещна ги тънка струйка дим. Когато навлязоха на тридесетина крачки в галерията, те съзряха малък огън. Край него имаше малка купчинка дърва, събрана с голяма мъка. Пламъкът бе предназначен единствено да осветява мъртвеца, който бе поставен в седнало положение, с гръб, облегат на стената. Желязното сърце остави пушката си на земята и седна срещу мъртвеца. Тикна в огъня един клон, присви колената си нагоре и подпря брадичката си върху тях. Заел това положение, той безмълвно втренчи поглед в трупа.

Двамата устмъни стояха край него мълчаливо. Те бяха запознати с индианските обичаи и знаеха, че с думи сега само биха обидили сина, който скърбеше за баща си. Лицата на двамата индианци не бяха изрисувани с бои, което бе сигурен признак, че не са тръгнали на път с някакви враждебни намерения. Мъртвецът бе красив човек, също като повечето команчи и апачи, отличаващи се с физическите си предимства от много други индиански племена. Даже и в смъртта лицето му все още имаше цвета на светъл бронз. Очите му бяха затворени, а устните му — здраво стиснати, понеже беше умрял от мъчителна смърт. Долната част на индианската му ловна риза бе разтворена, тъй че беше разголено онова място от тялото му, където бе попаднал неприятелският куршум. Ръцете му бяха положени върху бедрата, а пръстите им — конвулсивно сгърчени, още едно доказателство за мъките, изтезавали го в последните мигове от живота му.

Едва след като измина доста време, Джими и Дейви също седнаха, но тихо, сякаш се страхуваха да не би, ако причинят някакъв шум, да смутят покоя на убития. Почти винаги близостта на някой мъртвец има въздействието на светилище. Смъртните биват обхванати от благоговеен трепет, щом почувствуват дъха на вечността.

Ето че Шибабигк повдигна глава, погледна двамата и каза:

— Чували сте за Огнената звезда, вожда на команчите, нали?

Тогава знаете, че той беше храбър воин!

— Да — потвърди Джими. — Веднага разпознахме вожда, щом го видяхме тук. Запознахме се с него на север край Рио Боксо, където той ни се притече на помощ, когато бяхме нападнати от отряд на племето поуни.

— В такъв случай сте убедени, че във Вечните ловни полета той ще властвува над много воини. Обаче Маниту не го повика по време на битка. Вождът на команчите беше убит! — Как се случи това и как всъщност дойдохте насам?

— Бяхме навлезли дълбоко в земите на бледоликите. Воини те на команчите са заровили секирата на войната и в последно време живееха в мир с белите. Нямаше защо да се боят да посетят градовете на бледоликите мъже. Огнената звезда ловуваше със своите хора край реката, наречена Рио Пекос. Там те се натъкнаха на бледолики, които искаха да отидат до далечния град с името Мемфис. Понеже други червенокожи мъже правят пътя до там опасен, белите помолиха Огнената звезда да им даде някой опитен водач. Вождът реши той самият да ги придружи, като вземе и мен със себе си, за да видя градовете и къщите на белите. До Мемфис се добрахме щастливо, а после сами се отправихме обратно на път. Днес, когато започна последната третина от деня, ни срещнаха убийците. Поискаха нашите коне. След като не им ги дадохме, един от тях рани с куршум Огнената звезда в корема. Конят на вожда се подплаши и побягна. Трябваше да го последвам, защото вождът беше ранен и не можеше да се бие с бледоликите. Щом сте видели следите, сигурно знаете какво се е случило по-късно.

— Да. Ти си убил един от тях и си му взел скалпа.

— Така е. Кожата на главата му виси ей тук на моя пояс. Но аз ще се сдобия и със скалповете на другите. През нощта ще оплаквам баща си, ще подема траурната песен на вождовете. На зазоряване ще го погребя временно между тези камънаци и по-късно ще доведе воините на команчите, които ще издигнат на героя гробница, достойна за неговата храброст и слава. Щом скрия мъртвеца от огненото око на слънцето, ще потърся следите на убийците и ви казвам: Шибя-бигк все още не е прочут воин, обаче той е син на прочут вожд и тежко и горко на бледоликите, на чиято диря попадне погледът му! Те са загубени!

Той се изправи, приближи се до своя мъртъв баща, сложи ръка на главата му и продължи:

— Бледоликите се кълнат. Но команчът говори без клетви. И тъй, запомнете моите думи: когато Огнената звезда бъде издигната, на върха ѝ ще увиснат шестте скалпа на неговите убийци. Желязното сърце го каза и следователно така ще стане!...

[1] (англ.) — Проклятие, по дяволите! Б. пр. ↑

[2] (мин.) — място, където се изхвърля баластрата от минните галерии. Б. пр. ↑

5. ГЛАВА

ШПИОНИНЪТ

Около обед на следващия ден Хелмърс, Джъгъл, Фред и Хобъл Франк пак седяха на една маса пред къщата. Боб, негърът не беше при тях. Намираше се в обора заедно с Херкулес, чернокожия ратай на фермера.

Тримата мъже, които от вчера бяха станали големи приятели, оживено разговаряха за вчерашните събития и техния кървав завършек. Ето защо никак не бе чудно, че заприказваха и за други неща, свързани със смъртта, а накрая стана дума дори и за призраци.

Хелмърс и Фред решително заявиха, че е невъзможно душата на починалия да се завърне и да стане видима. Обаче Франк защитаваше вярата в призраци и като видя, че другите двама не отстъпваха от своите съмнения, гневно извика:

— На вас двамата просто никой не може да ви помогне! Ако бях умрял, щях да ви се явя като дух още днес в полунощ. Това би ви накарало да мислите по-иначе!

— Дай ни поне едно-единствено доказателство! — засмя се Фред. — И тогава ще ти повярваме.

— Доказателство ли? Глупости! Доказателствата нищичко не доказват! Съществува думата „призрак“ и значи той си броди ей така, среднощ. Това е ясно като мътеница. Учителят от Морицбург, комуто дължа образованието си, също вярваше в призраци. Ето защо не мога...

Франк замлъкна, защото забеляза приближаването на един конник, който носеше униформата на офицер от кавалерията на Съединените щати.

Той идваше в галон откъм юг и скоро спря коня си пред тримата мъже.

— Good day, джентълмени! — поздрави той. — Надявам се, че не съм се обърнал и съм попаднал във фермата, наречена Хелмърс Хоум.

— Йес, сър! — отвърна Хелмърс. — Аз съм собственикът на този дом.

— Самият Хелмърс? Радвам се, че ви виждам, защото идвам, за да събера някои сведения.

— За какво?

— Не мога да ви го обясня с една-две думи. Разрешете ми да поседна за малко при вас!

Офицерът слезе от коня и се настани при тях. Те го огледаха внимателно. Той имаше набита, яка фигура и носеше голяма гъста черна брада. Погледът му беше остър и пронизващ. Устните му не се виждаха, тъй като той бе сресал мустаците си надолу.

— Аз съм капитан Гордън Бениън и се намирам тук, тъй да се каже, като разузнавач — започна той с нотка на надменност в гласа. — Спрели сме край форт Сил и се каним да навлезем в Ляно.

— Защо? — попита Хелмърс.

— На федералното правителство е докладвано какъв голям брой злодейства са извършени напоследък в Ляно Естакадо. Крайно време е да последват строги наказания. Престъпленията имат толкова явна връзка помежду си, че със сигурност може да се приеме, че става въпрос за някоя добре организирана банда. Трябва да ѝ бъде нанесен мощен съкрушителен удар. Два ескадрона драгуни получиха заповед да изпълня! тази задача и да прочистят Ляно от всякаква съмнителна папlach. Изпратиха ме напред, за да събирам сведения и да установя връзки с хората, заселили се близо край пустинята. Естествено ние изхождаме от убеждението, че всеки честен човек ще ни подкрепи.

— От само себе си се разбира, кептън^[1] Бениън! Радвам се, че се отбихте при мен и можете да бъдете уверен, че ще ви помогна според силите си. Джон Хелмърс е известен с това, че на него може да се осланя всеки свестен човек.

— Чух го и затова идвам при вас.

Офицерът изцяло спечели доверието на Хелмърс. Най-напред фермерът му разказа каквото беше научил от пътуващия търговец, а после го осведоми и за вчерашния двубой, и за смъртта на непознатия.

Бениън го слушаше внимателно. Лицето му си оставаше безизразно, обаче очите му засвяткаха. Хелмърс си помисли, че трябва да отдаде това на живия интерес на войника към неговото описание на дуела. Но някой внимателен наблюдател може би щеше да забележи, че

тези пламъчета в очите му не изразяваха нищо друго освен гняв и злоба. Ръката му се бе свила в юмрук около дръжката на сабята, а веднъж на Хелмърс дори се стори, че чува тихото скърцане на зъбите му. Иначе той остана външно спокоен и полагаше всички усилия да не проявява нищо друго освен напрегнато внимание.

Когато Хелмърс свърши разказа си, той се впусна надълго и нашироко по общи въпроси за порядките, царящи в тази област, за опасностите в Ляно Естакадо и завърши с думите, че считал извънредно трудно преминаването на два ескадрона кавалерия през пустинята. Липсвала храна за конете и което било най-важното — нямало вода. А ако искали да вземат със себе си и едното, и другото, щели да имат нужда от много товарни животни, които щели да забавят хода им.

— Може и да сте прав — обади се офицерът, — но това не ме засяга, понеже е работа на командващия. Я ми кажете, сър, как стои всъщност въпросът с Призрака на Ляно Естакадо? Толкова често съм слушал да говорят за това загадъчно същество, но никога не съм могъл да науча нещо по-определено.

— Значи сте в същото положение, в което съм аз и всички останали. Всеки е чувал за Призрака, обаче никой не знае никакви подробности за него. Онова, което знам, мога да ви го съобщя с няколко думи. Призрака на Ляно Естакадо е някакъв тайнствен конник, когото още никой не е видял отблизо. По-точно казано, всеки, който е успял да види лицето му, е трябвало веднага да заплати с живота си и е умирал от куршум, попаднал в средата на челото му. Прави впечатление, че убитите са все престъпници, които са върлували из Ляно Естакадо. Ако се съди по това, изглежда. Призрака е някое лице, което си е поставило за задача да наказва престъпниците, срещнати из Ляно Естакадо.

— Значи той е човек?

— Разбира се.

— Но как успява да бъде едновременно навсякъде и винаги да остане незабелязан? Нали трябва да има храна и вода за себе си и за своя кон? Откъде ги взима?

— Тъкмо това никой не може да проумее.

— А как прави така, че никой да не го среща?

— Хмм! Сър, питате ме наистина твърде много. Наблюдавали са го, само че отдалече. Виждали са го да профучава като понесен от вихрушка. Често пред него и зад него са изскачали искри. Имам един познат, който го е срещал през нощта. Този човек твърди и се кълне с хиляди клетви, че около главата, раменете, лактите, цевта на пушката на конника, а също така и около муцуната, ушите и опашката на коня имало множество малки пламъчета.

— Глупости!

— Всеки би казал същото. Обаче моят познат е човек, който обича истината, и не мога да очаквам да чуя от устата му лъжа или пък врели-некипели.

Ето че сега Хобъл Франк взе думата. Разговорът се водеше на английски, поради което той изрази мислите си трезво, делово и гладко като всички други. Само когато заговореше на немски, в главата му оживяваха задрямалите у него забавни — чудатости.

— Ето ви на! — възкликна той. — Никой не иска да повярва в естествеността на свръхестественото. Аз твърдя, че Призрака на Ляно Естакадо не е човек, а някакво призрачно същество, останало от времето на гръцките фурии, което се е оттеглило в усамотената пустиня също както някой пенсионер се изолира от външния свят в малката си стаичка. Нямам нищо против да повярвам, че от него изскачали искри и пламъчета. Ние, простосмъртните, изпускаме от устата си огромни количества тютюнев дим. Защо тогава някой призрак да не може да бълва огън?

— Но нима един призрак умее да стреля с пушка? — попита Бениън, хвърляйки презрителен поглед към Хобъл Франк.

— Защо не? Веднъж на един панаир видях как някаква кокошка стреля с едно малко оръдие. А онова, което умее една кокошка, трябва да е детински лесно за някой призрак!

— Сър, служите си с доста странни доказателства. Те не говорят за твърде голям ум и проникателност!

Думите му не можеха да не обидят Франк. Той отвърна остро:

— Действително е така. Обаче си имам причина, за да не говоря толкоз начетено, колкото всъщност бих могъл. Защото вие имате такава физиономия, която ме кара да се страхувам, че изобщо няма да ме разберете, ако започна да приказвам умно.

— Сър! — избухна офицерът. — Как си позволявате да се отнасяте тъй грубо с един капитан от кавалерията на Съединените щати?

— Pshaw! Не се вълнувайте толкова! Вие самият започнахте с обидите и ще трябва спокойно да преглътнете моя отговор. А ако не ви се иска, е, тогава съм готов да уредя въпроса с някой добре прицелен куршум От моята карабина.

По лицето на офицера си личеше, че му струва доста усилия да овладее гнева си, обаче все пак му се удаде да отговори със спокоен тон:

— Ще съжалявам, ако ми се наложи да ви застрелям. Умея много добре да си служа с пушката, но не съм скандалджия и се бия само с офицери. Впрочем бихме постъпили твърде безогледно спрямо мистър Хелмърс, ако пролеем кръв в дома му. Имам намерение да остана тук, докато пристигне моят ескадрон, и затова съм заинтересован да не нарушаваме спокойствието във фермата.

— За което съм ви благодарен, сър — намеси се Хелмърс. — Щом искате да чакате при мен, ще наредя да ви дадат стая, а конят ви ще получи хубаво място в обора.

Той се изправи, офицерът също стана и двамата се отправиха с коня към обора. По-късно фермерът се завърна сам и каза на двамата, че Бениън останал в стаята си, за да си отпочине. Хелмърс се радваше на присъствието на този гост, както и на пристигането на драгуните. Франк обаче поклати глава и каза на немски:

— Този човек хич не ми харесва. В лицето му има нещо, което дразни моята нежна чувствителност. Очите му ми приличат на две яйца на очи върху постна извара. Поглеждат те коварно, а в израза им няма нищо умно. Хич не ми се ще да го поставим на изпитание дали е почтена личност. Не ми се вярва да успее да произнесе правилно паролата „шибебок“.

— Шибебок? Защо пък тази дума? — попита Джъгъл Фред.

— Значи не знаеш въпреки твоето по-раншно епидемическо образование? Думата шибебок, която всъщност означава ръчна количка, е изиграла огромна роля по времето, когато хуните, предвождани от кайзер Темистокъл, са искали да прекосят Елба. Хуните са пренасяли снаряжението си, натоварено на ръчни колички. И когато се намерили да прехвърлят Елба, решили да минат, без да

бъдат разпознати, и затуй се представили за бразилски араби. Обаче край реката бил застанал старият фелдмаршал Дерфлингер и карал всеки един от тях да изговаря думата „шибебок“. Който не успявал, просто му отсичали главата. Но тъй като хуните нямали необходимите качества на ларинкса, за да произнесат както му се полага „ш“-то, всички казали „сibeбок“ и се простили с главите си.

Двамата слушатели зяпнаха Франк смаяно. Не знаеха дали да плачат, или да се смеят.

— Но, Франк! — извика най-сетне Фред. — От къде на къде пък ти хрумна това! Шибебок! Може би имаш предвид думата „шиболет“, която гилеадейците карали ефраимитите да произнесат, както е описано в Стария завет?^[2]

— Тасет!^[3] Или понеже не разбираш еврейски, ще ти го кажа по по-ясен начин: затвори си кепенеца на хранителното отворстие! Предупреждавам те, Фред. Ако думите ми вече не помагат, ще премина към дела. Продължиш ли с обидните си бръщолевеници, ще се дуелирам с тебе. Куршумът ми ще те просне на земята и тогава ще ти се случи същото, което изпитал и горнобаварският дървар, когато вечерта се връщал мъртъв у дома си.

— Не знам нищо за него.

— Вярвам ти, понеже ти изобщо нищо не знаеш. Този дървар бил убит от един бор, който искал да отсече. Селският дърводелец му направил възпоменателна плоча, боядисал я хубавичко със зелена боя, изрисувал го на нея заедно с бора, а отдолу написал:

Щастлив, със весела душа излязох рано сутринта. По моята работа тръгнах, но върху мене рухна бор и ах, във вид на труп със зор в дома си тъжен се прибрах!

Франк се бе разгорещил и сигурно щеше да продължи със своето конско евангелие, ако не го бяха прекъснали. Хелмърс посочи на север и когато другите двама отпавиха погледите си натам, забелязаха някакъв конник, който се приближаваше. Хобъл Франк бързо се изправи на крака.

— Олд Шетърхенд! — възкликна той. Джъгъл Фред засенчи очите си с ръка, взря се напрегнато в приближаващи ездач и обзет от радост, изрече:

— Най-сетне! Откога копнея да се запозная с него! Той също, както и Хелмърс, се изправи и почтително поздрави прочутия уестмън,

който тъкмо в този миг скочи от великолепия си вран жребец. Ловецът веднага се приближи до Хелмърс, подаде му ръка и каза на немски:

— Господин Хелмърс, предполагам, че вече са ви съобщили за моето идване. Надявам се да ви бъде добре дошъл. Хелмърс разтърси десницата му и отвърна:

— Хобъл Франк наистина ми каза, че ще пристигнете, и тази новина ме зарадва извънредно много. Моят дом е на ваше разположение. Настанете се удобно и останете при мен дотогава, докато ви е възможно!

— Е, кой знае колко дълго не мога да се бавя тук. Трябва да прекося Ляно, за да се срещна с Винету.

— И това ми беше съобщено от Франк и страшно би ми се искало да имам възможността да тръгна с вас, за да видя вожда на апачите. Но, сър, я ми кажете откъде ме познавате! Веднага ме заговорихте с името ми.

— Да не би да мислите, че е необходима някаква особена проникателност, за да разпознае човек във вас собственика на Хелмърс Хоум? Вие сте в домашни дрехи и напълно отговаряте на описанието, което ми дадох за вас.

— Значи сте се осведомявали за мен?

— Разбира се. В Далечния запад е разумно по възможност предварително да се запознаваш с хората, които се каниш да посетиш. Научих, че сте немец, и затова веднага ви заговорих на нашия роден език. А мога ли да науча кой е другият господин?

— Обикновено ме наричат Джъгъл Фред — намеси се познатият ни фокусник. — Аз съм обикновен прериен скитник, сър, и не допускам името ми да ви е познато.

— Защо да не е? Който е кръстосвал из Запада толкова дълго време, сигурно все някога е чувал за Джъгъл Фред. Вие сте добър следотърсач и което е още по-важно — свестен човек. Ето ви ръката ми! Нека бъдем добри приятели, докато ни е отредено да сме заедно!

Въпреки че в Далечния запад не важат никакви различия в чин или обществено положение, все пак хората са свикнали да посрещат известните ловци с особено уважение. По щастливо усмихнатото лице на Фред се четеше гордостта, която изпитваше, че беше отличен от

Олд Шетърхенд по подобен начин. Той сграбчи протегнатата му ръка, стисна я сърдечно и отвърна:

— Щом вие говорите за приятелство, то това е такава чест за мен, която трябва първо да бъде заслужена. Моето желание е да мога да остана по-дълго време заедно с вас, за да понауча нещо. И аз се каня да прекося Ляно Естакадо. Ако ми разрешите да се присъединя към вас, ще ви бъда благодарен.

— С най-голямо удоволствие, сър. Най-добре е да се язди през Ляно Естакадо с колкото може по-многоброен отряд. Разбира се, при условие че някои от хората не са принудени да изчакват другите. Кога се каните да тръгвате?

— Нает съм за водач от една група търсачи на диаманти. Тези хора ще пристигнат тук още днес.

— Нещата се нареждат чудесно, понеже и аз утре искам да продължа пътя си. Тъй като заговорихте за търсачи на диаманти, предполагам, че се канят да се отправят към Аризона.

— Точно така!

— Е, тогава навярно ще видите и Винету. Мястото, където ще се срещна с него, е в същата посока.

Междувременно, сияещ от радост, се приближи негърът Боб, за да поздрави Олд Шетърхенд и да се погрижи за неговия жребец Хататитла. После всички насядаха, а Хелмърс влезе в къщата, за да поръча нещо по-хубаво за ядене за своите гости. На връщане самият той донесе пиенето и мъжете започнаха да говорят за събитията през вчерашния ден, които трябваше да бъдат разказани преди всичко друго...

Кавалерийският офицер беше казал, че иска да си отпочине, но когато му бе предоставена една таванска стая, той не прояви никакво желание да почива. След като сложи резето, започна замислено да се разхожда нагоре-надолу из помещението. Стаята беше разположена на север, тъй че той забеляза пристигането на Олд Шетърхенд. Офицерът се приближи до прозореца и заоглежда ловеца.

Кой ли можеше да е този тип и накъде ли е тръгнал, запита се той. Най-вероятното бе и той да има намерение да прекоси Ляно Естакадо. Но това можеше да крие известна опасност. Конят му е изключително добър, а той самият прави впечатление на уестмън. Ако се натъкне на дирите на немските преселници, може много лесно да ни

провали целия план. И без това от Джъгъл Фред също трябваше да се пазят. Цяло щастие бе, че купувачите на диаманти нямаше да идват в Хелмърс Хоум... Той ще чака тук пристигането им толкова дълго, че после няма да може вече да ни напакости. Трябва да се опитам да накарам и новодошлия да остане тук, докато проведем замисления от нас удар. Да се надяваме само, че двамата обесници от вчера няма да се появят тук твърде скоро, за да осуетят всичко!

Бениън изчака още известно време и после слезе долу, за да се присъедини към мъжете, които вече ядяха пред къщата.

В действителност този мним кавалерийски офицер беше преоблечен Лешояд на Ляно, и то не някой друг, а същият Стюарт, който вчера заедно с хората си беше нападнал и преследвал двамата команчи, а по-късно се срещна с Дейви и Джими.

Междувременно Олд Шетърхенд бе осведомен подробно за вчерашните събития, а Хелмърс току-що бе споменал, че при него е пристигнал някакъв офицер. В същия миг на вратата се появи Стюарт и Хелмърс продължи:

— Ето че капитанът идва. Той сам може да разкаже с каква цел е дошъл тук. Хей, жено, още една чиния за офицера!

Последното подвикване се отнасяше до домакинята, появила се на прозореца, за да види дали гостите имат нужда от нещо. Тя донесе чинията и офицерът седна да се храни заедно с останалите. Той се изплаши немалко, когато чу името на Олд Шетърхенд, обаче положи всички усилия да прикрие уплахата си. Стюарт огледа уестмъна изпитателно. Ловецът добре забеляза погледа му, но се престори, че нищо не е видял.

Офицерът повтори своя разказ, който беше съчинил още с идването си. От вниманието му се изплъзна, че Олд Шетърхенд още по-силно нахлупи шапката си и изпод периферията ѝ започна тайно да го наблюдава. Когато Стюарт замлъкна, ловецът най-безобидно го попита:

— И какво казахте? Къде се намира вашият ескадрон, сър?

— Край форт Сил.

— Оттам ли тръгнахте на разузнаване?

— Да.

— Преди години бях веднъж във форт Сил, когато командирът на форта се казваше полковник Олмърс. Как е името на сегашния

комендант?

— Полковник Блейн.

— Не го познавам. Казахте, че вашите драгуни тези дни ще пристигнат тук, нали? Колко жалко, че не могат да дойдат още днес или утре! Щяхме да тръгнем заедно с тях през Ляно, което щеше да бъде от голяма полза за нашата безопасност.

— Но тогава изчакайте пристигането им! Не можете ли най-сетне да изгубите един ден?

— Един ден ли? Хмм! Наистина ли мислите, че става въпрос само за един ден? В такъв случай сме на съвсем различни мнения!

— Защо?

— Защото съм убеден, че вашите драгуни никога няма да дойдат тук. Знам много добре, че във или около форт Сил не се намират никакви войскове подразделения, които да имат за задача да навлязат в Ляно Естакадо.

— Охо! Да не би да искате да ме обвините в лъжа? — избухна мнимият офицер.

— Да, точно това искам! — отвърна Олд Шетърхенд също тъй спокойно, както и досега.

— The devil! Знаете ли, че това е обида, която може да бъде измита само с кръв?

— Да, всъщност би трябвало да излезем на двубой, обаче ако действително сте офицер от кавалерията на Съединените щати!

— Човече! — изкрещя Стюарт и бързо измъкна от колана си един от двата пистолета. — Още една такава дума и ще те застрелям като куче!

Той не беше доизрекъл заканата си, когато Олд Шетърхенд се изпречи пред него, изтръгна пистолета от ръката му, а същевременно и другия от пояса му, след което каза, но вече със съвсем друг тон:

— Не се дръж толкова нахакано, драги, иначе би могъл да се разкайваш! Ако те пощадя, то това ще стане само защото нямам непосредствени доказателства за вината ти. Най-напред ще обезвредя твоите пищовчета.

При тези думи той изпразни двата пистолета и продължи:

— А после ще ти кажа, че идвам от форт Сил и познавам командира. Вярно, че предишният комендант се казваше Блейн, но го отзоваха преди три седмици и беше заместен от майор Оуенс, което,

изглежда, все още не ти е станало известно. Казваш, че си потеглил от форт Сил преди по-малко от седмица, и следователно би трябвало да познаваш майор Оуенс. Но понеже не го познаваш, значи не си бил там и историята за твоите драгуни и похода им в Ляно Естакадо е чиста лъжа!

Стюарт изпадна в много голямо затруднение. Опита се да го скрие и каза:

— Е, добре, ще призная, че моят ескадрон не е край форт Сил.

Но няма това е достатъчна причина, за да се счита всичко за лъжа? Принуден съм да бъда предпазлив и не бива да издавам истинското местопребиваване на моите хора.

— Я не ми дрънкай небивалици! Впрочем не те виждам сега за пръв път. Не беше ли веднъж подследствен в Лас Анимас заради нападение на влак? С помощта на няколко негодници успя да си осигуриш алиби. Но все пак беше виновен! Вярно, че те оправдаха, но междувременно само незабавното бягство те отърва от съдията Линч.

— Не съм бил аз!

— Не отричай! По онова време името ти беше Стюарт или Стюърт, или нещо такова. Не знам и не ми се ще да разследвам как се казваш сега и каква е целта на сегашното ги предрешаване. Я си повдигни мустаците! Убеден съм, че отдолу ще се покаже заешка устничка.

— Кой ти дава право да ме разпитваш по подобен начин? — попита Стюарт в безсилен гняв.

— Аз самият. Впрочем съвсем не е необходимо да ти виждам устата. Този недостатък се забелязва и при говорене, тъй че много добре знам кой си. Ето ти оръжията. Омитай се незабавно отгук и се радвай, че и този път се отърва тъй леко! Но внимавай да не ми се изпречиш отново на пътя!

Той хвърли изпразнените пистолети пред краката му. Стюарт ги взе, пъкна ги в колана си и каза:

— Обвиненията ти срещу мен са просто смешни. Несъмнено ме бъркаш с някой друг. Документите ми са горе в стаята и ще ти ги донеса.

Бениън се отдалечи.

— Ама че работа! — възкликна Хелмърс възбудено. — Сър, наистина ли сте сигурен, че сте прав?

— Напълно — отвърна Олд Шетърхенд.

— Не ми ли мина веднага и на мен през ума? — намеси се Хобъл Франк на немски. — Този обесник има непочтена гражданска физиономия. Аз също му вгълпих собственото си мнение.

Поприказваха още малко за този инцидент, а после пак заговориха за Ляно Естакадо. Всеки знаеше по някоя страшна история за пустинята, тъй че разговорът им щеше да се проточи дълго, ако най-сетне не се беше появил Боб заедно с чернокожия ратай на Хелмърс. Херкулес зададе на господаря си следния въпрос:

— Да пита масса Хелмърс къде сложи много коне, когато после дойдат?

— Какви коне? — запита фермерът.

— Конете на войници, които сега офицер доведе.

— Ха! Той тръгна ли си?

— Да, съм отишъл. Преди туй казал, че доведе много ездач в Хелмърс Хоум.

— Значи тайно се е измъкнал! Това доказва, че съвестта му не е чиста. Ами в каква посока изчезна?

— Сложил седло на кон, извел кон от обор, възседнал го, заобиколил обор и после препуснал натам.

При последните си думи негърът посочи на север.

— Подозрително е. Би трябвало да се тръгне подир този тип.

Изпитвам голямото желание да го попитам защо си тръгна, без да каже сбогом.

— Сторете го, щом искате! — усмихна се Олд Шетърхенд. — Няма да стигнете много далеч на север!

— Защо?

— Защото избирането на тази посока сигурно е само хитрост от негова страна. Без съмнение този човек замисля нещо лошо. Тъй като бе разобличен, той е счел за най-уместно да изчезне, обаче несъмнено не в онази посока, в която иска всъщност да се отправи. И всичко, което разказа за войсковите части, е също чиста лъжа.

— Сега и аз го вярвам. Но кажете ми поне с каква цел дойде при мен!

— Мога само да предполагам. Но в едно съм сигурен, че той е дошъл тук, за да се осведоми за нещо, да научи нещо. Какво ли може да е то? За мнозина вашият дом е изходна точка за пътуването им през

Ляно Естакадо. Струва ми се, че той е искал да види дали в момента при вас се намират някакви хора, които имат намерение да пътуват през Ляно.

— Хмм! — промърмори Хелмърс. — Знам, считате този човек за Лешояд на Ляно.

— Разбира се.

— Но тогава не биваше да го пускаме, а трябваше да го обезвредим. Жалко, че това не беше възможно при липсата на доказателства. Той научи, че Джъгъл Фред очаква купувачите на диаманти. Може би си е тръгнал, за да извърши подготовката за някое нападение.

— И на мен ми се струва вероятно. Той не е сам в тази местност. Несъмнено с него има и други хора, които очакват нейде завръщането му. Но не можехме нищо да му сторим. Нямах право да го задържа, макар да подозирах, че тайно ще офейка. Но сега, след като си отиде, поне ще се убедя дали предположенията ми са били правилни. Ще последвам дирята му. Кога си тръгна?

— Има час, а може би и още половин — каза след замисляне негърът, към когото бе отправен този въпрос.

— Тогава трябва да побързаме. Мешърс, имате ли желание да ме придружите?

Хелмърс не можеше да напусне фермата си, обаче Хобъл Франк и Джъгъл Фред с радост изявиха готовност за участие в ездата. Скоро се метнаха на конете си заедно с Олд Шетърхенд и препуснаха по следата на подозрителния офицер.

Дирята продължаваше само кратко разстояние на север. После тя завиваше на изток, а оттам на юг и най-сетне се насочваше даже на югозапад. По този начин Стюарт бе описал почти три четвърти от една окръжност, и то с очебийно малък диаметър.

Начело яздеше Олд Шетърхенд със силно приведено напред тяло, за да не изпуска следата из очи. След като се убеди, че оттук нататък тя продължаваше в съвършено права посока, той спря коня си и попита:

— Мистър Фред, какво ще кажете за тази диря? Можем ли да и имаме доверие?

— Несъмнено, сър — обади се запитаният, който разбра, че Поразяващата ръка искаше малко да го поизпита. — Оттук нататък

този негодник си сваля маската. Той язди право към Ляно Естакадо и...

Фред замлъкна замислен.

— Е, и...?

— Изглежда, много бърза. Дъгата, описана от него около Хелмърс Хоум, има съвсем малък радиус. Не е разполагал с повече време, за да заобиколи по-отдалече. И е препускал в пълен галоп. Сигурно нещо го кара да бърза.

— Какво ли може да е то?

— Де да го знаех, сър! Но за съжаление повече нищо не съм в състояние да кажа. Може би вие ще го отгатнете по-лесно от мен.

— Не ми се иска да се впускам в гадаене. По-добре е да се сдобием със сигурни сведения. Имаме време, можем да пожертваме няколко часа. Да последваме дирята на още известно разстояние, но колкото може по-бързо!

Те също пришпориха конете в галоп. Можеха да си го позволят, понеже следата бе необикновено ясна.

Скоро си пролича, че Хелмърс Хоум се намира на границата между пустинята и годната за обработване земя. Местността бързо променяше облика си. На север от фермата все още се издигаше гора. Южно от нея растяха само отделни дървета, които най-сетне също изчезнаха. Храстите се срещаха все по-рядко и ставаха все по-немощни. Бизоновата трева престана да се вижда, а на нейно място се появи мескиновата трева, един сигурен признак, че земята става все по-суха и неплодородна. После все по-често започна да се показва голият сух пясък, а досегашната вълнообразна повърхност на степта премина в монотонна равнина.

Ето че вече навсякъде се виждаше пясък и нищо друго освен пясък, само от време на време прекъсван от някое островче трева. На други места пък дивият пелин беше покрил земята със сивото си наметало.

По-късно пред конниците се появиха бодливи кактуси. Опунцията^[4] образуваше непроходими гъсталаци, а кактусите цереус се издигаха нагоре като мощни колони. Стюарт беше избягвал местата, обрасли с кактуси, защото бодлите на тези растения много лесно могат да станат опасни за конете. Само от време на време той бе давал кратък отдых на своето животно, а после отново го беше принуждавал

да преминава в галоп, което си личеше от дълбоко вкопалите се отпечатъци.

Те продължаваха да препускат все по-нататък и по-нататък. Изтекоха повече от два часа, откак ездачите бяха напуснали Хелмърс Хоум. През това време тримата изминаха поне петнадесет английски мили, но въпреки всичко не успяха да стопят преднината на преследвания от тях човек.

В този момент те забелязаха тъмна ивица, която се връзваше в пясъчната равнина под остър ъгъл откъм лявата им страна. Това беше някакво леко възвишение, покрито явно с по-плодородна почва, която обаче даваше живот само на непретенциозни мескитови храсталаци. Следата се насочваше към този връзал се в пясъците „език“. Сигурно тримата ездаци щяха да се доберат до него само след две-три минути. Но Олд Шетърхенд спря коня си, посочи напред и предупреди:

— Внимание! Изглежда, ей там зад храстите има хора. Нищо ли не забелязахте?

— Не — обадиха се Фред и Франк.

— А на мен ми се стори, като че ли някой или нещо шава там. И конят ми надушва нещо. Нека свием наляво и да потърсим прикрытие зад мескитовия храсталак.

Описаха дъга, пришпорвайки конете си, за да изминат колкото бе възможно по-бързо откритото място, където лесно можеше да бъдат забелязани. Щом се добраха до храсталака, Олд Шетърхенд скочи от седлото.

— Останете тук и дръжте юздите на моя кон! — подкани той другите двама. — Ще се огледам наоколо. Вземете оръжията си в ръка и бъдете внимателни! Ако ми се наложи да стрелям, бързо ме последвайте!

Той се приведе, навлезе в храстите и изчезна зад тях. Едва изминаха три минути и се завърна. По устните му играеше доволна усмивка.

— Не е мнимият офицер — осведоми ги той. — Не са и неговите съучастници. Отвъд храстите се намират двама стари добри познати заедно с един млад индианец. Внимавайте да видите какво ще стане сега!

Олд Шетърхенд пъкна два пръста в устата си и остро изсвири. Не последва отговор.

— Твърде много са изненадани — обади се той. — Тогава още веднъж!

Ловецът повторно изсвири и веднага след това се разнесе висок глас:

— Е-хей! Какво става там? Нима е възможно? Този сигнал в пустинята Ляно Естакадо! Поразяващата ръка! Поразяващата ръка!

— Да, той е! — извика друг ликуващ глас. — Върви пръв! Идвам и аз. Той е, при него е и Хобъл Франк. Ами третият е, струва ми се, че познаваме и него!

В храстите се разнесе шумолене, а после оттам изскочиха двамата трапери — Дейви пръв, а след него и Джими. Те се завтекоха към Олд Шетърхенд и го прегърнаха — единият от едната страна, а другият от другата.

— Чакайте, момчета, ще ме смачкате! — започна да се брани ловецът. — С удоволствие ще се оставя да ме сграбчите в обятията си, но един по един, един по един, а не едновременно да ми се нахвърлят две такива мечки като вас!

— Не се тревожи! Няма да те удушим! — обади се Джими. — Освен това сега ще се прехвърля на моя Хобъл Франк, а нека Дейви попритисне Джъгъл Фред към върлинестата си фигура.

Ами откъде ти хрумна мисълта да изсвириш? Знаеше ли, че се намираме зад храстите?

— Разбира се. И вие сте ми едни уестмъни! До вас се промъква човек и ви наблюдава, а вие нищо не забелязвате!

Ето че сега измежду храстите се появи Желязното сърце, младият команч, и се приближи. Забеляза Олд Шетърхенд и почтително изрече:

— Нина-нонтон, Поразяващата ръка! Шиб-бигк, синът на команчите е твърде млад, за да има право да гледа в лицето един толкова прочут воин.

По индиански обичай той се извърна настрана. Но Олд Шетърхенд бързо пристъпи към него, сложи ръка на рамото му и каза:

— Чувал съм за теб. Ти си синът на моя приятел Тевуа-шохе, вожда на команчите, с когото съм пушил лулата на мира. Той е храбър воин и приятел на бледоликите. Къде е издигнал сега той своя вигвам?

— Духът му е на път за Вечните ловни полета, където ще има право да влезе едва тогава, когато Желязното сърце вземе скалповете

на неговите убийци!

— Какво? Нима Огнената звезда е мъртъв? Убит? — възкликна Олд Шетърхенд. — Кажи ми кой е убиецът?

— Шиба-бигк няма да говори за това. Попитай моите двама бели приятели, които видяха трупа му и днес рано сутринта ми помогнаха да го погребя.

Той отново се оттегли между храстите. Олд Шетърхенд се обърна към Дейви и Джими:

— Изглежда, имате да ни разказвате ужасни неща. Тук слънцето пече много силно. Да отидем на онази сянка, където ви видях да седите преди малко! Там можете да ме осведомите за случилото се.

Двамата приятели закрачиха направо през гъсталака. Другите трима поведоха конете покрай храстите. На споменатото място младият команч вече седеше на земята. Белите последваха примера му и Джими започна да разказва вчерашните си преживелици. След като описа срещата с младия команч, той продължи:

— Тази сутрин направихме на вожда временен гроб, където ще остане да лежи, докато пристигнат войните му, за да издигнат гробница, достойна за него. А после ще започнем преследването на убийците.

— Аз пък мислех, че се каните да се срещнете с нас в Хелмърс Хоум — подметна Олд Шетърхенд.

— Да, така е, но искахме да ви съобщим резултатите от някои наши важни разследвания, защото, изглежда, в Ляно Естакадо се готви нещо. Ето защо заедно с Желязното сърце най-напред тръгнахме по следите на убийците.

— Мога само да ви похваля. Успяхте ли да проследите дирята?

— Разбира се. Но не мина без някои трудности. Онези типове бяха яздили на юг и най-сетне бяха образували нещо като верига от постове, очевидно с единствената цел да наблюдават намиращия се наблизо лагер.

— А кой лагеруваше там?

— Не мога точно да ти кажа. Вероятно са били преселници.

Ние видяхме коловозите от волските коли и следи от много коне и приблизително преценихме броя на нощувалите там хора на около петдесет.

— Значи те не се намираха вече там? А в каква посока бяха потеглили?

— На югозапад.

— Към Ляно Естакадо? С волски коли? Ву Jove! Или ги придружават извънредно добри водачи, или пък се канят да ги подмамят в някаква клопка. Какво мислиш, Джими?

— Второто.

— Защо?

— Защото в цялата работа имат пръст убийците на Огнената звезда. Купувачите на диаманти също са се присъединили към кервана, който, ако се съди по следите, сигурно е потеглил на път малко след полунощ. Това не може да не направи впечатление. Искали са да отдалечат тези хора от Хелмърс Хоум колкото е възможно по-бързо.

— Надявам се, че сте последвали кервана на известно разстояние.

— Не, сър. Имахме си работа само с убийците на вожда. Обаче, както стана ясно от следите, те не са се присъединили към кервана, ами са пришпорили конете си право на запад. Проследихме тяхната диря. Впрочем открихме и следата на един самотен конник, който несъмнено още вечерта се е присъединил към кервана откъм посоката на Хелмърс Хоум.

— Тъй! Значи още вечерта? Сигурно е бил достопочтеният мормонски проповедник Тобайъс Прайзегот Бъртън. Цялата работа започва да става все по-прозрачна. Продължавай, Джими! Какво става с вашата диря?

— Негодниците бяха яздили много бързо и затова следата се виждаше добре. Но после ни създаде затруднения обстоятелството, че един конник се беше отделил от останалите четирима. Неговата диря водеше на север. Видяхме се принудени да я проследим на известно разстояние, за да бъдем сигурни в посоката ѝ.

— Хмм! Това ме кара да се замисля. Предполагам, че в случая си имаме работа с офицера.

— Офицер ли? — попита Джими. — Между тях нямаше никакъв офицер.

— Знам, знам! Но може би тези типове са носили със себе си някоя униформа. Все ще разберем истината. Вие двамата сте

разговаряли с тези хора. Сред тях имаше ли един с набита, широкоплещеста фигура и голяма черна брада?

— Това описание подхожда на предводителя им Стюарт.

— А беше ли си загладил мустаците надолу, сякаш за да прикрие устните си? Не установихте ли нещо по-особено по отношение на устата му?

— Естествено! Стюарт има заешка устна. При говорене се забелязва.

— Добре! Разкрихме негодника! Ходил е до Хелмърс Хоум, за да разбере дали оттам някаква опасност не застрашава плана му, а и него самия. Продължавай!

— Всъщност не ми се ще да разказвам по-нататък. Не е никакво удоволствие да бъдеш принуден да си признаеш собствената глупост. Продължи да разплиташ по-нататък историята ти, драги Дейви!

— Благодаря! — обади се Дългия. — Нека твърдия кокал оглозга онзи, който е изял и крехкото месо. Защо пък тъкмо аз да продължа да разказвам оттам, откъдето започва глупостта?

— Защото притежаваш чудесното качество да представяш във великолепна светлина и най-калпавото нещо.

— Знам, знам! Винаги все аз съм онзи, който... Но понеже съм пушил с теб лулата на мира, ще бъда тъй добър да се опитам. Знаете си, мешърс, работата се състои в това, че после следата се изгуби и въпреки усиленото търсене не успяхме отново да я намерим.

— Невъзможно! — възкликна Олд Шетърхенд. — Джими и Дейви да изгубят следа? Ако ми го беше казал някой друг, щях да го нарека лъжец.

— Благодаря ти за мнението, което имаш за нас, сър! Но ще трябва да повярваш, тъй като ти го казва самият Дълъг Дейви!

— Е, да. А как стана всичко това?

— По най-обикновения начин на света. Ей там пред нас, където свършват мескиковите храсталаци, започва каменист терен, който се простира на няколко мили на изток и на юг. Трябва само да го поогледаш, за да схванеш, че човек може лесно да изгуби там някоя следа.

— Познат ми е. Мексиканците, на които по-рано е принадлежала тази местност, я наричат „Ел плано дел дябло“ — Дяволската равнина или Дяволското плато.

— Така е! Значи я знаеш. Е, това ме успокоява, понеже няма да ни помислиш за гринхорни, като ти кажа, че там за нас дирята изчезна като с магическа пръчка.

— Хмм! Но никаква магическа пръчка не може да накара четирима ездачи да изчезнат!

— Не може. Но, сър, конете не оставят никаква следа по гладките и твърди като желязо скали, просто няма какво да се види. Въпреки младостта си нашият команч е чудесен следотърсач. Но ти казвам, че и той беше съвсем безпомощен.

— В такъв случай много ми се иска да разбера дали и с мен щеше да се случи същото.

— Е, да, ти! Ти и Винету бихте открили някоя диря дори и ако конниците са летели из въздуха! А човек почти би повярвал, че е било така и в нашия случай. Казвам ти, че нямаше смачкано абсолютно никакво камъче, нито пък каквато и да било драскотинка по скалите, направена от подковата на кон.

Естествено направихме онова, което би предприел в случая всеки добър уестмън — яздохме покрай границите на каменистата местност, за да открием мястото, където онези обесници са напуснали твърдата скала и са излезли отново на пясъчлива земя. Работата вървеше толкова бавно, че и досега все още не сме готови, въпреки че несъмнено се намираме вече северно от онази точка, в която един от ездачите бе изоставил другите четирима, за да се отправи към Хелмърс Хоум, както ти казваш. Впрочем, когато идвахме насам, забелязахме далеч остреца самотен конник, който галопираше на юг, и щом достигнахме тези храсталаци, разбрахме, че е спирал тук.

Олд Шетърхенд наостри уши. Кратко време той, изглежда, размисляше, после стана от мястото си, започна да оглежда различните отпечатъци от конски копита, намиращи се покрай мескитовия храсталак, при което се отдалечи на известно разстояние от останалите. Най-сетне те дочуха гласа му:

— Мистър Дейви, ти или Джими били ли сте тук, където стоя сега?

— Не, сър — отвърна запитаният.

— Тогава елате всички тук!

Последваха подканата му. Щом се доближиха до него, той посочи към храстите и обясни:

— Ей тук съвсем ясно си личи, че някой се е вмъквал сред гъсталака. На това място е отчупено клонче и там, където е прекършено, изглежда все още съвсем свежо. Следователно туй е станало наскоро. Последвайте ме по-нататък, господа!

Той започна да се промъква все по-надълбоко в гъсталака, като внимателно оглеждаше всяка клонка и всеки сантиметър земя и най-сетне се спря пред едно пясъчливо място. То беше дълго няколко крачки и почти толкова широко, а по него нямаше никаква следа от растителност. Не се виждаше нито едно, макар и най-мизерно стръкче трева. Тук ловецът коленичи на земята, сякаш искаше да огледа поотделно всяко пясъчно зрънце. Най-после той се изправи с доволна усмивка, след което огледа и от останалите страни хрусталаците около въпросната неголяма пясъчлива площ. След това посочи към едно място и каза:

— В това скривалище е идвал някой. Обзалагам се, че е слязъл от коня си пред храстите, където почвата е камениста. А сега, мистър Дейви, кажи ми две неща: в южна посока оттук се е отделил един от петимата конници, нали?

— На югоизток беше, сър!

— Добре! А в униформа ли беше човекът, когото видяхте да се отдалечава от това място?

— Не.

— Тогава за мен е сигурно следното: след като се е отделил от другите, предводителят на петимата е дошъл тук, за да вземе униформата и да се появи в Хелмърс Хоум като офицер. После напуснал тайно фермата и отново препуснал насам, за да смени униформата с обикновените си дрехи.

— Не думай! Да не мислиш, че това място е нещо като гардероб?

— Не, но най-малкото е скривалище. Тук има някоя от онези ями, в които, както е известно, ловците на бобри складират и крият кожата. Извадете си ножовете и копайте! По пясъка все още личи, че съвсем наскоро е бил грижливо заравняван.

Услужливият Хобъл Франк незабавно клекна на земята и започна с голи ръце да разравя пясъка толкова усърдно, сякаш се надяваше да намери всички съкровища на Голконда^[5]. Това подтикна и останалите да последват примера му. Пясъкът се разлетя на всички страни. Франк

едва бе достигнал една дълбочина от двадесет-тридесет сантиметра, когато възкликна:

— Открих го, мистър Шетърхенд! Пръстите ми се натъкнаха на нещо твърдо.

— Продължавай, продължавай! — предупреди го Джими. — Възможно е твърдият предмет да се окаже скала.

— Та аз и без това дълбая като истинска къртица. Но това тук не е скала, а нещо дървено. А, ето ви на! Тънки пръти и нищо друго.

— Сигурно са направени от кактусови стебла — обясни Олд Шетърхенд — и са завързани един за друг така, че да образуват широка плоскост, представляваща капака на скривалището.

Предположението му се оказа вярно. Правите стебла бяха преплетени с жилави пръчки тъй, че образуваха четириъгълен капак, който напълно покриваше отгоре дълбока яма. Стените на четириъгълния отвор бяха дълги по около метър и половина, а цялата яма бе напълнена догоре с най-различни предмети. Най-отгоре се виждаха една сабя и униформа, върху която бе поставен стар сгънат вестник.

— Я, куртката на офицера, че и неговата разбойническа сабя! — удиви се Франк, който измъкна острието от ножницата и го размаха из въздуха. — Ако онзи мерзавец беше тук, щях да го...

— Моля те, драги Франк, подай ми хартията! — прекъсна го Олд Шетърхенд.

— Сега! Веднага! Мога да държа речта си по-късно, след като изпразним ямата на убийците.

Той подаде вестника на Олд Шетърхенд. Ловецът го разгърна и вътре в него намери бележка, написана с молив. Олд Шетърхенд прочете на глас редовете:

„Venir pronto a nuestro escondite! Precaucion! Old Shatterhand esta en casa de Helmers.“

— Какво ще рече това? — попита Фред. — Е, Франк, нали ти си специалист по езиците?

— Точно така — отвърна дребосъкът. — В бележката става въпрос за Олд Шетърхенд и Хелмърс. Но сърцето ми слезе в петите

още с първата дума на този еврейски, опозорен тук-там с отделни индиански думи и прояден от индогермански трихини. Измивам си ръцете в невинност и предпочитам да се заема с униформата.

Той започна старателно да претърсва джобовете на униформата. Олд Шетърхенд преведе редовете, написани на испански:

„Елате бързо в нашето скривалище! Внимавайте! Олд Шетърхенд се намира в дома на Хелмърс.“

На първо време се отказаха от умуването над тези думи. Искаха да разберат какво има в ямата. В нея бяха скрити носени, но все още използвани дрехи с най-различна форма, цвят и размери, карабини, пистолети, ножове, олово, ламаринени кутии, възпламенителни капсули и най-сетне дори буренце, наполовина пълно с барут. Джобовете на всички дрехи бяха празни. Най-накрая се появиха и индиански облекла.

— Дрехите ще изгорим — отсече Олд Шетърхенд. — Всичко друго е законна плячка и нека всеки си вземе каквото му се харесва. Останалото ще отнесем във фермата на Хелмърс. Убеден съм, че Лешоядите на Ляно разполагат с още няколко подобни скривалища, където съхраняват своите запаси. Вероятно униформата е принадлежала на някой офицер, а индианските дрехи — на хора от местното туземно население и всички те са били избити от разбойниците. От всички намерени предмети стойност за мен има само бележката. Мистър Фред, какъв извод си правите от нейното съдържание?

— Могат да се направят два извода — отвърна Джъгъл Фред. — Първо, че този негодник изпитва небивал страх от вас. Сигурно е щял да остане по-дълго време в Хелмърс Хоум, ако не се бе срещнал там с вас.

— И второ?

— Второ, по петите му следват други негови съмишленици, които той предупреждава с тази бележка. И те се канят да навлязат в Ляно Естакадо и също ще дойдат насам, за да отворят ямата. Той им урежда среща на някакво място, което означава с името „скривалище“. Струва ми се, че се има предвид някакъв сборен пункт.

— Предположението ви се покрива с моето. Тъй както стоят нещата, става ясно, че не е необходимо да търсите изгубената следа. Този човек съвсем сигурно пак ще се присъедини към своите четирима спътници. За да се доберете до тях, трябва само да го последвате. Оттук нататък дирята му ще е много ясна. Несъмнено тя ще води към скривалището, за което става дума в бележката. Вероятно се досещате защо нарежда на другите да отидат там?

— Естествено! Иска заедно с тях да нападне преселниците.

— И аз предполагам същото. При това той възнамерява да го стори много скоро, защото бърза. Сигурно се опасява, че ще разкрием потайните му ходове и ще ги осуетим. Ето защо ще ускори изпълнението на плана си колкото му е възможно повече.

— Но, сър, тогава трябва и ние да побързаме! Няма ли да постъпим най-умно, ако веднага тръгнем по петите на този тип? Той е предводителят на тези хора и душата на замисленото пъклено дело. Заловим ли го, и злодеянието няма да бъде извършено.

— Едва ли! — обади се Олд Шетърхенд. — Той е най-главният измежду онези петимата. Но не знаем дали действително е главатар на всички Лешояди от Ляно. С неговото отстраняване другите все още далеч не са обезвредени. Впрочем не ми се вярва, че ще успеем да го догоним. Конете ни са изморени, а слънцето клони към залез. Нощта ще настъпи, преди да го настигнем. Не, днес няма да му попречим спокойно да си язди. Дирята му ще се вижда и утре. Всички вие ще останете да лагерувате на това място, за да заловите онези, до които е адресирана бележката. В случай че дойдат. Ще се върна сам в Хелмърс Хоум, ще отнеса плячката на Хелмърс и ще доведе Боб. Нека двама от вас ми дадат временно конете си. Призори съм отново тук. След това ще се отправим на път и ми се струва, че ездата ни няма да бъде напразна. Тогава ще бъдем седем души и съм убеден, че спокойно ще можем да се мерим с Лешоядите.

Предложението му намери всеобщо одобрение. Всеки си избра от намерените оръжия и муниции онова, което му се хареса. Извадиха дрехите от ямата, сложиха ги върху пясъка и ги изгориха с помощта на сухи мескитови клонки. Остатъка от плячката натовариха върху конете на Франк и Фред. Когато Олд Шетърхенд потегли, кладата все още димеше. Той обеща да се погрижи за храна и малък запас от вода и на тръгване, посочвайки на запад, направи забележката:

— Струва ми се, че ей оттам се задава буря или нещо подобно. Времето тук се разваля винаги от онази посока, но за съжаление над пустинята никога не пада дъжд.

С тези думи той се понесе в тръс на север. След като им бе обърнал внимание, останалите започнаха да оглеждат небето на запад, където над слънцето се бяха появили леки облачета, оцветени в червеникавосиво, образуващи нещо като пръстен, в чийто център се събираха слабите лъчи на някакво златисто сияние. Тази картина никак не изглеждаше опасна и думите на Поразяващата ръка бяха възприети като забележка, която нямаше някакво особено значение. Само команчът не откъсваше замислен поглед от облачетата и промърмори под носа си: „*Екануш-тке-туна — Устата на светкавицата!*“

[1] (англ.) — капитан. Б. пр. ↑

[2] Шиболет (житен клас) била думата, която според Стария завет Ефтай карал бягащите през река Йордан врагове ефраимити да произнасят, и така те били разпознати, понеже я изричали „шиболет“. Б. пр. ↑

[3] Tacet! (лат.) — Мълчи! Б. пр. ↑

[4] Опунция — вид кактус. Б. пр. ↑

[5] Разрушен град, недалеч от град Хайдарабат; някогашна столица на богато царство с голяма работилница за обработка на диаманти. Б. пр. ↑

6. ГЛАВА

ЧАСЪТ НА ПРИЗРАКА

След тръгването на Олд Шетърхенд мъжете отново насядаха и забъбраха. Разговорът се въртеше особено настоятелно около преживяното в Хелмърс Хоум. Времето минаваше неусетно и никой не обръщаше внимание на небето, което бе придобило вече съвсем друг цвят. Само команчът, седнал мълчаливо настрана, подробно наблюдаваше извършващата се промяна.

Малкият пръстен от облаци се беше разкъсал в долната си част и бе придобил формата на подкова, чиито „крачета“ видимо се удължаваха, докато образуваха две тесни, дълги, проточени ивици, заграждащи почти целия северен хоризонт. Между тях се виждаше чистото синьо небе. По-близката от двете ивици се спусна над земята и ето че южният хоризонт се оцвети в мръсно оранжево-червено. Изглеждаше тъй, сякаш там бушува буря, която вдига пясъчни вихрушки до небето.

На изток притъмня, като че ли хоризонтът се прибули от тежки изпарения, но въпреки това не се забелязваха никакви облаци. Изведнъж команчът скочи на крака и съвсем забравяйки най-висшата индианска добродетел, самообладанието, изкрещя, като посочи към тъмната стена на изток:

— Пийеновит-начо — Призрака на Ляно Естакадо! Другите се изплашиха и също скочиха на крака. Едва сега забелязаха промяната на небето. И се вцепениха от ужас.

На около три човешки боя над линията на хоризонта се носеше в бесен галоп един конник. Около фигурата върху тъмната стена личеше кръгло ярко осветено петно, което се движеше със същата бързина като ездача, тъй че човекът и конят изглеждаха като мрачна подвижна сянка в светла рамка. Фигурите бяха неестествено големи. Самият ездач се различаваше съвсем ясно. Десницата му държеше юздите, около главата му се вееше дълга коса, а върху нея бяха прикрепени индиански украшения. Неговата карабина подскочаше нагоре-надолу

по гърба му. Гривата и опашката на коня се развяваха като подхванати от буря. Призрачното животно летеше тъй, сякаш бе подгонено от хиляди дяволи.

И всичко това ставаше посред бял ден, цял час преди залез слънце! Тази картина направи неописуемо и страховито впечатление на зрителите. Никой от тях не проронваше нито дума.

Черната стена завършваше на юг отвесно и почти изведнъж. Конникът бясно се носеше към това място и почти го приближаваше. Още десетина скока на коня му, още пет, три, един... животното излетя навън в празното пространство и изчезна заедно с ездача. Светлата рамка също не се виждаше вече.

Мъжете стояха безмълвни, все още скупчени един до друг. Те ту отправяха погледи натам, където се бе появило видението, ту се споглеждаха един друг. Най-сетне Джими потрепера, сякаш мръзнеше, и каза:

— Бог да ни е на помощ! Ако това не беше Призрака на Ляно Естакадо, то аз никога повече няма да си измия лицето! В действителност винаги съм мислил, че дрънкат само глупости, но човек би трябвало да е направо луд, ако и сега продължи да се съмнява в съществуването му. Изпаднах в съвсем призрачно настроение. А ти как се чувствуваш, драги Дейви?

— Също като стара кесия за пари, в която няма нито една стотинка. Чувствувам се празен, съвсем празен, само кожа и въздух! А виждате ли колко бързо се промени небето? Не съм преживявал подобно нещо досега!

Горният ръб на споменатата черна стена се оцвети в кървавочервено. От него започнаха да изскачат и да се скриват огнени езици. Другото „краче“ на подковата, което все още се виждаше високо на небето, се запуска към земята. Колкото по-ниско слизаше, толкова по-широко и тъмно ставаше то. На юг бушуваше море от прах и дим, вдигнати от бурята. То се приближаваше все повече и повече. Слънцето се скри зад тъмна пелена, която с всяка изминала секунда ставаше все по-висока и по-широка. В този миг мрачната облачна ивица сякаш буквално падна от небето. Ужасените мъже бяха внезапно обгърнати от необикновен студ. От далечината долетя пронизителен вой.

— За бога, при конете! — извика Джъгъл Фред. — Бързо! Иначе ще се подплашат и ще избягат! Съборете ги! Трябва да легнат. Дръжте ги здраво, но и самите вие се прилепете плътно към земята!

И петимата се втурнаха към трите животни, които страхливо пръхтяха и съвсем не се възпротивиха, когато ги задърпаха, за да ги накарат да легнат. Налягаха до самите храсти и напъхаха глави под клоните им. Едва-що и мъжете се нахвърляха на земята и се започна. То беше едно свирене, стенене, бучене, пищене, свистене и такъв рев и грохот, които изобщо не могат да бъдат описани. Мъжете имаха чувството, сякаш изведнъж върху тях бе хвърлена завивка, тежаща сто-двеста килограма. Бяха притиснати с такава сила към земята, че дори и да се бяха осмелили да направят опит да се надигнат, това щеше да им бъде невъзможно. Телата им бяха сковани от вледеняващ студ. Неочаквано очите, носът, ушите и устата им се оказаха като запушени. Не можеха да дишат и бяха пред задушаване. И ето че ненадейно пак ги лъхна горещ въздух, а ревящите гласове на Ляно Естакадо заглъхнаха в далечината. Конете наскочаха на крака и силно зацвилиха. Рязко настъпилата непрогледна нощ и смразяващ студ отстъпиха място на ярката слънчева светлина и живителната топлина. Вече можеха да си отворят устата. Отново бе възможно да се диша. Петте човешки фигури се раздвижиха. Очистиха очите си от глождещия прах и се огледаха.

Бяха покрити от дебел слой студен пясък. Това беше одеялото, хвърлено върху тях от торнадото.

Да, това беше торнадо, един от онези средноамерикански циклони, които по своята мощ едва ли имат нейде равни на себе си. Страшни, почти невероятни са разрушенията, причинявани от подобна вихрушка. Бързината му достига до сто километра в час и най-често се придружава от електрически явления, които нерядко продължават дълго след неговото отминаване. Даже и самумът в африканската пустиня няма такава сила. Само ужасната пясъчна или снежна буря на дивата Гоби може да се мери с мощта на торнадото.

Петимата мъже се надигнаха и отърсиха пясъка от дрехите си. Храсталаците бяха представлявали пречка за летящия пясък, тъй че той се беше натрупал във вид на двуметрова пясъчна пряспа.

— Слава богу, че премина над нас толкова милостиво! — обади се Джими. — Тежко на онези, които по време на торнадото са се

намирали в откритата Ляно Естакадо! Загубени са!

— Не е толкова сигурно, колкото ти се струва — отвърна Фред. — За щастие тези страшни бури бушуват най-често на една ширина от половин английска миля. Но затова пък мощта им е толкоз по-голяма. Този беснеещ въздушен поток ни заля само с най-крайните си и най-слаби вълни. Ако се намирахме в средата му, щеше да ни повлече заедно с конете кой знае на какво разстояние и кой знае къде и в какво щеше да ни смачка.

— Съвсем вярно! — кимна Дейви. — Известно ми е. На юг, край Рио Кончос, видях веднъж опустошенията, причинени от торнадо. Изтръгвайки дърветата, то бе образувало сред девствената гора съвършено прав „път“. Горски великани с диаметър на дънерите до два метра бяха изкоренени и безразборно нахвърляни един върху друг. Тази странна горска просека, където нямаше нито едно дърво, останало право, имаше толкова ясно и рязко очертани граници отстрани, че дърветата отляво и отдясно бяха засегнати съвсем малко. Янките наричат този вид бури „хърикейн“ и дават същото име и на оголените от тях пространства сред горите.

— Достатъчно страшно беше! — обади се Хобъл Франк. — Дишането ми бе почти напълно спряло, за малко щях да си издъхна. Д бе в Саксония пак си имаме от време на време бури, ама не са толкоз диви и зли като тукашните. Един саксонски ураган в сравнение с американското торнадо е просто детска игра, направо майски ветреца, който, като духне, стига, за да ти охлади горещото кафе. А на всичко отгоре магарето на Дейви почти ме утрепа с ритниците си. Накрая не искаше повече да лежи и странно защо счете моята благородна фигура за...

— Изглежда, искаше да кажеш муле, а не магаре — прекъсна го Джими.

— Не, магаре казвам! Който може да ме рита и газии по такъв начин, е най-голямото магаре, каквото е възможно да има. Всъщност би трябвало да съдя Дейви да ми плати обезщетение за нанесени телесни повреди. Но няма можеш да поправиш с пари такава личност като мен, каквато няма втора по целия свят?

Слънцето, което беше допреди малко напълно затъмнено, отново окъпа земята с лъчите си. Но те бяха странно оцветени — почти в шафраненожълто. Хоризонтът се губеше, прибулен във воал от същия

цвят, и изглеждаше сякаш земята наоколо се издигаше към него. Това създаваше впечатление, като че ли петимата мъже се намираха в най-ниската точка във вътрешността на огромно кухо кълбо.

Трите ездитни животни не се бяха успокоили още. Те страхливо пръхтяха и биеха земята с копита. Мъчеха се да побягнат и затова се наложи да бъдат здраво вързани. Във въздуха имаше нещо, което измъчваше белите дробове. Не бяха, да речем, някакви микроскопично малки песъчинки, а нещо друго, което не можеше да бъде определено.

Команчът беше разпрострял одеялото си върху пясъка и беше легнал върху него. Той твърде бързо бе превъзмогнал възбудата си от появяването на Призрака на Ляно и дори сега, след подобно природно явление, той оставаше мълчаливо въздържан, което е характерен белег за индианеца. Четиримата бели насядаха близо до него и Джими го попита:

— Преживявал ли е някога моят млад червенокож брат такава буря?

— Неведнъж — отвърна синът на вожд. — Желязното сърце бе влачен недалеч от Неаит хабежкар^[1], а после беше заровен в пясъка, обаче воините на команчите все пак го намериха. Той е виждал изтръгнати дървета, чиито дънери едва могат да бъдат обгърнати от шестима мъже наведнъж.

— Но навярно не е виждал още Призрака на Ляно Естакадо; а?

— Желязното сърце се е срещал с него още преди три зими, когато яздеше с баща си през Ляно Естакадо. Те чуха изстрел. Когато приближиха до мястото, откъдето се беше разнесъл, съзряха как Призрака избяга на гърба на черен кон. Но там остана да лежи някакъв бледолик, а в челото му имаше дупка от куршум. Вождът на команчите познаваше мъртвеца — той беше опасен убиец.

— Как изглеждаше Призрака?

— Имаше главата и тялото на белия бизон с настръхнала рошава грива около врата. Гледката беше страшна. Но въпреки всичко той е добър дух, иначе нямаше да приема образа на това свещено животно. Освен това команчите знаят много добре, че той убива само зли хора, докато добрите са под негова закрила. Желязното сърце познава двама команчи, които се бяха заблудили в Ляно Естакадо и за малко щяха да загинат от жажда и глад. Но през нощта Призрака дошъл при тях, дал им месо и вода, а после им посочил верния път.

— Разговарял ли е с тях?

— Обърнал се към тях на родния им език. Един добър дух говори всички езици, понеже Великият дух го е научил на тях. Хау!

Желязното сърце им обърна гръб. С това „хау“ искаше да покаже, че достатъчно е приказвал и не му се говори повече.

Затова пък сега Хобъл Франк отново взе думата и се обърна към Фред:

— А ти какво ще кажеш всъщност за видението? Посред бял ден да видиш жив призрак — ами че това може почти да ти струва живота. Тъй съм настръхнал, че ще се пръсна!

Фред му отвърна с усмивка:

— Няма защо да се плашиш чак толкова много. Привидението, което ни се появи, може би си има своето най-естествено обяснение. Спомни си само за Призрака на Брокен^[2], чийто начин на появяване е обяснен толкова убедително от ханджията Незе от Брокен!

— Разбира се, че ми е известно. Призрака на Брокен е атмосферно явление, дължащо се на въздух, наситен наполовина с озон и наполовина с кислород, резултат на кондензация, който при мъгла се разпръсква на ситни искрящи частици скреж. Обаче тук, в Ляно Естакадо, става въпрос за истински призрак. Видяхме го да язди по небето. Това не беше нито въздух, нито мъгла, а осезаемата и реална фигура на едно свръхестествено същество. Как е възможно тогава да има някаква оптическа измама?

— Хмм! По-рано аз самият съм карал да се появяват изкуствени призрази.

— Я по-добре си мълчи, защото да произвеждаш изкуствени призрази, туй е чиста шарлатания! Ами по какъв начин го правеше?

— Или чрез косо поставено парче стъкло, или с помощта на „камера обскура“^[3].

— И аз го мога. Веднъж сам си направих подобна „камера прокура“. Почти изцяло ми се удаде да я направя сполучливо, само че забравих да й оставя дупка, през която да бъдат изсипани вътре окулярните лещи. Впрочем в никой зеленчуков магазин не можах да намеря този вид леща и ето защо цялата работа я отложих за неопределено време.

При тези думи Фред, Джими и Дейви избухнаха в толкова неудържим смях, че замисленият команч бързо се обърна и ги погледна

учудено. Обаче лицето на Франк придоби най-разгневен израз и той извика:

— Силициум! Я млъкнете! Ако подигравателното ви кикотене не престане веднага, ще направя такава кървава баня сред вас, каквато направил Мохамед Втори сред парижаните! Хич няма защо да се смеете на моята „камера прокура“! Тя си беше съвсем правилно композирана, но аз като лесничей нямах никакво време да си посадя и отгледам леща. Напускам ви и отърсвам прахта от нозете си. Вашите подигравки изискват отмъщение. Отивам си, обаче — манус манум лавендат^[4], което ще рече на немски: ръката ми ви измива кратуните с лавандула. Ха-ха-ха-хау!

Франк изрече последната дума с възмутен жест и после бързо се отдалечи, за да изчезне зад храстите и по този начин с оттеглянето на собствената си личност да накаже по-осезаемо своите спътници.

Останалите не се развълнуваха особено много от това страшно наказание, понеже достатъчно добре познаваха дребосъка особняк. Те отново заговориха за торнадото и за предхождащото го появяване на Призрака на Ляно. Тримата в никакъв случай не бяха необразовани мъже. Особено Фред имаше повече от обикновени познания. Те бяха убедени, че в случая ставаше дума за някакво оптично явление, обаче не бяха в състояние научно да го обяснят.

Тъй минаваше времето и скоро настъпи нощта. Стана толкова тъмно, че на пет крачки не можеше нищо да се различи. Сега Франк отново се примъкна към тях. При такава тъмнина и на такова място не му се искаше да бъде сам. Обаче възмущението му не се беше изпарило напълно. Той не продума нито дума и не легна близо до другите, ами се настани на известно разстояние от тях, но все пак внимателно слушаше какво си говорят. По движенията му те успяваха да доловят как от време на време той подскачаше, готов да възрази когато някой кажеше нещо, за което той си мислеше, че знае и разбира повече. Но все пак винаги отново си лягаше. Желанието му да се цупи беше въпреки всичко по-силно, отколкото склонността да се хвали със собствените си въображаеми познания.

Междувременно въздухът се беше прочистил и можеше да се диша по-добре отпреди. От югозапад се беше появил лек ветреца и след дневната жега той им подействува много приятно.

По небето се виждаха няколко звезди, които показваха на лагеруващите времето.

Мъжете не разговаряха вече помежду си, а се мъчеха да заспят. Нямаше вероятност да бъдат смутени от някакви неприятели, а още отсега не можеха да очакват завръщането на Олд Шетърхенд. И белите действително заспаха. Само команчът бе вторачил широко отворените си очи в небето, макар че през последната нощ не беше спал нито минута. Смъртта или по-скоро убийството на неговия баща занимаваше младата му душа, копнееща за отмъщение.

Тъй минаваше четвърт час след четвърт час. Изведнъж бяха разбудени от силно възклицание на индианеца. Стреснати, те се повдигнаха в седнало положение.

— Мабуни намахцо — погледнете натам! — каза той, посочвайки на юг.

Въпреки тъмнината те забелязаха протегнатата му ръка и отпразиха погледи в указаната посока. Там на хоризонта се беше появило някакво светло петно с формата на дълъг тесен клин. То не правеше впечатление на нещо необикновено, но все пак привлече вниманието на мъжете.

— Хмм! — промърмори Джими. — Ако се намираше на изток, щях да си помисля, че сме спали дълго и вече започва да се зазорява.

— Не — обади се Дейви. — Зазоряването изглежда иначе. Контурите на това светло петно са твърде резки.

— Именно, понеже е тъмна нощ.

— И понеже е тъмна нощ, не е възможно отсега да се зазорява. Денят и нощта се сменят постепенно. А там се виждат ясни очертания.

— Да не би да е огън?

— Огън в Ляно Естакадо, където няма дървета или храсти? Хмм! Та какво ли ще гори? Впрочем светлото петно става все по-голямо. И при това вятърът се обръща. Отначало идваше откъм югозапад. Сега духа право от запад и става все по-силен и студен. Какво ли означава това?

— Във всеки случай не е северно сияние — заяви Фред. — А навярно тук още никой не е наблюдавал южно сияние.

Досега Франк беше мълчал. Обаче вече чувствуваше необходимостта да проговори, иначе сърцето му щеше да се пръсне.

— Туй светло място трябва да означава нещо — каза той. — Сигурно има някаква връзка с Призрака на Ляно Естакадо. Нали преди той препускаше на юг. Може би там му е вигвамът, където си седи сега край лагерния огън.

Другите почувствуваха силното желание отново да се разсмеят, обаче се овладяха. Фред се осведоми:

— Мислиш ли, че някой призрак ще вземе да си пали лагерен огън?

— Защо пък не? При голяма студена вятър, дето духа сега?

Вятърът наистина ставаше все по-остър. Той следваше торнадото все по на север. А на юг светлото петно се разрастваше все повече по небето. Изглеждаше, сякаш там щеше да изгрее дискът на някое много голямо небесно светило. Сега го образува вече почти полукръг с кървавочервено ядро в средата, чийто външен край започва да се оцветява във все по-светъл и по-светъл цвят, а после бе опасан от дъгова линия, край която, изглежда, се трупаха мрачни гъсти облаци и едно през друго прескачаха искрящи огнени кълба.

Всичко това представляваше великолепа и страшна картина. Петимата мъже стояха смаяни. Не се осмеляваха да разговарят.

Вятърът духаше вече точно от север. За четвърт час той се беше обърнал под ъгъл от деветдесет градуса. Обаче не се чуваше никакво свирене или бучене. Напротив, той се носеше към онази величествено осветена част от хоризонта с коварно безмълвие. А при това беше станало страшно студено.

— Олд Шетърхенд трябваше да види това! — прекъсна мълчанието Джъгъл Фред. — За съжаление все още не е възможно да се завърне, защото сега е едва полунощ.

— Полунощ! — промълви Хобъл Франк. — Часът на духовете. Там, където гори светлината, ще се случи нещо ужасно!

— Какво ли пък има там толкова страшно освен огъня?

— Не питай толкова глупаво! В полунощ се разтваря вратата на царството на сенките и призраците излизат навън. В продължение на цял час вършат какви ли не поразии. Както всеки народ си има свой собствен характер, тъй и призраците на всяка местност си имат своите особени качества и любими занимания. В една местност те извиват вратовете на хората, в друга пък ги душат по кръстопътищата. Но кой би могъл да каже каква ли е особената слабост на тукашните

призраци? Може би тъкмо тя е най-опасната и най-лошата, каквато изобщо може да съществува. Затова нека бъдем нащрек и ... боже мили, не бях ли прав? Я погледнете! Той пак идва на кон!

Франк извика последните думи с ужас в гласа. И наистина онова, което се случи сега, можеше да накара да се разтрепери и най-безстрашният човек. Призракът на Ляно Естакадо се появи отново!

Както вече споменахме, странното светлинно явление образуваше огромен полукръг на южното небе. От лявата му страна, където единият край на дъгата се опираше на хоризонта, внезапно се появи огромна фигура на конник. Съвсем ясно се виждаше главата с двата рога, вратът със сплъстената средно дълга грива, която се вееше зад него, и тялото, сливащо се на края със задницата на коня. Контурите на конника бяха заобиколени от искрящи линии.

Конят препускаше бясно, и то не по права линия, т.е. по диаметъра на пламтящия полукръг, ами се заизкачва нагоре по вътрешната страна на дъгата и после продължи вихрено да се носи по нея.

Привидението летеше тъй все нагоре по небето, докато достигна най-високата точка на дъгата и после се запуска откъм дясната страна на огнения полудиск чак до линията на хоризонта. Там то изчезна също така ненадейно, както се беше появило.

На мъжете им бе станало непоносимо горещо въпреки студения вятър, който духаше. Нима беше възможно всичко да е някаква измама? Не, това бе действителност! Дори разсъдливият команч изгуби самообладание и не преставаше да възкликва: „Уф, уф, уф!“

Те стояха по местата си и чакаха да видят дали привидението няма да се появи отново — но напразно. Дъгата на полуокръжността продължи още известно време да пламти с неотслабваща сила, но после горният ѝ край започна да губи остротата на контурите си и светлината ѝ взе да намалява.

В този момент зад смаяните наблюдатели се разнесе тих конски тропот, приглушен от пясъка. Някакви ездачи се приближиха, спряха пред тях и скочиха от конете. Бяха Олд Шетърхенд и Боб, които водеха животните на Франк и Фред и още два коня, натоварени с мехове, пълни с вода.

— Слава богу, че сте още живи! — възкликна ловецът. — Почти бях убеден, че сте загинали, и се страхувах, че ще трябва да вадя

труповеите ви от пясъка.

— Чак толкова зле не ни подреди торнадото — отвърна Фред:

— Бяхме само леко засегнати. Но ти сигурно си бързал страшно много. Не ви очаквахме все още.

— Да, наистина препускахме като бесни, защото се тревожихме за вас. Торнадото премина съвсем близо край Хелмърс Хоум. Видяхме опустошенията му и от посоката, в която се движеше бурята, предположихме със стопроцентова сигурност, че е връхлетяла и върху вас. За щастие се е отнесла доста милостиво.

Фред разказа накратко за двукратното появяване на Призрака и след това добави:

— Сър, онова, което ти описвам, беше забелязано от пет чифта очи. Обаче не мога да го проумея, нито пък да го обясня. Едва ли ще се намери човек, който да е в състояние да докаже дали в случая става въпрос за мираж, или за някакво реално същество.

— О, все пак има такъв човек и този човек съм аз! — намеси се Хобъл Франк. — И дума не може да става за измама. Призрака е свръхземно същество, което язди из въздуха. Сега се намираме в среднощния час на призраците, наричан от янките „ghostly-hour“, Това обстоятелство обяснява появата на привидението и с най-сигурното доказателство, че си имаме работа с някоя душа, преселила се в отвъдния свят. Не вярвам да се намери някой, който да се осмели да ми противоречи.

Но той се беше излъгал, понеже Олд Шетърхенд го потупа леко по рамото и дружелюбно му каза:

— Скъпи Франк, а какво би трябвало да очаква човек, ако се осмели да ти възрази?

— Хмм, зависи от личността. Фред или Джими например буквално бих съкрушил с моите доказателства. Обаче ако ти самият зададеш някой малък скромнен въпрос, то аз по изключение ще покажа готовност да ти дам желанния отговор с подбаваща... по дяволите, историята пак се започва!

Светлината на юг се беше снишавала и отслабвала все повече и повече. Изглежда, се канеше съвсем да изчезне. В продължение на няколко минути се наблюдаваше на хоризонта само като бледо сияние. Но после тя изведнъж отново се засили и се понесе на запад като запален искрящ фитил на огнестрелно оръжие. Там тя се спря и с

невероятна бързина се превърна в огнено море, което освети половината небе.

— Не съм преживявал досега подобен час на духове — възкликна Франк. — Тези огънове са от свръхестествен произход, понеже...

— Глупости! — прекъсна го Олд Шетърхенд. — Обяснението е много просто. Онзи огън е напълно естествен.

— Ами че какво ли ще гори там?

— Изсъхнали кактуси. Известно е, че в Ляно Естакадо има обширни пространства от по няколко мили, покрити с кактуси толкова нагъсто, че никакъв ездач не може да премине през тях. Изсъхнат ли тези растения, достатъчна е само една-единствена искра, за да се разбунтува истинско огнено море само за няколко минути.

— Така е — съгласи се Фред, — и аз знам, че на юг и на запад оттук се намират значителни кактусови полета.

— Е, ами тогава имаме обяснение за огъня, а скоро ще се разправим и с двата мними призрака!

— Охо! — намеси се Хобъл Франк. — Мними призраци ли? Истински бяха. А откъде пък ти хрумна мисълта, че са били два?

— Правя това заключение от различните фигури. Първият призрак, появил се през деня, е бил може би тъй нареченият кавалерийски офицер, преоблечен в други дрехи. Е, все пак ще разберем. Засега не мога да кажа кой е бил другият. Не познавам човек, който да носи кожа от бял бизон.

— Я ме остави на мира, мистър Шетърхенд! Никой човек не о в състояние да язди горе по небето, а това се случи и ние петимата го видяхме ясно с очите си.

— Да, отразените образи са се движили във въздуха, но самите конници са яздили долу по земята.

— Образи? Е, ама това е вече прекалено! Никога през живота си не съм чувал, че образи могат да яздат, и то през киселата материя на атмосферата! И как са възникнали тези образи?

— Чрез няколко различно нагreti въздушни слоеве, каквито се образуват край всеки огън.

— Тъй! Значи образите стават с помощта на въздушни пластове? Туй е нещо ново за мен. Досега си мислех, че се правят с моливи, четки или пък фотографически апарати.

— Ами с помощта на огледало?

— Вярно, за него не се бях сетил.

— При определени обстоятелства въздухът може да играе ролята на огледало.

— Аха! Туй вече ми е по-понятно, понеже, що се отнася до учението за миражите, аз съм един от най-изтъкнатите специалисти.

— Хубаво! Тогава ще признаеш, че вашите призраци не са били нищо друго освен миражи, също като...

Олд Шетърхенд замлъкна. Вниманието му бе привлечено от огъня, издигнал към небето тъмночервените си пламъци, над които се беше образувал покрив от кълбящи се облаци. А още по-високо от облациите, но откъм по-близката страна на огъня, сега се появи като увиснала във въздуха обърната наопаки картина на някакъв равнинен пейзаж, осветен в огненочервено. Съвсем отляво, там, където започваше картината, от тъмнината изскочи конник, същият, когото мъжете бяха наблюдавали преди това, облечен в кожата на бизон, само че, както вече споменахме, обърнат с главата надолу.

— ... също като онези ей там! — продължи Олд Шетърхенд, посочвайки към появилото се отражение.

Не се беше доизрекъл още, когато се появи втори конник които вихрено летеше след първия.

— Божичко! — извика Хобъл Франк. — Ами че този го видяхме днес следобед по време на торнадото!

— Тъй ли? Той ли е? — попита Олд Шетърхенд. — Е, тогава сам ще можеш да се убедиш, че става въпрос за две съвършено различни привидения. А ето че се появяват и други!

След втората фигура последваха сега още пет или шест ездачи, всички в галоп, само че обърнати с главите надолу.

— Вече започва да ми става малко множко! — обади се Хобъл Франк. — Покорно благодаря за подобни ghostly-hours! Вярно, слушал съм за духове, които препускат през нощта и държат главите си под мишница, ама пък чак всичките да яздят с главите надолу — туй ми се струва вече прекалено.

— Съвсем не е толкова ужасно. По-предишните картини са били отразявани многократно, а тази тук е само един път. Ето защо е обърната. Впрочем веднага ще се запознаем с тези призраци. Мешърс, бързо на конете! Несъмнено първият ездач е така нареченият Призрака

на Ляно Естакадо. Другите го преследват и понеже той е добра душа, ще се заемем да му помогнем малко.

— Да не си полудял? — извика Франк. — Би било голямо прегрешение спрямо царството на сенките. Спомни си какво е казал безсмъртният Гъоте:

Човекът да не предизвиква боговете и нивга да не пожелава туй злодейство, да вижда духовете с техните семейства. Но другите не му обърнаха внимание. Те последваха подканата на Олд Шетърхенд. Дейви попита:

— Ще вземем ли с нас и товарните коне?

— Да, защото едва ли ще се върнем тук.

Уловиха поводите на двата товарни коня, доведени от Олд Шетърхенд и Боб. Макар и неохотно. Франк също се метна на седлото. Отрядът потегли и скоро се понесе из равнината с бързината на вятър.

Щом конниците напуснаха своето място, миражът изчезна. Остана да се вижда само високо лумналият огън.

Начело яздеше Олд Шетърхенд. Той не се насочи право към заревото на огъня, а по-точно на запад. И това си имаше своето основание. Той трябваше да изчислява къде се намира целта им, което не беше никак лесно, понеже отражението беше изчезнало, а освен това то и бездруго не даваше никаква сигурна опорна точка. На всичко отгоре търсените от него конници се движеха с голяма бързина.

За десетина минути изминаха около три английски мили, но огънят, чиято светлина междувременно, изглежда, се усилваше, оставаше все още доста далеч.

Изтекоха още десетина минути. Ето че Олд Шетърхенд нададе вик и вдигна ръка, за да посочи малко надясно. Оттам се приближаваха две точки, първата беше по-светла, другата, по-тъмната, я следваше. По-надалеч зад тях се задаваха и други подобни тъмни точки, които се мъчеха да поддържат същата бързина като първите две. Всичките бяха ездачи.

Светлината на огъня ги озаряваше отзад и малко отстрани и даваше възможност още отдалеч доста добре да се различи косматата и рошава фигура на най-първия от тях. Олд Шетърхенд дръпна поводите на коня си и скочи от седлото.

— Слизайте! — подвикна той на другите. — Все още не са ни забелязали, понеже идваме откъм тъмнината, докато ние можем да ги

различаваме добре на светлия фон. Да накараме конете си да легнат на земята, обаче щом отново възседна моя кон, последвайте примера ми!

Спътниците му изпълниха това указание.

Олд Шетърхенд предвидливо беше избрал една малка падина, която се намираше в сянка. След като конете налягаха, а ездачите се сгушиха до тях, бе вече съвсем невъзможно да бъдат забелязани от човек, приближаващ се откъм заревото и навлизащ в тъмнината на нощта, преди той да се беше озовал до самите тях.

А те от своя страна имаха удобната възможност да оглеждат равния терен пред себе си. Първият ездач бе вече на около петстотин крачки от тях. На половината от това разстояние следваше вторият и на още толкова препускаха и останалите шестима.

— Какво ще ги правим, сър? Ще ги застреляме ли? — попита Дейви.

— Не. Нищо лошо не са ни сторили, а аз проливам човешка кръв само тогава, когато съм принуден. Искам обаче с първия преследвач да си кажем две думи. Оставете ме засега сам да се оправям! Единствената ви задача е да прогоните другите.

Ловецът развърза ласото, което носеше на пояса си. Единият му край, на който имаше възел, закрепил на издатъка на предната част от седлото на своя спокойно лежащ кон. На другия му край, снабден с пръстен, той образува примка, достатъчно голяма, за да обхване човешко тяло. Останалата част от ласото, изплетено от петорен ремък и дълго петнадесет-двадесет метра, той насука като на совалка между палеца и показалеца и лакътя си на клупове, които хвана с лявата си ръка, докато предната примка задържа в десницата по такъв начин, че пръстенът остана между палеца и показалеца му.

Всичко бе извършено толкова бързо, че ловецът бе готов с приготовленията си още преди приближаването на първия кон. Но ето че вече се разнесе тропот на копита. Животното беше висок и строен вран жребец. Ездачът носеше на главата си черепа на бял бизон, а рунтавата кожа се спускаше доста ниско по задницата на коня. Лицето на конника бе скрито толкова навътре в черепа, че чертите му не можеха да се различат.

Когато той се приближи на около десетина крачки от падината, Олд Шетърхенд се изправи. Ездачът мигновено го видя, но не успя

достатъчно бързо да спре коня си, тъй че той застана неподвижно едва на съвсем късо разстояние пред Олд Шетърхенд.

— Стой! Кой си ти? — попита ловецът.

— Призрака на Ляно Естакадо — разнесе се глух глас изпод бизонския череп. — А ти кой си?

— Олд Шетърхенд. Слизай спокойно от коня! Ще те защитим!

— Призрака на Ляно Естакадо не се нуждае от закрила. Благодаря ти!

С тези думи маскираният пришпори коня си. Краткият разговор бе отнел само няколко секунди, но въпреки това междуременно вторият конник се беше приближил. Олд Шетърхенд застана над легналия си жребец с единия крак отляво на седлото, а с другия — отдясно. Държеше ласото с двете си ръце. Последва тихо цъккане с език и Хататитла изведнъж скочи на крака. По този начин ездач и кон се изправиха така, сякаш бяха изникнали от земята.

Вторият ездач се изплаши от ненадейно появилата се фигура. И той не успя да спре коня си тъй бързо, както му се искаше.

Животното се подчиняваше на юздата значително по-лошо, отколкото жребца на Призрака. То продължи да се носи до самия Олд Шетърхенд.

— Стой, червена муцуно! — заповяда ловецът. — Кой си ти?

— Проклятие! Олд Шетърхенд! — изплъзна се от устата на ездача. — Върви по дяволите! — Той пришпори коня си, за да избяга.

— Спри, ти казвам! — нареди му ловецът. — Искане ми се да поразгледам по-отблизо индианската ти физиономия. Кой знае какво се крие зад нея!

— По-късно, когато ще ми е по-удобно! С тези думи непознатият полетя напред. Обаче Олд Шетърхенд незабавно го последва.

След като ездачът бе подвикнал предизвикателно отговора си, младият команч скочи на крака.

— Уф! — възкликна той. — Това е гласът на бледолик и аз го познавам. Желязното сърце също има да урежда сметки с него.

Той вдигна пушката си и се прицели, обаче веднага след това я свали и каза:

— Олд Шетърхенд го залови вече.

Беглецът се беше отдалечил едва на десетина конски дължини, когато Олд Шетърхенд, втурнал се по петите му, размаха в кръг около

главата си примката на ласото пет-шест пъти и после я хвърли по него. Ремъкът с лекота излиташе от лявата ръка на Олд Шетърхенд, хванала клуповете съвсем свободно, и ето че примката падна точно около гърдите на беглеца. Преследвачът незабавно спря своя кон. Ремъкът бързо се изпъна, понеже ласото беше завързано за седлото, примката се затегна около ездача и го събори на земята.

Само за миг Олд Шетърхенд скочи на земята и се затича към него. Лежачият на земята човек правеше напразни усилия да се освободи.

Междувременно останалите шест ездачи, всичките преоблечени като индианци, също се приближиха, ето защо спътниците на Олд Шетърхенд накараха конете си да скочат на крака и бързо се метнаха на седлата. Тази среща изплаши доста шестимата. Те завиха встрани, за да минат покрай тях, обаче забелязаха, че вторият конник, без съмнение техният предводител, бе съборен от коня си с ласо. Те веднага се разпръснаха в различни посоки. Ловците ги оставиха необезпокоявани да избягат и се отправиха към техния съучастник, който лежеше на земята.

Междувременно той бе обезоръжен от Олд Шетърхенд. Ловецът се обърна към него с думите:

— Ще ми кажеш ли кой си? И за какво е този маскарад? Не вярвам сериозно да си мислиш, че Олд Шетърхенд те е взел за индиански вожд, нали? От кого си взел тези красиви орлови пера?

Пленникът не отговори.

— И тази услуга ли не искаш да ми направиш? Изглежда, не се чувствуваш много сигурен. Я да ти видим лицето!

Той хвана пленника със силните си ръце и го изправи на крака с лице към заревото на огъня. После сграбчи дългата му коса и със силно дръпване я смъкна от главата му заедно с украшенията от пера.

— Zounds! — извика Джъгъл Фред. — Кавалерийският офицер. За какво ли, по дяволите, се е маскирал сега този обесник като индианец? Радвам се да те видя пак тъй скоро! Сър, вашият гардероб ей там зад храстите е открит и изпразнен. Зле го бяхте прикрили. Намерихме и твоята униформа. Какво ще кажеш, а? Какво да те правим сега?

— Нищо не можете да ми сторите! — процеди през зъби мъжът, побеснял от гняв. — Кой от вас ще докаже, че съм му причинил и най-

малкото зло?

— Да, на това се осланяш. Все още не си извършил нищо престъпно срещу нас. Но плановете, които коवेश, са зли и според закона на прерията бихме могли да те поставим доста натясно. Обаче ние не сме палачи и ще те пуснем да си вървиш.

— Принудени сте да ме пуснете, понеже нямате никакви доказателства.

— О, бихме могли да намерим все някакви доказателства, но те съвсем не са ни нужни. И тъй, аз казах, че ще те пуснем да си отидеш, ще те пуснем ние, белите. Обаче тук има един червенокож воин, който има с теб някаква сметка за разчистване. Я го погледни!

Команчът пристъпи напред. Другият го огледа и заяви:

— Този тип ми е непознат.

— Не лъжи, мерзавцо! — извика Дейви. — Да не би да не познаваш и мен, и Дебелия Джими? Не нападнахте ли без никаква причина двамата команчи, не убихте ли единия от тях и после не преследвахте ли другия, докато ни се удаде да ви отклоним от дирята му? Не ни бави и си признай вината!

— Нямам никаква вина! — изскърца със зъби пленникът. Ето че сега Олд Шетърхенд сложи тежко ръката си на рамото му и каза:

— Виждаш как стоят нещата и предполагам, че са ти дали за мен описание като за човек, с когото шега не бива. Какво кроите да правите с преселниците, които ще бъдат водени през Ляно Естакадо от вашия мним мормон Тобайъс Прайзегот Бъртън? Къде са сега тези хора и защо подпалихте кактусите? Отговориш ли ми на тези въпроси, без да ме излъжеш, можеш да очакваш по-снизходителна присъда.

— Не разбирам какво искаш. Не познавам нито този индианец, нито тези двама типове, а още по-малко пък някакъв човек, който се казвал Тобайъс Прайзегот Бъртън. И за някакви си преселници не съм чувал нищо.

— Защо преследваше Призрака на Ляно Естакадо?

— Призрака ли? Смешно! Той е някакъв негодник, който преди малко застреля един от нашите хора както си стоеше сред нас. Застреля го право в челото.

— Няма ли да ни кажеш и нещо друго?

— Не.

— Тогава нямам повече работа с теб. Плановете ви ще бъдат осуетени, понеже ще вземем преселниците под наша закрила. И тъй, отричането ти ще бъде само за твоя сметка. А нека сега моят млад червенокож брат каже в какво обвинява този човек.

— Този бледолик рани с куршум в тялото вожда Огнена звезда, моя баща, от което вождът умря. Хау!

— Вярвам ти. От този миг убиецът ти принадлежи. Прави с него каквото искаш!

— Мътните го взели! — извика пленникът. — Не е голямо геройство от твоя страна. Завързан съм с ласо. Разбира се, че на този подлец никак няма да му е трудно да ме пречука!

Команчът повдигна ръка и направи презрително движение.

— Желязното сърце не взима подарени скалпове. Той ще накаже убиеца, но ще постъпи така, както подобава на един храбър воин. Нека моите братя почакаат малко.

Той бързо потъна в тъмнината на нощта и скоро се завърна с коня на Стюарт. След като бе потичал още малко, конят беше спрял, а острите сетива на индианеца му бяха подсказали къде да го намери.

Сега Желязното сърце остави на земята всички свои оръжия, като задържа само ножа си. После се качи на своя кон и подкани другите:

— Нека моите братя развържат този мъж и му дадат неговия нож. След това нека възседне коня си и препусне накъдето си иска. Желязното сърце ще го преследва и ще се бие с него. Оръжията са равностойни — нож срещу нож. Ако след един час Желязното сърце все още не се е завърнал, значи, че лежи мъртъв в пясъка на Ляно Естакадо.

Според неписания закон на саваната трябваше да изпълнят волята му. Стюарт получи своя нож, освободиха го от ласото и той скочи на седлото. Препусна с думите:

— Сбогом! Глупаците никога няма да се свършат. Сега вече с нищо не можете да попречите на моите планове. Пак ще се видим, а тогава господ да ви е на помощ!

Желязното сърце нададе пронизителния боен вик на команчите и полетя като стрела с коня си подир него. Другите останаха по местата си смълчани. Наистина, след като налягаха на земята, размениха

няколко забележки, но ужасната неизвестност ги потискаше толкова силно, че скоро замлъкнаха.

Изтече четвърт час, а след него и още толкова. Огънят стана още по-силен. И ето че чакащите доловиха тропота на копитата на два препускащи коня. Команчът се завръщаше, водейки за юздата коня на своя враг. На пояса му висеше пресен скалп. Самият той не бе ранен.

— Желязното сърце изпрати един от убийците след баща си — каза той равнодушно, като се приближи до мъжете. — Останалите скоро ще го последват. Хау!

Такъв беше кървавият край на този ghosty-hour.

[1] (инд.) — Убийственият вятър. Б. нем. изд. ↑

[2] Известен връх в планините Харц. Призрака на Брокен е природно явление, наблюдавано на връх Брокен при залез слънце и наличие на мъгла, когато сянката на наблюдателя се вижда върху мъгливия фон в уголемен вид. Б. пр. ↑

[3] (лат.) — най-простите фотоапарати, които са без обектив. Б. пр. ↑

[4] Франк изкълчва по своя комичен начин латинския израз „едната ръка измива другата“. Б. пр. ↑

7. ГЛАВА

ПОДОЗРЕНИЯ

Там, където югоизточният ъгъл на Ню Мексико се връзва в територията на Тексас, се намира една от най-опасните местности на Далечния запад. На това място се срещат границите на ловните полета на команчите и апачите, едно обстоятелство, което имаше за естествена последица постоянната несигурност на цялата област.

Докато съществуват тези две племена, едва ли между тях ще настъпи някога искрен и траен мир. Взаимната омраза е пуснала твърде дълбоки корени и дори през периодите, когато томахокът на войната е заровен, гибелният огън продължава да тлее под пепелта и при най-малкия повод кървавочервените му пламъци отново могат да лумнат.

Понятно е, че враждата, прекратявана само за кратко време, взема най-много жертви точно там, където се срещат териториите на двете племена, които и без това нямат строго очертани граници. Изобщо те никога не са били определяни с голяма точност. Ето защо много често се чуват взаимни обвинения за нарушаване на териториалните граници, след което обикновено — нека си послужим с думите на Бисмарк — пушките започват сами да гърмят.

Уестмъните наричат тази опасна област „The shears“ и това название е много сполучливо. Границите са подвижни. Техните очертания се отварят и затварят също като остриетата на ножици и онзи, който попадне между тях, може да се нарече щастливец, ако се измъкне здрав и читав. Белите, които се мяркат там, са или смелчаци, или много непредпазливи хора. И в двата случая лешоядът на смъртта непрекъснато кръжи над главите им...

Северно от мястото, където спускащата се от Апейч Маунтинс река Тойа се влива в Рио Пекос, границата между владенията на команчите и апачите по онова време се очертаваше от самия Пекос. На запад теренът започва да се изкачва към Солт Плейн Маунтинс, към

Сиера Гуаделупе и Сиера Бланка, докато на изток е разположена пустинята Стейкт Плейнс, покритата с ужасна слава Ляно Естакадо.

Но Ляно не започва веднага от бреговете на Пекос. Напротив, тя е отделена от реката чрез планинска верига, която се простира покрай Пекос в югоизточна посока или като най-обикновен низ от възвишения, или пък често под формата на няколко успоредни планински вериги. Тези възвишения затварят помежду си надлъжни долини, най-често с твърде безутешен вид, и се пресичат от тесни напречни урви, подобни на клисури, които имат изходи в посока към Ляно.

Там, където почвените условия са благоприятни, близостта на реката понякога предизвиква появата дори на буйна растителност. В този случай, както и когато стане дума за Гоби и Сахара, думата „пустиня“ не бива да се разбира в буквалния ѝ смисъл. Там, където западният край на Ляно Естакадо започва да се издига към споменатите планини, се стичат различни малки потоци, повечето от които действително изчезват в пясъците, обаче по пътя си донасят толкова влага и тъй напояват съседните земи, че по бреговете им могат добре да виреят храсти и даже дървета. Тези озеленени местности се връзват в пясъчното море на Ляно като полуострови или тесни носове, образувайки помежду си по-широки или по-тесни, по-дълбоки или по-плитки „заливи“, където виреят тревни и билки.

Хората разказваха дори легендата, че нейде посред Ляно имало голям извор с великолепна питейна вода, бликаща дълбоко от земните недра, която образувала малко езеро, чиито брегове били заобиколени от сенчести дървета и храсталаци. За него споменавали стари ловци, но самите те не били никога виждали нито извора, нито езерото. Учени, дочули този слух, изказвали мнение, че на наличието на вода насред Ляно в никакъв случай не бива да се гледа като на нещо свършено невъзможно...

На брега на Тойа Крийк седяха четирима мъже, чийто външен вид не будеше особено голямо доверие. Косите и брадите им бяха чорлави и сплъстени. Дрехите им се намираха в такова състояние, което всеки кърпач би обявил за безнадеждно, а потъмнелите им ръце и задебелите от дъжд, слънце и вятър лица, изглеждаха, от месеци не бяха влизали в допир с вода. Но затова пък четиримата бяха толкоз по-добре въоръжени: всеки един от тях имаше до себе си на земята по

една магазинна пушка, а освен това в поясите им бяха затъкнати по един нож и два револвера.

Тримата от тях съвсем сигурно бяха янки. За доказателство служеха високите им мършави фигури, леко прегърбени и тесногръди, както и остро изрязаните черти на лицата им. Обаче националността на четвъртия не можеше да се определи тъй лесно.

Този мъж имаше набита широкоплещеста фигура, изключително едри и широки длани и едно също тъй поразително на ширина лице с големи, силно стърчащи уши. Ако човек хвърлеше на лицето му кратък повърхностен поглед, лесно можеше да го вземе за някой негър, понеже то беше черно, или по-скоро бе на синкавочерни точици, но само нейде до очите. Той имаше навик ниско да нахлупва шапката си. Обаче, щом я тикнеше назад, можеше да се види, че кожата на челото му над основата на носа беше светла. Несъмнено някога той е бил пострадал от изгаряне с барут.

Макар и обезобразено по такъв начин, лицето му съвсем не беше отблъскващо. Който го огледаше по-внимателно, сигурно щеше да стигне до убеждението, че пред него се намира някой добряк.

За другите трима можеше да се каже същото. Ако някой ги срещнеше в сегашните им дрехи из някоя цивилизована област, несъмнено щеше да ги заобиколи още отдалеч, обаче при по-близко запознанство опасенията му сигурно щяха да изчезнат.

Четири коня пасяха тревата, избуяла между зелените храсти. Личеше си, че бяха много западнали и изтощени. Седлата и оглавниците им бяха стари и на много места поправяни криво ляво.

Господарите им току-що се бяха нахранили. По разхвърляните наоколо кости можеше да се разбере, че бяха изпекли ракун (Ракун — миеша мечка. Б. нем. изд.) на малкия огън, чиито останки все още тлееха. Докато разговаряха, те често оглеждаха местността с остри и изпитателни погледи. Сега се намираха тъкмо между остриетата на „ножицата“, където бе необходимо най-голямо внимание.

— Е, време е да решим — поде американецът, който изглеждаше най-възрастен измежду тях. — Ако яздим през Ляно, по-скоро ще се доберем до целта си, но ще се изложим на различни опасности и след този стар кун дни наред няма да видим друго месо. А ако се спуснем по брега на Рио Пекос, няма да страдаме нито от глад, нито от жажда,

обаче ще изгубим цяла седмица в заобикаляне. Какво е мнението ти, Блънт?

Блънт, който седеше до него, поглади замислено брадата си и отговори:

— Като преценявам всичко най-внимателно, ми се иска да направя предложение да тръгнем през Ляно и ми се струва, Портър, че ти ще ми дадеш право.

— Нека чуем основанията ти!

— Една седмица е много време, което не ми се ще да губим. Покрай Рио Пекос ни застрашават команчите и апачите, а в Стейкт Плейнс — Лешоядите на Ляно. Едните не са по-малко опасни от другите. А и не е необходимо да пресичаме Ляно в цялата ѝ ширина. Ако се придържаме повече на изток, приблизително в посока на Рио Кончос, ще излезем на пътя на керваните, водещ от форт Лийтън за форт Мейсън, и няма защо да се опасяваме нито от неприятни срещи, нито от глад или жажда. Това е моето мнение. А ти какво ще кажеш, Фолсър?

— Съгласен съм с теб — кимна Фолсър, третият янки. — Изобщо съм на мнение, че Ляно Естакадо и наполовина не е толкова опасна, колкото изглежда. Който я прекоси веднъж, после описва опасностите ѝ по такъв начин, сякаш тя е самият ад, и всичко това само за да се перчи. С удоволствие съм готов да се запозная с нея.

— Именно защото все още не я познаваш! — обади се Портър.

— А да не би ти вече да си я опознал?

— Не. Но съм чувал такива неща да се говорят за Ляно, и то от хора, чиято почтеност не подлежи на съмнение, че са ме побивали тръпки на ужас. Едва сега, когато се намираме на границите ѝ, проумявам какво рисковано начинание се каним да предприемем. Никой от нас не познава Ляно. Ако се заблудим, ако ни се свърши водата, ако...

— Ако, ако и пак ако! — прекъсна го Блънт. — Щом някой човек употребява толкова често „ако“, по-добре е изобщо нищо да не предприема. Ти си бил винаги храбрец. Да не би сега да се страхуваш?

— Да се страхувам ли? Нищо подобно. Между предпазливост и страх има разлика, а не си спомням някога да сте ме видели изплашен. Ние сме четирима. Ще се подчиним на решението на мнозинството. Но преди да се вземе решение, трябва да се размисли. Двамина изказаха

вече мнението си. Те са решени да минат през Ляно. New-Moon^[1], кажи ти сега дали искаш да се присъединиш към тях, или не!

Тази подкана бе отправена към човека с обгореното от барут лице. Той допря длан до периферията на шапката си като войник, който поздравява изправилия се пред него офицер, и отвърна:

— Слушам, мистър Портър! Ще яздя с вас навсякъде, пък ако ще да е и в пъкъла!

— Това нищо не ми говори. Искам ясен отговор. Надолу покрай Рио Пекос или през Ляно?

— Тогава моля през Ляно, ако ви е угодно. Страшно ми се ще поне веднъж да поогледам тази стара пясъчна яма.

— Пясъчна яма ли? Я не се заблуждавай, драги чичко Месечко! Да не би да си въобразяваш, че след като скочиш в нея от единия край, после веднага с един скок ще се озовеш на другия? Тя е малко поголемичка, отколкото, изглежда, си представяш. Може да яздиш и четири, и пет дена, докато оставиш зад гърба си това корито с пясък. А ако пресичаме южната ѝ част, именно тогава е най-вероятно да се натъкнем на индианци.

— Нека дойдат! Никога досега не съм причинявал злина на някой червенокож и следователно няма защо да се страхувам от тези хора. А ако започнат да се държат враждебно към нас, е, тогава ние имаме нашите хубави оръжия. Четирима здравеняци, мирисали толкова много барут като нас, могат спокойно да излязат на двадесет, че и на повече индианци.

— Това е вярно. Но що се отнася до мирисането на барут, то ти имаш доста голяма преднина пред нас. Сигурно цяло буре с барут е експлодирало точно под носа ти!

— Горещо-долу така беше.

— А как се случи? Никога не си ни го разказвал. Да няма някаква тайна в тази работа?

— Нищо подобно. Обаче не обичам да говоря за този случай.

Едва си отървах живота. Най-малкото искаха да ме ослепят и ако не беше моят стар добър приятел Джъгъл Фред, сега щях да бъда сляп, а може би дори и мъртъв.

— Какво? Познаваш Фред? Често съм чувал да се говори за този човек.

— Бяхме добри приятели и неведнъж заедно сме вършили такива номера, от които на някои други хора биха се изправили косите от страх и ужас. Много ми се иска пак да го видя! Страшно съм му задължен още оттогава, когато направи на пух и прах плановете на Стилинг Фокс^[2].

— Стилинг Фокс? — попита Портър изненадан. — Значи и ти си се срещал с този известен негодник?

— За съжаление! Дори се запознах с него по-отблизо, отколкото ми беше приятно. Мерзавецът се казваше Хенри Фокс, поне така той самият се наричаше. Не знам дали това е истинското му име, понеже може да се предположи, че си е служил с най-различни имена. Там, където се появеше, никой не беше сигурен за коня си, за бобровите си примки, изобщо за своето имущество, и никога никому не се удаде да сложи край на безчинствата му, понеже той си служеше с такива хитрини, каквито едва ли си виждал досега. Винаги изчезваше тъй бързо, както се и появяваше. Но срещна ли го някой път, тогава ще ... я чуйте!

Новолунието замлъкна и полуизправен, се заслуша настрани, в посока нагоре по реката. Стоящите наблизо коне наостриха уши. Разнесе се конски тропот, който приближаваше.

Четиримата мъже наскочаха на крака и приготвиха пушките си за стрелба.

— Да не би да са червенокожи? — прошепна Блънт.

— Не, само двама бели — съобщи Новолунието, който надничаше по посока на приближаващите се хора, прикрит зад един храст. — Облечени са по мексикански. Сега се спират и оглеждат нашите следи, по които, изглежда, са яздили до тук.

Портър се приближи до него, за да види двамата. Те седяха на конете силно приведени напред, за да разгледат дирята в тревата. Облеклото и съоръжението им бе действително мексиканско: широки панталони, цепнати отстрани, пъстри жилетки, къси широки елечета, украсени със сребърни шнурове, развяващи се червени кърпи около вратовете, също такива пояси с висящи краища, откъдето надничаша дръжките на ножове и пистолети, широкополи сомбреро и да не забравим — огромни шпори на ботушите. Личеше си, че конете им бяха в отлично състояние, което на това място можеше да се стори доста странно.

— Няма защо да се боим от тях — обади се тихо Портър. — Мексикански кабалероси, които можем да поздравим с добре дошли.

Той се измъкна иззад храстите и подвикна на двамата:

— Тук са онези, които търсите, мешърс! Надявам се, че не сте се лепнали по следите ни с лоши намерения!

Мексиканците видимо се изплашиха, когато чуха да ги заговарят тъй ненадейно и съзряха високата фигура на американеца. Те бързо грабнаха пушките си, окачени на седлата.

— Я оставете! — махна с ръка Портър. — Ние сме честни хора, от които няма защо да се страхувате!

— Колцина сте? — попита един от тях.

— Четирима. Ако имахме желанието да ви посрещнем недружелюбно, вашите пушки с нищо нямаше да ви помогнат. И тъй, приближете се спокойно!

Непознатите размениха тихо няколко думи и после бавно подкараха конете си към храстите. След като измериха с поглед другите трима и недоверчиво огледаха мястото, едва тогава слязоха от седлата.

— Дяволски сте предпазливи, мешърс — обади се Портър. — Нима приличаме на разбойници?

— Ами — поде през смях един от двамата — не сте се издокарали кой знае колко много с вашите дрехи. А що се отнася до конете ви, те едва ли ще се окажат годни и за някое цирково представление. Карамба^[3], ама че изпаднал вид имате, сеньори!

— А нима очаквате нещо друго в тази местност? До най-близкото поселище човек трябва да язди почти цяла седмица. Щом се намираш от толкова дълго време на път като нас, естествено няма да си в подходящ вид, за да направиш посещение на госпожа президентшата във Вашингтон. Но ако въпреки това имате желание да ни подадете ръка, ще ни бъдете добре дошли.

— Срещата с почтени хора е винаги приятна, още повече в такава опасна местност. Затова сме съгласни да си подадем ръце. Но нека най-напред чуете имената ни! Ние сме братя и фамилието ни име е Пелехо. Аз се казвам Карлос, а брат ми Емилио!

Янките също се представиха и подадоха ръка на новодошлите. Портър продължи да се осведомява:

— Ние идваме от добрата стара Калифорния и се каним да отидем до Далас. Може би ще ни кажете, сеньори, каква работа ви е довела тъй близо до Ляно?

— Не само че сме дошли близо до Ляно, но ще се наложи и да я прекосим. Работим в една естансия близо до Сан Диего като главни пастири и естансиерото ни натовари със задача да съберем някои суми отвъд пустинята в Гринвил. Опасна работа, нали? Затова яздим двамата заедно.

— Ще стане опасна едва на връщане, когато ще носите парите у себе си. Да мъкнеш чужди пари през Ляно е доста деликатна задача. Онова, което спестихме в Калифорния и сега носим в джобовете си, е наша лична собственост. Следователно не носим никаква отговорност и в туй отношение сме по-добре от вас. Въпреки това премисляхме дали няма да е по-разумно да заобиколим. А вие се каните да рискувате и да преминете през Ляно само двамата. Това е дръзко.

— Не чак толкова, сеньор — отвърна Карлос. — Запознати ли сте с пустинята?

— Никой от нас не я е прекосявал досега.

— Тогава разбирам вашата боязливост. Който не познава пустинята, нека по-добре да стои по-надалеч от нея. Обаче ние двамата сме яздили през Ляно може би вече над двадесет пъти и тя ни е толкова позната, че всъщност не може и дума да става за някаква опасност.

— А-а, това е нещо друго! Значи отивате в Гринвил? Та това селище се намира почти на пътя ни! Следователно бихме могли да се присъединим към вас, стига да нямате нищо против.

Когато преди малко Портър непредпазливо спомена за парите, които той и спътниците му носеха у себе си, двамата мексиканци размениха помежду си един бърз поглед. Сега Карлос отговори малко прибързано:

— Нямаме абсолютно нищо против. Тъкмо обратното, вие сте ни добре дошли, понеже колкото сме по-многобройни, толкоз по-успешно ще устояваме на опасностите.

— Е, добре, сеньор! Ще яздим заедно и вие няма да съжалявате. Но я ни кажете докъде смятахте да стигнете през днешния ден?

— Искахме да се спуснем до Рио Пекос, а може би даже и до началото на Юаф-кай.

— Що за име е това?

— Думата е от езика на племето юта и означава Пеещата долина. Разказват, че често посред нощ в тази долина се разнасяли някакви неземни, съвсем необясними гласове. Но макар че нерядко сме минавали оттам, ние двамата никога не сме ги чували. А вие вероятно сте се разположили тук вече за пренощуване, а?

— Не. Би било непростимо прахосване на време. И ние искахме да се доберем до Пекос и може би да се спуснем по течението ѝ, за да заобиколим Ляно. Но понеже се срещнахме и вие нямате нищо против да ни вземете с вас, сега значи и ние ще прекосим пустинята. Мислите ли, че ще се натъкнем на индианци?

— Едва ли. Тук трябва да се страхуваме повече от подобна среща, отколкото в Стейкт Плейнс. Тъй като досега не сме видели нито един червенокож, по-нататък пък съвсем не можем да очакваме такава опасност. Сега тези типове не се скитат толкова надалеч, понеже едва наскоро и двете племена заровиха секирата на войната.

— Радостно е да чуеш подобно нещо. Но какво е положението с така наречените Лешояди на Ляно? Казват, че били далеч по-опасни от индианците.

— Ами! Не се оставяйте така да ви будалкат! Знаете вече колко често сме били в Ляно, но никога досега не ни се е случвало да видим някой от тези Лешояди, които съществуват само във въображението на глупавите и страхливи хора.

— А тъй нареченият Призрак на Ляно Естакадо?

— Плод на болна фантазия, каквато трудно ще срещнеш другаде. Детска приказка! Ляно е пустиня като всички други. В нея има много пясък, а няма вода. Почвата е толкова неплодородна, че там не могат да виреят даже и призраци. А що се отнася до липсата на вода, човек лесно може да си помогне, защото там има достатъчно кактуси, които съдържат сок, достатъчно добър за пиене. И тъй, просто няма причина да се боим от Стейкт Плейнс.

— Казвали са ми тъкмо обратното. Но понеже вие познавате пустинята, естествено ще повярвам на вашите думи. Ако не искате да поседнете тук за мъничко, то ние сме готови веднага да потеглим на път.

— Най-добре е веднага да продължим. Надявам се, че конете ви ще издържат.

— Те са далеч по-добри, отколкото изглеждат. Не е необходимо да се бавим заради тях.

Наистина външният вид на двамата мексиканци беше такъв, че не можеше да събуди никакво подозрение. Но въпреки това трябва да наречем непредпазливост прибързаното решение на янките да яздят заедно с тях без никаква предварителна проверка. Само един от четиримата не беше чак толкова лековерен и това бе Новолунието.

Той беше получил прякора си, понеже овалното му лице напомняше месечината. Може би този човек беше по-опитен, а и по-прозорлив от тримата си другари. След като конниците потеглиха надолу по реката, той последен подкара коня си подир тях, без да откъсва зоркия си поглед от мексиканците. Не можеше да открие някаква явна причина за подозрения, обаче едно неопределено чувство му нашепваше, че няма да е излишно да бъде нащрек.

Продължиха да се спускат по десния бряг на Тойа. Не се забелязваше никакъв признак за близостта на Ляно Естакадо. Имаше достатъчно трева, храсти и дървета. Привечер дърветата се сгъстиха дори дотолкова, че образуваха гора, през която реката носеше водите си към Рио Пекос.

Тойа Крийк влачеше много пръст и пясък, които се отлагаха в Рио Пекос. Вследствие на това доста голям нанос пресичаше косо Пекос, в която по това време имаше много малко вода. Наносът бе прекъснат само на няколко тесни места, откъдето преминаваше водата. Той образуваше брод, по който лесно можеше да се прехвърли реката, тъй като бе необходимо да се преплуват само споменатите тесни места.

Не беше изминало много време от следобеда, ето защо решиха още днес да прехвърлят реката и после да се настанят да бивакуват през нощта отвъд, в Юаф-кай. Конете плуваха отлично и мъжете се добраха до другия бряг здрави и читави, макар и с подгизнали от вода крачоли. Оттам те насочиха конете на север и преминаха покрай онова място, където днес влаковете на Тексас-пасифик пресичат Рио Пекос. После малкият отряд се насочи към верига от възвишения, чиито подножия бяха покрити със зелени храсталаци, докато върховете им изглеждаха голи и пусти. Скоро в тази верига зейна тесен проход, през който течеше малък и плитък поток. Мексиканците навлязоха в тази теснина.

Тя беше дълбоко врязана, но не беше стръмна, поради което водата имаше малък пад. Земята покрай потока бе покрита с трева, а от двете страни край скалите растеше див пелин, което бе сигурен признак, че се приближаваха към местности, лишени от растителност. По-късно стените на пролома отстъпиха назад, дъното му се покри с дребен натрошен камънак и само в непосредствена близост до водата все още се виждаше оскъдна тревица.

— Няма ли да е по-добре да пренощуваме долу, в долината на Пекос? — попита Блънт. — Там ще намерим храна за конете, а също сухи съчки и дърва, за да запалим огън. А изглежда, че колкото повече навлизаме в тази клисура, толкова по-малка става възможността да срещнем и едното, и другото.

— Сеньор, малко търпение! — успокои го Карлос Пелехо. — По-нагоре има едно място, което чудесно подхожда за бивак. След четвърт час ще сме там.

След изтичане на това време клисурата изведнъж се разшири, образувайки котловина почти с формата на окръжност и с диаметър от около триста метра. Тя бе заобиколена от стръмни каменни стени, които, изглежда, бяха непроходими. Скоро обаче янките забелязаха, че точно срещу тях имаше тесен и дълбок процеп, през който навярно можеха да продължат пътя си.

Потоъкът извираше тук, в тази котловина. Мястото, откъдето изворът бликаше от земята, се намираше малко по-ниско от околния терен, тъй че водата образуваше малко езерце, обградено от гъст жив плет. Отвъд езерото, близо до издигащите се нагоре скали, се виждаше група от чудновати растения. Там се издигаха някакви представители на растителния свят със странна форма, високи между два и пет метра, приличащи на огромни свещници с по няколко свещи. Както личеше, те нямаха нито малки клонки, нито листа, а по издигащите се право нагоре разклонения, подобно на ръце, се виждаха множество плодове с формата на смокиня. Това беше цяла колония от стълбовидни кактуси, чиито плодове, напомнящи смокини, могат да се ядат. Емилио Пелехо посочи към тях и каза:

— Ей там ще наберем десерта за нашата вечеря, а край езерото има достатъчно трева и зелени клонки за конете ни. Елате, сеньори!

Той подкара коня си в тръс, насочвайки го към водата. Другите го последваха. Намираха се вече на около шест конски дължини от

храстите, когато пред тях се разнесе едно силно: „Стой!“ Те незабавно дръпнаха юздите на конете си.

— Кой е там? — попита Портър, взирайки се напрегнато в онова място в храсталаците, откъдето се беше чул гласът.

— Бели ловци — гласеше отговорът. — А вие кои сте?

— Пътници.

— Откъде идвате?

— От Калифорния.

— Накъде сте тръгнали?

— Към Тексас, за Далас.

— През Ляно ли?

— Да.

— Е, нека видим как ще се погодим, мешърс. Храстите се разтвориха. Показаха се цевите на две карабини, а после излязоха и собствениците на карабините. Единият от тях беше широкоплещест мъж с гъста голяма брада, а другият пък — рус голобрад младеж, който навярно все още не беше навършил двадесет години. Приликата между двамата навеждаше на предположението, че са баща и син. Бяха облечени изцяло в кожени дрехи, а на главите си носеха широкополи шапки от боброва кожа.

— The devil! — зачуди се Портър. — Има ли други хора около езерото?

— Няма, сър.

— Значи сте само двамата?

— Да.

— И се осмелявате да посрещнете с вдигнати пушки шестима добре въоръжени мъже?

— Pshaw! — отвърна по-възрастният. — Имаме двуцевки. С тях щяхме да свалим от седлата четирима от вас, а за останалите двама щяха да свършат работа и револверите ни. И тъй, дръжте се миролюбиво и елате до езерото!

Шестимата ездачи се подчиниха и слязоха на брега на малкия воден басейн. Тук пасяха и двата коня на непознатите. Наоколо имаше свежа зелена трева. На едно място се виждаше пепел, което показваше, че там бе горял огън. Двамата седнаха на земята около огнището.

Те нямаха вид на новаци в Далечния запад. Бащата правеше впечатление на опитен и храбър ловец, а в израза на лицето на неговия

син се долавяше такава спокойна и разсъдлива сериозност, която веднага будеше предположението, че въпреки младостта си той вече бе преминал през добра школа. Новодошлите ги заоглеждаха полулюбопитно, полунедоверчиво. Но не след дълго и те се настаниха при тях и извадиха хранителните си припаси, състоящи се от сушено месо.

— Ще ни кажете ли, сър, от колко време сте вече тук? — попита Портър, повеждайки разговор с непознатите.

— От вчера вечерта — отвърна възрастният ловец.

— Още от вчера? Изглежда, се каните да прекарате дълго на това място.

— Наистина е тъй.

— Но, сър, тази местност е опасна! Не е подходяща за опъване на вигвам.

— На нас ни харесва, сър. Имаме среща горе в планините, Онези, които очакваме, ще прекосят Ляно и ще минат през тази долина. Понеже пристигнахме твърде рано, ни доскуча и затова дойдохме тук да посрещнем приятелите си.

— А кога ще се появят те?

— След два-три дена.

— Щом се каните да останете тук толкова дълго, никак не е изключено междуременно да се запознаете с апачите или команчите!

— Няма значение. Ние живеем в мир с тях. А с нас има един, който струва колкото цял отряд индианци.

— Значи все пак не сте сами, а сте трима! Къде е той?

— Метна се на коня си и тръгна да се огледа из околността, но скоро ще се върне.

— Казахте, че струвал колкото отряд индианци ли? Тогава сигурно е някой прочут ловец, да речем, като Поразяваща ръка. Познавате ли го?

— Да. Но не е той.

— Ами кой е?

— Ще видите, когато дойде. Нека сам ви се представи. Моето име е Бауман, а този млад човек е Мартин, синът ми.

— Благодаря, сър! Понеже ни казахте вашите имена, сега и вие ще научите нашите. Аз се казвам Портър, тези двамата са Блънт и Фолсър, а човекът с тъмната физиономия, подобна на месечина, се

нарича Новолуние. Двамата мексиканци се присъединиха към нас днес следобед. Идват от някаква естансия от областта на Сан Диего и се канят да прекосят Ляно, за да съберат парични суми за своя господар, при когото работят като ръководители на вакеросите. Казват се Карлос и Емилио Пелехо.

При назоваването на всички имена той посочваше към техните притежатели, които Бауман внимателно оглеждаше. Погледът на ловеца се задържа най-дълго върху двамата мексиканци. Веждите му се сбърчиха, а брадата му започна леко да потръпва. После той се обърна към Карлос:

— В района около Сан Диего ли се намира вашата естансия? Може ли да попитам как се казва тя?

— Естансия дел Кучильо.

— А собственикът ѝ?

— Името му е сеньор... сеньор Монтано.

Преди да изрече името на мнимия си господар, той се запъна, сякаш му бе необходимо време, за да си го припомни. Без да дава израз на подозренията си още отсега, Бауман продължи да пита:

— И вие двамата сте главните вакероси или пеони на сеньор Монтано?

— Да.

— А има ли и други такива главни служители?

— Не. Ние сме единствените.

При тези думи Бауман измъкна револвера от колана си, сякаш искаше само да си поиграе с него, и докато синът му също посягаше към своя револвер, той каза:

— Хора, струва ми се, че лъжете!

Двамата мексиканци скочиха на крака и светкавично измъкнаха ножовете си от поясите.

— Веднага си вземете думите обратно, сеньор! — извика Карлос заплашително.

Бауман продължи спокойно да си седи на земята, обаче насочи дулото на малкото, но тъй опасно оръжие към мексиканеца и каза:

— Сеньор Пелехо, не се приближавайте нито крачка към мен! Иначе куршумът ми иде ви улучи, а куршумът на сина ми ще улучи вашия брат. Посегнете ли към пистолетите си или направите ли каквото и да било подозрително движение, ще ви изпратим на онзи

свят без никакви почести. Казвам се Бауман, това име навярно няма да ви е познато. Сиусите ме наричат Мато-пока, команчите Вила-йало, апачите Шошинсиск, ловците, говорещи испански, ме зоват Ел касадор дел осо, а владеещите английски — Беър-хънтър. Всичките имена означават едно и също, а именно Ловеца на мечки. Може би сега ще си спомните, че някога сте чували нещо за мен.

— Какво? Как? Вие сте Ловеца на мечки, така ли, сър? — възкликна Новолунието. — Същият онзи немец, който имаше склад със стоки и магазин на север близо до Черните планини и тъй, между другото, правеше живота на мечките гризли толкова тежък. Вие ли сте този човек?

— Да, аз съм, сър.

— Тогава наистина съм чувал много да се говори за вас. А не бяхте ли пленен от сиусите и не ви ли мъкнаха чак до гейзерите на Йелоустоун?

— Действително ми се случи всичко това. Но Поразяващата ръка и Винету ме измъкнаха. Синът ми беше заедно с тях.

— Разказаха ми го. Радвам се, че ви срещам, и се надявам, че дребните разногласия между вас и тези сеньори ще се заличат. Можете ли да докажете, че упреците ви са справедливи?

— Да. Никой естансиеро няма да изпрати в Ляно тъкмо своите двама главни служители. Бъдете сигурен в това. Единият от тях му е необходим в естансията по всяко време. Ако пък другият наистина ще трябва да събира пари, естансиерото ще изпрати с него един, а вероятно и неколцина вакероси. Освен това ние тъкмо сега пребивавахме няколко седмици в областта между Ел Пасо и Албукърки. Отбивахме се във всяка естансия и асиенда, обаче тъкмо около Сан Диего не се натъкнахме нито на някаква Естансия дел Кучильо, нито пък на някой си естансиеро на име Монтано.

— Значи просто сте подминали нашето имение — обясни Емилио.

— Не ми се вярва, а дори и да беше така, щяхме да чуем нещо за вас и за вашия господар. Приберете си ножовете и седнете спокойно на местата си! Не търпя да ме заплашват. Няма да ви изгоня от моя бивак, понеже сте дошли с тези мъже, които считам за честни хора. Ще се отнесем към вас съобразно с вашето поведение. По границите с Ляно

човек трябва да е извънредно предпазлив, а на всеки е известно, че тук белите са по-опасни от червенокожите.

— Да не би да ни причислявате към Лешоядите на Ляно?

— Ще ви отговоря на този въпрос едва когато се разделяме. Тогава вече ще съм ви опознал, докато сегашната ми представа ще се основава само на предположения. Ако сте свестни хора, както би ми се искало да се окаже, то сигурно ще си кажем сбогом като приятели.

Двамата мексиканци се спогледаха въпросително. В интерес на тайните им намерения беше уместно да се помирят с ловеца. Ето защо Карлос се обади:

— Последните ви думи ни карат да забравим предишните. Тъй като сме честни хора, ни успокоява убеждението, че скоро ще разберете колко несправедлива е била преценката ви за нас.

Карлос отново седна и брат му стори същото. Бауман изпрати сина си да отиде до кактусите и да донесе от приличните на смокини плодове, които щяха да послужат за десерт.

Докато се хранеха, нощта настъпи и мъжете запалиха малък огън. Имаше достатъчно за горене. И ето че сега им било писано да преживеят нещичко от чудесата на Пеещата долина.

Както вече споменахме, котловината беше преградена от равнината чрез високи отвесни скали. Ветровете, които духаха отвън на воля, от три страни, не намираха никакъв достъп до нея. Само откъм четвъртата страна, откъдето бяха дошли янките и мексиканците, въздушното течение можеше да навлиза в котловината, но и това ставаше само тогава, когато вятърът духаше точно от тази посока и бе достатъчно силен, за да не се залута и замре още в долната част на теснината.

С настъпването на мрака започна да се чувства въздушен полъх, идващ от споменатата посока. Той се заиздига нагоре покрай стръмните стени и само някаква съвсем незначителна част от него успя да продължи пътя си през тясната цепнатина, която представляваше изхода на котловината в посока към Ляно. Този вятър не идваше на пристъпи, а духаше равномерно. Усещаше се много добре, но въпреки това не раздвижваше пламъците на огъня. Не причиняваше никакъв доловим шум, нямаше и следа от свирене и вой на буря и все пак ухото го дочуваше. Дишането се промени съвсем. Странното бе, че не можеше да се каже дали беше станало по-леко, или по-трудно.

Плодовете на кактуса бяха вече изядени и синът на Ловеца на мечки отиде да донесе още. Но едва беше оставил Храстите зад гърба си, и другите чуха гласа му:

— Какво е това? Мешърс, я елате! Никога досега не съм виждал подобно нещо.

Те се отзоваха на поканата му. Когато стигнаха между езерото и храсталака, пред тях се разкри изненадваща гледка. Цялата котловина бе обгърната от дълбока тъмнина, защото светлината на малкия огън не проникваше през храстите. Но там, където растяха кактусите, се забелязваха многобройни пламъчета, които горяха със своеобразна, бледа, безцветна светлина. По всеки от тези кактуси канделабри се виждаха няколко такива пламъчета. Изглежда, че всяко разклонение на кактусите имаше на върха си по едно огнено езиче. Това беше поразително, необикновено и почти призрачно явление.

— Какво ли е пък това? — попита Портър.

— И аз никога не съм го виждал! — отвърна Фолсър. — Чак тръпки да те побият.

В този миг зад тях се разнесе дълбок и ясен глас:

— Това е Киснири-бизарце-ко, пламъчетата на Великия дух които той запалва, когато иска да предупреди своите деца.

— Caspita!^[4] Кой е там зад нас? — извика Емилио Пелехо изплашено. — Да не сме попаднали на засада?

— Не — успокой го Ловеца на мечки. — Това е моят приятел, когото очаквахме. Приближил се е незабелязано до нас, както обикновено обича да постъпва.

Огледаха се назад. И наистина в кръга между храстите, точно до огъня бе застанал конник. Как ли е успял да мине през храсталака, и то на кон, без да го чуят? Той седеше на великолепен вран жребец, чиито оглавник и седло бяха изработени по индиански маниер. Индианско бе и облеклото на мъжа, индианско беше и лицето му, по което не се забелязваше и следа от брада. Затова пък по гърба му почти до кръста се спускаше гъста дълга и черна коса. В ръката си държеше двуцевна карабина, чийто приклад бе обкован със сребърни гвоздеи.

Янките и мексиканците нададоха възклицания, изразяващи учудването и възхищението им.

— Кой е този индианец? — понита Портър. — Има ли наоколо и други червенокожи?

— Не, сам е — отвърна Бауман. — Това е Винету, вождът на апачите.

— Винету, Винету! — възкликнаха всички.

Апачът слезе от коня, без да обръща внимание на отправените към него погледи, изпълнени с възхищение, провря се между храстите, посочи с ръка към пламъчетата и каза:

— Бледоликите не са забелязали какво се случи навън, понеже са били в тази затворена котловина. За да научат станалото, Великият Маниту им изпраща този огнен тотем. Винету не знае дали те умеят да го разчетат.

— Какво се е случило? — попита Блънт.

— През Ляно премина Накате н'июл илчи^[5]. Винету го видя на север. Горко на онези, които са се срещнали с него! Смъртта ги е погълнала!

— Минало е торнадо, хърикейн, така ли? — попита Ловеца на мечки. — В каква посока се движеше?

— Точно на изток отгук пясъкът така се вдигна във въздуха, че там стана тъмно като посред нощ. Слънцето прегърна тъмата с лъчи като червена кръв. Нощта бързо започна да се мести на североизток, където после Винету я видя да изчезва.

— Значи торнадото е минало право от юг на север?

— Моят брат каза истината.

— God bless my soul!^[6] Дано само не е връхлетяло нашите приятели.

— Предчувствията на Винету са мрачни като лика на бурята. Нашите приятели са умни и опитни, а Олд Шетърхенд познава значението на всеки полъх на вятъра. Обаче Накате-ниюл-илчи се появява внезапно, без да изпраща предварително никакви пратеници, за да предизвестят идването му. Никой кон не е достатъчно бърз, за да му избяга. Сигурно днес Олд Шетърхенд е достигнал Ляно, а копитата на жребеца му са стъпили на пясъка тъкмо в онази местност, към която се носеше и лешоядът на вятъра. Може би кръвният брат на Винету и приятелите му лежат погребани нейде под пясъчните дюни.

— Би било ужасно. Трябва да тръгнем натам, и то незабавно!

Бързо на конете!

Винету направи възпиращо движение с ръка.

— Нека моят брат не прибързва! Ако Олд Шетърхенд се е намирал точно на пътя на бурята, то той вече е мъртъв и помощта ни е закъсняла. Но ако е бил настрана, той е останал невредим и сега го застрашава само опасност от заблуждавало, тъй като бурята промени лика на Ляно до неузнаваемост. Необходимо е да посрещнем Олд Шетърхенд, обаче не сега през нощта, защото Ляно и нас ще погледне с други очи, само дневната светлина ще може да ни води. Онзи, който иска да намери заблуден човек в пустинята, трябва да внимава самият той да не се изгуби. Затова нека моите братя отново насядат край огъня. Първите лъчи на зората ще видят как тръгваме на път.

Той се изпъна на земята до огъня и останалите последваха примера му. При това те неволно оставиха известно разстояние между себе си и него, което бе резултат на почитта, изпитвана от тях към прочутия вожд. Тази почит стана и причина за мълчанието, възцарило се за определено време. Но най-сетне у Новолунието победи желанието да чуе нещо повече за очакваните приятели на апача. Той се обърна към Бауман:

— Както разбрах, сър, вие имате среща с Поразяващата ръка, нали?

— Да, обаче не само с него. Заедно с този уестмън ще дойдат и други хора.

— А кои са те?

— Дебелия Джими и Дългия Дейви, чиито имена вече сигурно сте чували.

— Тези двама уестмъни са ми действително познати, макар и само от описанията и разказите на случайни хора. А Олд Шетърхенд има ли и други спътници?

— Да. Заедно с него са и още двамина, чиито имена може би са ви известни, тъй като сте чували за похода на Олд Шетърхенд до областта Йелоустоун. Става дума за Хобъл Франк и негъра Боб. На времето, когато се разделяше с нас край Йелоустоун Ривър, Винету ни покани по-късно да посетим заедно пасищата на апачите. След като свърших някои неща оттатък, в подножията на Сиера Верде^[7], заедно със сина си последвах тази покана малко по-рано от другите. Олд Шетърхенд също идва вече с останалите и както научихте, ние се осведомихме за времето и посоката на неговото пътуване.

— Жалко, страшно жалко, че ние шестимата още утре рано сутринта продължаваме пътя си! Толкова ми се иска да се запозная с приятелите ви!

— Не е възможно, понеже сте тръгнали за Далас. Впрочем и ние потегляме на път в ранни зори. Но — продължи Бауман, — сър, как се сдобихте с това почерпено лице, а вследствие на него и с прякора си!

— И двете дължа на един от най-големите мерзавци, каквито е имало, а може би и все още има в Далечния запад, а именно на Стилинг Фокс.

— На този негодник? Аа! Впрочем дълго време нищичко не съм чувал за този обесник, много ми се иска някой път да го срещна!

— И вие ли сте си имали вече работа с него? — попита Новолунието.

— Той си имаше с мен. Веднъж ми обра касата и ми задигна всичките спестявания. Крадецът се наричаше Уелър. Обаче от различни сведения, които получих по-късно, стигнах до заключението, че е бил зловещият Стилинг Фокс. Никога не ми се удаде да попадна на дирите му, но неотдавна в Ню Мексико чух да разправят, че бил още жив. Наричал се Тобайъс Прайзегот Бъртън и сега се готвел да подмами в Ляно група преселници под маската на благочестив мормонски мисионер. Но един от тези хора го бил разпознал и му поискал обяснения след което мормонът незабавно изчезнал.

— S'death! — възкликна Новолунието. — Де да съм бил там! Страшно ми се иска да си разчистя сметките с него!

— Нима си беше поставил за цел да ви убие? — Да ме убие и да ме обере. Беше на север, в Колорадо, край Тимпас Крийк. Идвах от Аризона, където като златотърсач при Навахо Спринг доста ми беше провървяло и носех у себе си обемиста пачка банкноти, в които бях превърнал моя златен прах и нъгитс. Пътьом към мене се присъедини някакъв трапер, който също както и аз се беше отправил към форт Обри, намиращ се на реката Арканзас. Външният вид и поведението на този човек безспорно будеха доверие и понеже едва ли някой обича да язди сам из Дивия запад, неговата компания ми беше добре дошла.

— Навярно сте му казали, че носите у себе си пари, а? — осведоми се Бауман.

— Нищо подобно. Но, изглежда, онзи негодник се е досетил, защото една нощ го хванах на местопрестъплението как предпазливо

пребърква джобовете ми, при което за щастие се събудих. Той се оправда с това, че уж ме чул да стена на сън, помислил си, че ме стяга дрехата, и поискал да я разкопчее, за да дишам по-лесно. Естествено не му повярвах и от онзи миг бях нащрек. А можете да си представите какво означава това!

— Разбира се! Намираш се сред пустошта съвсем сам заедно с един негодник. Искаш и трябва да спиш, а се налага дяволски да внимаваш, за да не си изпатиш. Това е то трудната задача. Един удар с нож или някой куршум — и животът ти заедно с всичката ти собственост отиват по дяволите!

— Хмм, но онзи обесник бе всъщност страхливец. Да открадне и излъже — да, обаче му липсваше смелостта да пролее кръв. Спряхме да почиваме край Тимпас Крийк. Денят беше горещ и само силният вятър правеше жегата поносима. Бях страстен пушач и току-що наново си бях натъпкал лулата, нали ги знаете онези къси лули с големи глави, прошарени от красиви жилки, които побират четвърт кесия тютюн. Бях си избрал такава голяма глава за лулата, за да не ми се налага непрекъснато да я пълня. Когато се наках да я запаля, онзи човек ми каза, че бил чул в гъсталака гласа на дива пуйка. Веднага оставих лулата, грабнах пушката и се отдалечих с надеждата, че ще ми се удаде да застрелям птицата. Обаче не открих и следа от нея, ала в замяна се натъкнах на един опосум и го убих. Когато се върнах с плячката си, беше изминал около половин час. Негодникът веднага се залови да корми и дере животното. Аз пък взех лулата си, за да я запаля. Обаче вятърът ми пречеше. Ето защо легнах с лице към земята, нахлупих си шапката, за да ме пази от вятъра, и зачатках с огнивето над праханта. Този път успях. Притиснах праханта върху тютюна, смукнах няколко пъти и... чу се съскане, трясък, а в лицето и около главата ми лумнаха пламъци. В същото време онзи тип ме сграбчи отзад за врата, натисна ми главата в земята и с другата си ръка бръкна в джоба ми на гърдите. Толкова бях изплашен, че той успя да ми измъкне портфейла. Но все пак докопах ръката му и здраво я стиснах. Бях по-силен от него, ала в онези мигове нищо не виждах. Той не изпускаше портфейла. Аз също се вкопчих в него. Той дърпаше на една страна, аз на друга. Портфейлът се разкъса, понеже беше износен. Разтървахме се. У него остана едната му половина, а у мен другата. Тогава аз скочих на крака и измъкнах ножа. За щастие в секундата, когато в лицето ми блъвнаха

огнените пламъци, бях затворил очите си, иначе щях да ослепея начаса. Но все пак клепачите ми бяха обгорели. Можех да ги отварям едва-едва. Ала това ми бе достатъчно, за да видя негодника. Нахвърлих се върху него с ножа. Това му даде смелостта да грабне пушката си от земята и да я насочи към мен. Остра болка ме накара да затворя очи. Бях изгубен. Изстрелът изтрещя, обаче за мое удивление не бях улучен. Прекарах ръка по очите си, отворих ги с мъка и... никъде не видях негодника. Затова пък откъм другия бряг на потока се разнесе глас, който извика заповеднически:

„Стой, убицецо!“ После дочух конски тропот, който бързо се отдалечаваше. Мерзавецът беше изтичал до коня си, за да избяга с половината портфейл, където се намираше и, кажи-речи, половината от парите ми.

— Странно! — каза Бауман. — — Значи някой му е попречил, така ли?

— Да — кимна Новолунието. — Един известен скитник от Запада, Джъгъл Фред, се намирал наблизо и когато съм стрелял по опосума, той чул гърмежа на карабината ми. Тръгнал по посока на изстрела по другия бряг на рекичката и ни открил тъкмо в онзи миг, когато подлецът бе насочил пушката си към мен. Фред стрелял по него и го улучил в ръката, след което разбойникът изпуснал карабината и побягнал към коня си, за да офейка незабавно. Джъгъл Фред отиде да вземе жребеца си, после прехвърли рекичката и дойде при мен. Своевременното му появяване ми спаси живота. И дума не можеше да става за преследване на крадеца, защото не бях в състояние да пътувам, а Фред не биваше да ме изоставя, понеже лицето ми денонощно трябваше да бъде разхлаждано с вода. Повече от седмица останахме на лагер край Тимпас Крийк. Бях принуден да понеса големи болки, изгубих и значителна парична сума, обаче бях радостен, че успях да спася поне зрението си.

— Как се наричаше тогава онзи обесник?

— Хенри Фокс. По-късно във форт Обри научих, че съм си имал работа със Стилинг Фокс, придобил такава зловеща слава.

— Вероятно по време на отсъствието ви той е напълнил главата на лулата с барут.

— Да. И за да ме заблуди, беше насипал само отгоре мъничко тютюн. За да разполага с време, ме прати за зелен хайвер, като ми каза,

че бил чул дива пуйка. Знаеше, че веднага ще ида да търся птицата, понеже бях по-добър ловец от него. Той беше висок, слаб човек, с такива черти на лицето, които никога няма да забравя. Сигурен съм, че ако го срещна някога, веднага ще го позная!

Двамата мексиканци следяха разказа на Новолунието с напрегнато внимание. При това често си разменяха многозначителни погледи. Незабелязано, както си мислеха те. Но все пак имаше един човек, който непрестанно ги наблюдаваше, и това беше Винету.

Той седеше на мястото си, отправил очи с привидно безразличие към блещукащата водна повърхност на езерцето. Но от време на време изпод дългите му гъсти мигли към мексиканците се стрелваше острият му поглед. Апачът им нямаше доверие.

Това бе съвсем сигурно.

Преди малко синът на Ловеца на мечки се беше накарал да донесе нови кактусови плодове, обаче вниманието му бе отвлечено от чудноватите пламъчета по тези растения. Това бе добре дошло за мексиканците. Те имаха желание тайно да разменят няколко думи помежду си, което бе възможно само ако се отдалечаха от огъня. Ето защо сега Емилио Пелехо се изправи на крака и каза:

— Искахме да хапнем още кактусови плодове, обаче никой не донесе. Ще дойдеш ли с мен, Карлос?

— Разбира се — отговори брат му и бързо стана от земята. — Да вървим!

Ловеца на мечки се накарал да възрази. Той се догади, че двамата целяха единствено да се отдалечат и тайно да се споразумеят. Ловеца искаше да им попречи. Той вече бе отворил уста, когато забеляза повелителното движение с ръка на апача, което му заповядваше да мълчи.

Братята се отдалечиха. Но щом храстите ги скриха от погледите на останалите, Винету тихо каза:

— Тези бели мъже нямат честни очи, а мислите им жадуват злини. Винету ще разбере какво искат да правят.

Той се шмугна безшумно сред храстите, но в противоположна посока.

— И той ли им няма доверие? — попита Портър. — Обзалагам се, че са почтени хора.

— Вероятно ще изгубиш този облог — отвърна Новолунието. — Не ми харесаха още от мига, когато ги видях.

— Това няма никакво значение. Имаш право да подозираш един човек едва тогава, когато разполагаш с доказателства, че го заслужава.

— Двамата братя го заслужават — заяви Ловеца на мечки. — Никой естансиеро няма да отдалечи от имението си едновременно и двамата си главни ратаи. Сър, погледнете само и конете им! Нима изглеждат тъй, сякаш са изминали разстоянието от Сан Диего до тук? Ако не се лъжа, това са най-малко триста английски мили. А коне, които са изминали такъв път през почти изцяло пуста и неплодородна местност, изглеждат съвсем другояче. Предполагам, че постоянният подслон на тези животни се намира недалеч оттук, и съм готов да заложа хиляда долара, че двамата обесници не са нищо друго освен помагачи на Лешоядите от Ляно Естакадо, които подмамват жертвите си навътре в пустинята.

— Dash it all!^[8] — възкликна изненаданият Потър. — Действително ли мислите така, сър? В такъв случай сме попаднали наистина на „чудесно“ общество! Тези хора ще ни водят през Ляно. А може би не заслужават доверието ни?

Ето че сега се разнесе и гласът на Мартин Бауман, който до този момент се бе държал мълчаливо, съобразявайки се с младостта си:

— Действително не го заслужават, мистър Потър. Готов съм да им го кажа право в лицето.

— Тъй ли? А каква е причината, за да имаш толкова лошо мнение за тях, млади момко?

— Не забелязахте ли погледите, които си разменяха по време на разказа за Стилинг Фокс?

— Не. Бях се заслушал в думите на разказвача и не гледах към тях.

— Е, затова пък аз ги наблюдавах толкова по-внимателно, понеже баща ми таеше някакви подозрения към тях. Лесно и незабелязано ми се удаде да ги следя с очи, защото те не обръщаха никакво внимание на едно толкова младо и неопитно хлапе, каквото според тях съм аз. Видях как си разменяха погледи, от които можеше да се заключи, че навярно познават Крадливата лисица.

— Това заслужава внимание. Хмм! Казват, че Лисицата се намирал сега нейде наоколо, за да подмамва хора в Ляно. Навярно тези

типове го познават. От всичко казано човек наистина би могъл да си направи извод, който едва ли ще е особено приятен. Струва ми се, че се подготвя нещо, което ще има лоши последици за нас. Призрачните пламъчета ей върху онези кактуси също ми се виждат доста съмнителни и зловещи. Не съм суеверен, ама подобни неща не се появяват току-така. Винаги означават нещо.

— И какво по-точно? — попита Новолунието.

— Че в атмосферата съществува електрическо напрежение — отговори синът на Ловеца на мечки.

— Електрическо? Напрежение? Не го разбирам — каза Портър. — Тези думи са твърде учени за мен. Е, известно ми е, че човек може да се наелектризира, но да се появи огън, пламъци, и то върху кактуси? Да не би и за това да обвините електричеството?

— Разбира се, мистър Портър — намеси се Бауман. — Та нима светкавицата не е огнено явление?

— Несъмнено, и то какво!

— Е, а причината за появяването на светкавицата е електричеството — едва ли е необходимо да ви го обяснявам. Що се отнася до онези пламъчета, които видяхме преди малко, те често се наблюдават от моряците по мачтите, рейте и стенгите на корабите. Появяват се по върховете на църковни кули, по върховете на дърветата и по остриетата на гръмоотводите. Хората наричат тези пламъчета „огънят на св. Елма“ или „Кастор и Полукс“. Те се образуват от изтичащо електричество. Вероятно сте чували вече за Призрака на Ляно Естакадо?

— Повече, отколкото ми е приятно.

— А не са ли ви разказвали, че през нощта фигурата на това тайнствено същество понякога изглежда заобиколена от огнени пламъци?

— Да, ама не го вярвам.

— Спокойно можете да повярвате. Веднъж бях на север в Монтана и се намирах в обширна равнина, и то през нощта. Наоколо се святкаше, но не се изви буря. И ето че внезапно по връхчетата на ушите на моя кон се появиха малки пламъчета. Протегнах си ръцете и не щеш ли, и по върховете на пръстите ми се показаха също подобни пламъчета, при което усетих в пръстите си някакво много особено чувство. Същото става и с Avening-ghost. Когато препуска през Ляно,

тялото му представлява най-високата точка в равнината. Настъпи ли нощ и налице ли е значително електрическо напрежение, то по тялото му се появяват пламъчетата на огъня на света Елма.

— Значи вие вярвате в съществуването на Призрака на Ляно?

— Да.

— И мислите, че той е човек?

— Ами какво друго може да бъде?

— Хмм! Често съм слушал за него, но не съм си давал труда да размислям над същината му. Е, сега, когато Ляно е пред мен, много ми се иска да разбера какво всъщност представлява този призрак. Възможно било дори да ти се появи по време на ездата. Какво трябва да направи човек в такъв случай?

— Ако ме срещне, ще му подам ръка и ще го поздравя, тъй както се поздравява един смелчага. Защото...

Бауман беше прекъснат. Винету се завърна. Появи се забързан, но безшумно като змия, сянката му се стрелна между тях и той си седна пак на мястото.

Преди малко, докато мексиканците бавно крачеха в тъмнината по посока на кактусите, Винету, пълзейки на ръце и крака, първо се беше отдалечил малко от тях, а после се изправи и се затича към пустинните растения. Благодарение на меките му мокасини и големия опит, който имаше, стъпките му не причиниха никакъв шум. Той стигна до целта си преди мексиканците и се прикри между високите кактусови канделабри по такъв начин, че никой не можеше да го забележи. Освен това наоколо бе толкова тъмно, че двамата братя се видяха принудени да берат кактусовите плодове пипнешком, тъй като пламъчетата по разклоненията на тези растения бяха вече изчезнали.

Винету едва-що бе успял да се скрие и ето че братята се появиха. Разговаряха помежду си. Винету можеше да чува всяка дума. Несъмнено те още по пътя бяха започнали да се обясняват, защото това, което казаха сега, беше продължение на вече започнат разговор.

— Този тъй наречен Ловец на мечки ще ми плати за обидите си — закани се Карлос. — Обаче работата ни ще бъде по-трудна, отколкото си мислехме отначало. Появяването на апача поставя всичко в съвсем друга светлина.

— За съжаление! Защото той няма да се подлъже да тръгне по разместените колчета.

— Най-умното е да изчакаме тези типове да заспят и после да ги пречукаме.

— Мислиш ли, че ще е възможно? Тези обесници гледат на нас с недоверие. Значи са нащрек. Не ми се вярва да разрешат на някого от нас да застане на пост.

— Тук наистина ти давам право. Едва ли ще рискуват подобно нещо. Но въпреки това нека първо видим как ще се стекат обстоятелствата! Предварително не може да се каже нищо определено. Ако успеем да ги накараме да се чувстват в безопасност, ще имаме възможност да действваме само с ножовете, тихо и безмълвно ще ги забием право в сърцата им.

— Ами ако този план не може да бъде изпълнен?

— Би било глупаво. Помисли си само — седем коня, при това и великолепия жребец на апача, заедно с всички оръжия и всички пари! Ще делим само ние двамата. Ама че удар! Но ако не ни се удаде, ще трябва да повикаме на помощ другарите си. Ще намерим някакъв предлог, за да се отделим от отряда. Винету и двамата Бауман са тръгнали да пресрещнат приятеля си Олд Шетърхенд, а янките пък ще се присъединят към тях, понеже в наше лице ще изгубят водачите си. Ще яздим напред до нашата Murdering pool^[9], където сигурно ще заварим някой от постовете ни, който ще повика другите. После тези типове сигурно ще ни паднат в ръцете. Олд Шетърхенд също, а и всички, които са заедно с него. Сега обаче не бива да се бавим повече, иначе подозренията им ще се засилят. Шапката ми е пълна с плодове.

— Моята също.

— Тогава ела!

Те тръгнаха. Но още преди това сянката на Винету бързо изчезна. Избягвайки всякакъв шум, той описа дъга, достигна безпрепятствено огъня, седна си пак на мястото, както вече споменахме, тъй че двамата негодници не можеха даже и да подозират, че са били подслушвани. Те започнаха да разпределят плодовете. Всички получиха от тях, само Винету не взе. Той отказа с думите:

— Вождът на апачите не яде нищо, което е родила смрадликата.

— Смрадливата ли? — попита учуден Емилио Пелехо. — Нима не познаваш кактусовите плодове, та ги бъркаш с отровната смрадлика?

— Винету нарича тези плодове с името на смрадликата, защото са отровни.

— Отровни ли са? Защо, как така тези ядливи плодове ей тъй изведнъж са станали вредни?

— Защото са били в ръце, които обикновено носят нещастие и смърт.

Винету изрече тази тежка обида толкова спокойно, сякаш ставаше въпрос за нещо съвсем обикновено.

— *Ascuas!*^[10] — извика Емилио. — Нима ще търпим подобно нещо? Настоявам да си вземеш думите обратно!

— *Pshaw!* — Апачът махна презрително с ръка. В тази единствена дума, както и в движението на ръката му се криеше такова самочувствие и достойнство, че двамата счетоха за по-уместно отново да си подбият опашките. Даже ако вождът седеше срещу тях съвсем сам, те пак нямаше да проявят желание да се спречат открито с него. А сега тук имаше и други хора, които несъмнено щяха да застанат на страната на апача. Ето защо Карлос се обърна към брат си с успокояващите думи:

— Мирувай! Защо да се караме? Казаното от някой индианец не бива винаги да се мери на аптекарски везни.

— Имаш право. Нека само заради добрите ни отношения приемем, че тези думи не са били изговорени!

Винету си замълча. Той легна в тревата, затвори очи и си придаде вид, сякаш се канеше да спи.

Макар да беше уредена с мир, тази кратка свада, изглежда, обезпокои останалите. Щом Винету говореше такива думи, значи той несъмнено бе узнал, че двамата крояха нещо лошо. Какви ли планове имаха? Винету не бе споменал нищо. Това бе едно доказателство, че поне засега нямаше защо да очакват враждебни действия от тяхна страна. Но все пак таените подозрения се бяха засилили и естествената последица беше, че никой не прояви желание да подемем наново някакъв разговор. Настъпи мълчание, което не бе по-малко красноречиво, отколкото ако съмненията бяха изречени гласно.

Ловеца на мечки и синът му последваха примера на Винету и легнаха на земята, а и останалите сториха същото. След кратко време изглеждаше, сякаш всички спяха. Обаче това съвсем не беше така.

Двамата мексиканци стояха будни заради своя план да избият другите, а пък останалите бели не затваряха очи заради своите подозрения.

[1] (англ.) — Новолуние. Б. нем. изд. ↑

[2] (англ.) — Крадливата лисица. Б. пр. ↑

[3] (исп.) — По дяволите! Б. пр. ↑

[4] (исп.) — Я виж ти! Б. пр. ↑

[5] (англ.) — унищожаваша буря, торнадо. Б. нем. изд. ↑

[6] (англ.) — Боже милостиви! Б. пр. ↑

[7] Има се предвид Сиера Madre, планините между Сонора и Чиуауа в Северно Максико. Б. нем. изд. ↑

[8] (англ.) — По дяволите! Б. пр. ↑

[9] (англ.) — в случая Убиваща вода или Убиващата падина. Б. пр. ↑

[10] (исп.) — в случая: По дяволите! Б. пр. ↑

8. ГЛАВА

ПЕЕЩАТА ДОЛИНА

Така измина може би повече от половин час. Дори и да не беше настъпило това отчуждаване между мъжете, те пак нямаше да могат да заспят. Напрежението в атмосферата бе нараснало осезаемо. Откъм храстите се чуваше тихо, едва доловимо пукане. Беше се появил лек ветрец, който постепенно се засилваше и поклащаше клонките, тъй че те се допираха помежду си. При този допир мънички, едва видими искрици прескачаха от връхче на връхче.

И ето че в един миг всички мъже скочиха на крака. Разнесе се някакъв много своеобразен звук, сякаш бе ударена камбана нейде високо над главите им. Този звук продължи да ехти може би половин минута, спусна се сякаш надолу към храстите, усилвайки се все повече и повече, а после замря над водната повърхност.

— Какво беше това? — попита Новолунието. — Но нали тук няма църкви с камбани? Ако не знаех, че...

Траперът замлъкна. Проехтя друг подобен звук, по-висок от първия, сякаш идващ от някакъв огромен тромбон. Отначало бавно се засили, после започна да отслабва и заглъхна в едно деминуендо, каквото и някой виртуоз тромбонист не би могъл да изпълни.

— Това е Юаф-кай-умпаре, гласът на Пеещата долина — обясни вождът на апачите.

— А, значи това е тя! — каза Ловеца на мечки. — Слушайте! Из въздуха се разнесе нещо като лека въздишка. Тази въздишка премина в определен тон с особена чистота. Той имаше тембъра на осемфутова главна тръба на орган и продължи да се носи известно време. После се извиси друг, по-нежен тон, който се разнасяше все още и тогава, когато първият вече не се чуваше.

Тези звуци бяха необикновени. Можеха да накарат човек да настръхне от ужас и въпреки това от тях лъхаше такова величие и благородство, които затрогваха човешката душа. Струваше ти се, като че ли някой неведом музикант настройва своя духов инструмент,

разбира се, такъв инструмент, какъвто не се среща в нито един оркестър.

Смълчани, мъжете напънаха слух да доловят дали това чудо няма да се повтори. И действително! Над храстите и между клонките им подушна лек ветреца и понесе със себе си в бърза последователност цяла редица тонове, които бяха в същото чисто съзвучие помежду си, както и предишните. По-ниските от тях винаги траеха по-дълго и заедно с по-високите, по-бързо заглъхващи тонове, образуваха хармонична последователност, изградена от тоновете на естествения звукоред, включени в различните обръщения на тризвучието, на септакорда и нонакорда.

Не е възможно да сравниш тези звуци с каквото и да било. Никой известен инструмент не може да издаде толкова възвишени и величествени тонове, към които се присъединяваха и други, произлизащи сякаш от необикновено нежно гърло и безкрайно фини устни.

Скоро се разнесоха звуци в най-ниско маестрозо, като че ли излизаха от някоя шестнадесетфутова или даже тридесет и два футова тръба на орган. Същевременно, трептейки, се носеха високи, нежни и ясни тонове, сякаш от човешки глас или от солова арфа, а между първите и вторите звуци се редуваха в различен тембър и пленителна изразност гласовете на корнет, тромбон, виола и акордеон. Звучаха ту открито и светло, ту приглушено. И въпреки това всички тези музикални термини не са в състояние да дадат представа за тембъра, тоновете багри и въздействието на тези звуци, изпълнили котловината и понесли се после над главите на хората, слети в един плътен поток, притиснат от каменните стени.

Напъргнали слух, мъжете не смееха да проговорят. Дори и двамата коварни мексиканци се почувстваха завладени от тази неземна музика под огромния черковен свод на нощното небе, подпрян сякаш на околните отвесни скали. Дори и най-загрубялата душа би изпитала благоговеен трепет.

А към всичко това сега се прибави и едно друго явление, което се възприемаше не със слуха, а със зрението.

Изглеждаше, сякаш небето се отдалечи и стана по-високо. Малобройните звезди по него като че ли се смалиха. И изведнъж в южното небе, там, където то привидно се опираше на скалата, се

издигна светложълт блестящ диск с големината на пълнолуние. Отначало контурите му бяха ясно очертани и изглеждаше, че идва нейде от звездния свят. По съвършено права линия и с все по-голяма скорост то се приближаваше право към котловината, като същевременно непрекъснато нарастваше и все по-ясно се виждаше, че то не беше плосък диск, а кълбо.

Очертанията му започнаха да губят яснотата си. От него заизскачаха мълниеобразни трептящи лъчи, образува се и опашка, която бе далеч по-ярко светеща от опашката на комета.

Самото кълбо не беше вече жълто, както допреди малко. По-скоро изглеждаше, че се състои от течен огън, чиято бушуваща жар искреше във всички възможни цветове. Виждаше се как то се върти около собствената си ос или поне цветните вихрушки създаваха това впечатление. Бързината му растеше ужасяващо. После изведнъж на мъжете се стори, като че ли за няколко секунди то преустанови своя летеж и се задържа високо във въздуха точно над средата на котловината. Ето че сега се разнесе гръм, сякаш едновременно бяха изстреляни няколко оръдия. Кълбото се пръсна на безброй късчета, които, падайки, угасваха и потъмняваха. Опашката остана да се вижда още няколко секунди. После нещо плесна в малкото езерце и водата му плисна високо, като че ли от голяма височина в него бе хвърлено нещо тежко. Хората бяха измокрени от водните пръски.

Сега небето отново стана тъмно както преди. Звездите пак изглеждаха като съвсем мънички точки, а един звучен мощен тон в няколко октави премина като понесен от вихър над главите на изплашените мъже.

Само Винету запази до този миг обичайното си спокойствие. Просто нямаше никакво събитие, което да може да го лиши от самообладанието му.

— Ку-асини, Огненото кълбо — каза той. — Великият Маниту го хвърли от небето и запокити на земята.

— Огнено кълбо ли? — попита Блънт. — Да, наистина приличаше на кълбо. Но не забеляза ли опашката му? Това беше змей, Злият дух, който се подвизава в полунощ.

— Ши-ишкло — караш ме да се смея! — отвърна презрително апачът и обърна гръб на суеверния янки.

— Да, той беше! — подкрепи Портър своя спътник. — Никога досега не съм го виждал, обаче съм чувал други да говорят за него. Моята баба го е виждала да влиза в комина над огнището на съседа, който бил продал душата си на дявола за пари.

— Не ставайте смешен, сър! — намеси се Ловеца на мечки. — Та ние не живеем вече в мрачното средновековие, когато хората са вярвали в змейове и призраци или, по-точно казано, когато са внушавали на глупците подобни суеверия, за да могат хитреците да си пълнят джобовете.

— Каквото е имало тогава, го има и сега! Или искате да се изкарате по-умен от мен? — попита Портър с остър глас.

— *By Jove!* Съвсем не си въобразявам, че съм кой знае колко умен. Но по-рано хората са считали за дяволска работа всички онези явления, които не са успявали да си обяснят. Сега обаче, слава богу, науката е напреднала толкова много, че може да мине без дявола и неговата баба.

— Ах, тъй ли? Изглежда, и вие спадате към тези просветени личности и тъй наречени учени?

— Не съм учен. Но знам, че едно огнено кълбо не е никакъв дявол.

— Ами какво е тогава?

— Нищо друго освен част от горящото, току-що възникващо или пък изчезващо небесно тяло, което по своята траектория се е приближило до земята толкова, че тя започва да го притегля и то пада на повърхността ѝ.

— Небесно тяло ли? Значи звезда? Кой ви е метнал по този начин?

— Кой ме е метнал? Никой! Но ми го е разказал не кой да е, а Олд Шетърхенд. Когато вечер седяхме край лагерния огън, ние често приказвахме за подобни привидно необясними неща и явления и за всяко нещо той имаше някакво естествено тълкование. Не чухте ли, че нещо падна ей там във водата?

— Чух, видях и почувствах. Нали измокри всички ни.

— Следователно, ако вашето твърдение е вярно, дяволът е паднал в езерото, и понеже пропуснахме да го измъкнем, той несъмнено се е удавил.

— Разбира се, че той не може да се удави. Веднага се е спуснал надолу в ада.

— Е, тогава ще може там да се изсуши на огъня, след като се е измокрил в езерото, за да не се простуди и да не пипне хрема. Не, сър! Ако имахме възможност да източим водата, щяхме да видим дупка на дъното на водния басейн, където се е забил аеролитът, парче желязо или скала от метеорита, появил се на небето като огнено кълбо.

— Парче желязо ли? Хмм! Но то е могло да убие някой от нас!

— Така е. Имахме щастие, че падна във водата.

— Хмм. А може би Олд Шетърхенд ви е обяснил и звуците, които чухме преди малко?

— Не сме говорили за Юаф-кай, обаче си спомням, че той разказваше за известния проход Сакбът, намиращ се в планините Ратълснейк. Когато вятърът духал право в тясната, дълбоко врязана клисура, се чували звуци като от тромбон. Теснината е музикалният инструмент, а вятърът — музикантът.

— Вярно, че това обяснение звучи доста вятърничаво, но отново се отказвам да споря с вас. Мислете каквото си щете, а пък и аз ще вярвам в онова, което ми харесва!

— Ловеца на мечки е прав — потвърди Винету. — Има няколко котловини, където се разнасят подобни звуци, а вождът на апачите и друг път е виждал железни парчета, хвърлени от Великия дух от небето. Добрият Маниту е посочил на всяка звезда нейния път и отклони ли се някое огнено кълбо от него, то се разбива неизбежно. Ще се опитам да открия следата на желязото във водата.

Той изрече последните думи с необяснимо висок глас. После се отдалечи, крачейки покрай езерцето, и изчезна в тъмнината на нощта.

Другите отново насядаха и зачакаха връщането му. Никой не продумваше. Само Мартин Бауман прошепна тихо на баща си:

— Какво му е на Винету? Той заговори толкова високо, сякаш и някой друг освен нас трябваше да чуе думите му. Несъмнено това търсене на желязото е само някаква хитра уловка.

— Сигурно! — обади се Ловеца на мечки. — Обзалагам се, че наоколо има човек, който иска да ни подслуша. Както познавам апача, той го е забелязал и сега се отдалечи, за да го залови. Но нека изчакаме!

Не беше необходимо да чакат дълго. Само след няколко минути близо зад тях в храсталака се разнесе някакъв шум, сякаш диво животно си проправяше път през клонците. Последва кратък изплашен вик и веднага след това Винету измъкна от храстите някакъв индианец.

Какво зрение бе нужно, за да откриеш посред нощ скрития в гъсталака съгледвач! И само на човек като Винету можеше да се удаде да се промъкне до него и да го залови без никаква съпротива.

Всички наобиколиха двамата. Пленникът е бил въоръжен само с нож, който му беше отнет от Винету. Фигурата му бе дребна и слаба, а чертите на лицето му не можеха ясно да се различат поради тъмнината. Но очите на Винету бяха привикнали да виждат и на тъмно. Той успя да различи какъв човек има пред себе си.

— Защо моят млад червенокож брат не дойде при нас открито?
— попита той, — Щяхме да го посрещнем дружелюбно. Пленникът не отговори. Ето защо апачът продължи:

— Моят брат сам си е виновен, че беше пленен. Но нищо лошо няма да му се случи. Ето, връщам му ножа. Нека се завърне при своите хора и им съобщи, че са добре дошли при нас и че тук могат да си отпочинат.

— Уф! — възкликна изненадано пленникът и си взе ножа. — Откъде знаеш, че нашите воители са наблизко?

— Винету би трябвало да е някое дете, за да не си го помисли веднага.

— Винету, вождът на апачите? — прозвуча смаяният въпрос на пленника. — И ти ми връщаш ножа? Да не ме считаш за апач?

— Не. Моят млад брат не носи цветовете на войната, но аз предполагам, че е син на команчите. Да не би вашите воители да са изровили томахока срещу апачите?

— Не. Остриетата на бойните стрели са забити в земята, но въпреки това между вас и нас не цари приятелство.

— Винету е готов да запали тук огън и да изпуши с вас лулата на мира. Той не пита защо твоите братя са дошли в Пеещата долина. Те знаят, че всеки, който навлезе в нея, се установява на лагер край водата. Затова са спрели по-надолу от това място и са те изпратили, за да разузнаеш дали тук има хора. Така ли е?

— Да — потвърди команчът.

— Ако някой път пак залегнеш под храсти, за да подслушваш непознати воини, тогава притвори очи, защото тъкмо очите ти те издадоха! Какъв е броят на твоите братя?

— Два пъти по десет.

— А сега върви при тях и им кажи, че Винету и още осем бледолики ги очакват и ще ги посрещнат като приятели! Можеш да премълчиш, че апачът те е заловил. Той няма да го споменава.

— Добрината на великия вожд радва сърцето ми. Няма да премълча нищо, а ще кажа истината, за да се убедят моите братя, че ще бъдат посрещнати от вас приятелски. Не е позорно да бъдеш открит от погледа на Винету. Но аз ще запомня съвета, който ти ми даде.

Кръгът се отвори и команчът бързо се отдалечи.

Белите, и особено двамата мексиканци, бяха на мнение, че все пак е рисковано току-така да се разреши на отряд от двадесет команчи да се приближи до лагера им. Но апачът съвсем решително заяви:

— Винету знае какво прави. Щом воините на команчите са насочили конете си към Пеещата долина, тогава ездата им не може да има за цел битка с апачите. Отвъд тази котловина се намира гробът на един от техните най-прочути вождове. Сигурно се канят да го посетят, за да подекат там траурните песни, както постъпват всяка година. Ние пък ще запалим огън, та да огледаме ясно лицата им. За да бъдем съвсем сигурни, няма да ги посрещнем тук, а отвъд, пред храстите.

Отново запалиха огъня. Междувременно Винету изведе извън храсталака Ловеца на мечки и Мартин и с тих глас ги осведоми:

— Двамата бледолики не са такива, за каквито се представят. Те са от Лешоядите на Ляно Естакадо и искат тук да ни избият. Винету предполага, че команчите се канят да навлязат в Ляно. Но двамата не бива да узнаят това. Ето защо той каза, че отвъд тази котловина имало гробница, което не е вярно.

Винету не можа да продължи, понеже сега се приближиха и останалите, които бяха наклали толкова голям огън, че светлината му проникваше даже през храстите и достатъчно силно осветяваше терена отвъд тях. Естествено, че те носеха оръжията си, които можеха да им потрябват в случай че въпреки увереността на Винету команчите започнеха да се държат враждебно.

Скоро се разнесе конски тропот. Очакваните индианци идваха. Недалеч от лагера те спряха. Предводителят им слезе от коня и с бавни

крачки се приближи. Винету излезе напред, за да го посрещне, и му подаде ръка:

— Воините на команчите са добре дошли при нас — поздрави го той. — Винету не пита каква работа ги води насам. Той знае, че ще посетят гробницата на своя вожд, а после миролюбиво ще се завърнат във вигвамите си.

Тези думи бяха произнесени на висок глас, но Винету бързо добави едва чуто:

— Нека моят брат потвърди думите ми. По-късно Винету тайно ще говори с него!

Хладнокръвният команч отговори:

— Ръката ми с радост стиска десницата на Винету, който е най-великият воин на апачите, но въпреки това винаги е бил вожд на мира. Ние сме готови да изпусим с него калюмета, защото не сме тръгнали по пътеката на войната, а искаме само да отдадем почит на свещения амулет на мъртвия ни вожд.

— Винету вярва на думите на своя брат и заедно с воините му го кани да седне край огъня, за да бъде изпушена лулата на мира.

Двамата вождове си бяха подали ръка, а на първо време това бе достатъчно, за да докаже, че команчите нямаха лоши намерения. Предводителят им бе отведен от Винету до огъня, а неговите хора го последваха. Отначало те се пръснаха по тревистия бряг на малкото езерце, където спънаха конете си и ги оставиха да пият вода и да пасат. После индианците един по един започнаха да се връщат при огъня.

А там свободното пространство между храсталаците и водата се оказа вече доста тясно. За да образуват кръг, се принудиха да насядат съвсем близо един до друг. Винету и предводителят на команчите се настаниха в средата на кръга.

На един от команчите се беше наложило да се забави при коня си по-дълго от останалите. Ето че сега и той се приближи. Преди да седне, се огледа наоколо. Щом погледът му попадна върху братята Пелехо, по тъмното му лице премина бързо конвулсивна тръпка и той възкликна:

— Уф! Хузикахард тсари ордиеза икард — кои кучета са седнали там?!

Тъй като кръгът от хора все още не се беше подредил и всеки бе зает със самия себе си, възклицанието му не беше чуто от всички.

Обаче предводителят на команчите го долови. Той се изправи чевръсто и попита воина:

— Унозо мабуни хузикахард — кого видя?

— Ойет, пийеновит, вуапо-у-сап — тях. Лешоядите на Ляно Естакадо.

— Ордиеца хак — къде са?

— Е, ойет пютайво — ей там са седнали. При тези думи той посочи към двамата мексиканци. Тъй като въпросите и отговорите между двамата бяха изречени на висок глас, издаващ гняв и изненада, те привлякоха вниманието на всички останали. При думите „Пийеновит, вуапо-у-сап — Лешоядите на Ляно Естакадо“ команчите наскачаха на крака. Със заплашителни изражения на лицата те хванаха дръжките на ножовете си. Гледката съвсем не беше вече тъй миролюбива, както преди малко.

Белите не разбраха разменените думи, понеже не владееха езика на команчите. Но тъй като забелязаха заплашителното поведение на червенокожите, те също се изправиха и взеха оръжията си.

Само Винету остана спокойно седнал и каза повелително:

— Нека моите братя се успокоят! Ако червенокожите мъже виждат сред нас двамина от враговете си, аз ги уверявам, че ние нямаме нищо общо с тези мъже. Заради тях не бива да се пролее нито капка кръв между нас. Какви доказателства за тяхната вина има воинът на команчите?

Той говореше на смесица от испански, английски и индиански думи, която се използва в онези райони. Команчът му отвърна, използвайки същия говор, разбираем за всички:

— Ловувах на север в Апейч Маунтенс и забелязах диря от двама ездачи, която проследих. След известно време ги видях, седнали под сянката на дърветата, и пропълъзах близо до тях, за да чуя разговора им. Ставаше дума за Ляно Естакадо, през която след няколко дни щял да мине голям керван от бели мъже. Лешоядите на Ляно се канеха да се съберат, за да ги нападнат. От думите на двамата мъже разбрах, че са от бандата на Лешоядите, и попитах душата си дали да ги убия, или не. Вслушах се в повелята на мъдростта да ги оставя живи, защото само така бе възможно да...

Той се канеше да каже още нещо, което Винету не искаше да бъде чуто от мексиканците. Ето защо той бързо го прекъсна:

— Винету знае какво иска да каже неговият брат и вече научи достатъчно. Но ти разпозна ли сега тези мъже с такава сигурност, която да изключва всяка грешка и заблуждение?

— Те са!

— Какво ще кажат двамата бледолики за това обвинение?

— То е една глупава лъжа — защити се Карлос Пелехо. — Изобщо не сме били в планините Апейч.

— Те са — настоя предводителят на команчите, — понеже ние...

— Нека моят брат ме остави да се доизкажа — прекъсна го Винету незабавно, за да предотврати някои други прибързани думи.

Обаче команчът се ядоса от това прекъсване, което противоречеше на индианската учтивост. Той не бе достатъчно умен, за да прозре неговата причина, и гневно извика:

— Защо не ми даваш да говоря? Който търпи убийци при себе си, сам става подозрителен! Да не би вождът на апачите да ни подмами на това място, за да извърши предателство спрямо нас?

При тези думи Винету остави всичките си оръжия на земята, изправи се и каза:

— Моят брат чувал ли е някога Винету да е предал някого?

Думата на апача е като скалата, върху която можеш да застанеш спокойно. Нека моят брат ме придружи, като вземе оръжията си. Хау!

Той излезе от кръга и бавно закрачи между храстите към откритото пространство. Команчът се замисли за миг, а после го последва. Отвъд храсталака Винету го хвана за лакътя и го отведе малко настрана, след което се спря и рече:

— Моят брат не ме разбра. Винету се беше разположил вече на лагер тук, когато белите дойдоха. Той започна да ги наблюдава и разбра, че онези двама мъже са от Лешоядите на пустинята. Следователно Винету мисли също като воините на команчите. Обаче защо е необходимо тези отровни змии да научат, че са прозрени? В такъв случай би трябвало да ги убием, а е по-умно, ако на първо време ги оставим живи. Нека си мислят, че команчите искат да посетят гроба на своя вожд. А сега моят брат да ми каже защо е тръгнал по следите им.

Команчът се почувства засрамен.

— Огнената звезда, вождът на команчите — започна той — заедно с Желязното сърце, своя син, потеглиха на коне на изток към

жилищата на бледоликите. Ще се завърнат през Ляно и сега сигурно са нейде сред пустинята. Неизбежно ще се натъкнат на кервана от бледолики и ще бъдат нападнати от Лешоядите. Ето защо ние бързо тръгнахме на път, за да ги пресрещнем и защитим. Оставихме живи двамата бледолики, понеже следите им ще ни заведат при Лешоядите. Край Тойа Крийк дирята им се сля със следата на други четирима бели, които без съмнение са бандити като тях. Ето че сега се натъкнахме на Винету. Какво мисли да прави вождът на апачите?

— Ще яздя заедно с вас, защото и аз очаквам приятели, които ще минат през Ляно и нямат никаква представа за коварните кроежи на Лешоядите. Бивакът на тези престъпници се намира в Murdering pool. Но тъй като не знам къде е това място, ще оставя двамата мексиканци да избягат, за да ми служат за водачи, без дори и да го подозират.

— Кои са очакваните от теб мъже?

— Олд Шетърхенд и неколцина други бледолики.

— Олд Шетърхенд, прочутият воин на белите? Ако ни разрешиш, ще яздим заедно с теб.

— Винету даже те моли да го придружите. Изглежда, че винаги досега разпръснатите Лешояди този път се събират за някакво голямо начинание. Трябва да използваме случая и да ги унищожим с един-единствен удар. Мисля...

Той замлъкна, защото откъм храстите проехтяха силни викове и крясъци. Изтрецяха няколко изстрела, а откъм откъдната страна на лагера се дочу бърз конски тропот.

Двамата незабавно се втурнаха обратно и когато си пробиха път между храсталака, видяха твърде оживена картина. Команчите трескаво се приготвяха да препуснат с конете си. От мексиканците нямаше и следа. Новолунието, Портър Блънт и Фолсър стояха объркани и изглежда, не знаеха какво да предприемат, обаче Ловеца на мечки и синът му бяха останали спокойно да седят край огъня. Сега Бауман подвикна на Винету:

— Негодниците офейкаха!

— Как успяха? — попита апачът.

— Побягнаха и се метнаха на конете си толкова неочаквано, че минаха през храстите, преди човек да може да посегне към пушката си, за да ги застреля. Вероятно са надушили опасността още преди идването на команчите, понеже конете им бяха вече развързани.

— Оставете ги да избягат! Те препускат право към гибелта си, а заедно с тях към гибел отиват и всичките им съмишленици. Нека воините на команчите слязат от конете си и останат тук! Но призори те ще напуснат Пеещата долина, за да тръгнат на лов за хищниците в човешки образ, вилнеещи из Ляно Естакадо!

9. ГЛАВА

МАСКАТА ПАДА

*My darling, my darling,
My love child much dear,
My joy and my smile,
My pain and my tear!*^[1]

Старата мила люлчина песен от Тенеси се носеше в притихналото утро. Клонките на близките бадемови и лаврови дървета, изглежда, се полюляваха в такт с нея, а стотиците колибри трепкаха като цветни искрици около старата негърка, която седеше сама край езерото.

Слънцето току-що се бе издигнало над ниския хоризонт и златистите му лъчи се плъзгаха по повърхността на бистрата вода. Един кралски лешояд описваше кръгове високо във въздуха. Долу по брега няколко коня хрупаха трева, подбирайки най-сочните стръкове също като преситени гастрономи, а на върха на един блатен кипарис беше кацнал присмехулник, който слушаше унесено с наклонена главичка песента на старата негърка и щом тя свърши, започна да имитира последните й думи с едно гръмко „митир-митир-митир!“.

Над порнатите корони на ниски палми, които се оглеждаха във водата, разпростираха клоните си високи борове и тополи, сякаш за да ги закрилят. Под тях огромни пъстри водни кончета гонеха мухи и други дребни насекоми, а зад къщичката, издигната близо до езерото, цяло ято папагали джуджета се караха за златните царевични зърна.

Отвън не можеше да се види от какво бе построена къщичката, защото четирите й стени и покривът бяха напълно обрасли от гъсто растящите вейки на пасифлората с бели цветове, прошарени от червени жилки. Нейните жълти, сладки, прилични на кокоши яйца

плодове грееха със светлите си тонове сред гъстата маса на силно насечените ѝ листа. Всичко това придаваше тропически характер на пейзажа. Човек би си помислил, че се намира в някоя долина на Южно Мексико или в Средна Боливия, но въпреки всичко малкото езеро, обраслата от пасифлора къщица и пищната южна растителност не се намираха нейде другаде, а тъкмо в... средата на страшната пустиня Ляно Естакадо. Тук беше загадъчният извор, за който говореха толкова много хора, без някога да го бяха виждали.

*„My heart-leaf, my heart-leaf,
My life and my star,
My hope and my delight
My sorrow, my care!“^[2]*

— продължи да пее негърката.

— Миккер... миккер... миккер — обади се пак присмехулникът, подражавайки последните две думи.

Обаче жената не му обръщаше внимание. Очите ѝ бяха отправени към стара фотография, която тя държеше с двете си ръце. Между, отделните стихове тя я поднасяше към повехналите си устни и я целуваше.

Безброй много сълзи бяха капали по снимката и също толкова много целувки бяха заличили образите по нея така, че само нечие много остро зрение можеше все още да различи кой или какво се виждаше на снимката — а то беше една негърка с чернокожо момченце на ръце. Лицето на детето въобще не личеше. Сълзите и целувките го бяха размили и изтрили напълно.

— Ти съм мой добър мил Боб! — каза нежно тя. — Мой малък Боб, мой мъничък Боб. Аз твоя майка. Мисус^[3] била добра и мила, наредила направят нея снимка и кога фотограф дошъл, накарала направи снимка също и на Сана и на неин малък Боб. Но после мисус умира, а масса продали Боб. О, масса съм лош масса! Сана много съм плакала, кога масса съм казал, масса иска продаде мой любим дете — Сана много молила за скъп малък Боб, ала масса казал: „За какво му е

на глупав черен жена малък Боб?“ И зъл масса взел мой скъп дете и яхнал кон! Сега майка Сана има само снимка на Боб. Тя запазила кога самата била продаден. Запазила и кога добър масса Блъди Фокс нея довел тук и запази в бъдеще, докато стара Сана умре и не види отново Боб, който сигур в туй време станал голям силен негър и също не забравил своя добра мила майка Сана. Oh, my darling, my darling... Тя замлъкна, наостри слух и вдигна глава, чиято снежнобяла къдрава коса странно контрастираше с тъмния цвят на лицето ѝ. Шумът от приближаващи се човешки стъпки я беше накарал да се ослуша. Тя скочи на крака, пхна fotografia в джоба на роклята си от калико и възкликна:

— О, Исусе, Исусе, как Сана се радва! Най-сетне Фокс пак идват. Добър Блъди Фокс отново тук. Сана веднага му даде месо и печен питки от царевица!

Тя забърза към къщицата, но още не я беше достигнала, когато ездачът се появи между дърветата. Той изглеждаше бледен и изтощен. Конят му бе запотен и от умора чак се препъваше. Несъмнено и двамата бяха извънредно много съсипани.

— Welcome, масса! — посрещна го старата жена. — Сана веднага донесе храна. Сана бързо направи!

— Не, Сана — спря я той с движение на ръката си и скочи от седлото. — Напълни всички мехове! Това е най-необходимото, което трябва да се направи в момента.

— Защо мехове? За кого? Защо масса Фокс да не ядат? Той сигур имат много голям глад!

— Наистина съм страшно гладен. Обаче сам ще си взема каквото ми е необходимо. Ти няма да имаш време за това. Трябва да напълниш меховете, с които после аз незабавно отново тръгвам на път.

— Исусе, Исусе! Пак ли отива? Защо все оставя сама стара Сана сред голям широк Естакадо?

— Защото иначе цял керван от чуждестранни преселници неизбежно ще загине от жажда. Тези хора са заблудени от Лешоядите.

— Защо масса Фокс не ги водил?

— Не успях да се добера до тях, понеже наоколо кръжаха толкова много Лешояди, че не можех да рискувам да се приближа.

— Значи Лешояди убият нещастни добри преселници!

— Няма. От север идват храбри и силни ловци, на чиято помощ разчитам със сигурност. Но каква полза от помощта им, ако няма вода! Хората ще загинат от жажда дори и ако бъдат освободени от ноктите на Лешоядите. И тъй, вода, вода, вода, Сана, и то бързо! Всичките коне ще натоваря с мехове. Принуден съм да оставя тук само врания жребец. Твърде много е изтощен.

Фокс отиде до къщичката и влезе през вратата, почти изцяло обрасла от пасифлората. Постройката се състоеше от едно-единствено помещение. Четирите стени бяха изплетени от тръстика и замазани с меката тиня на малкото езеро, а покривът бе направен от дълги сухи бамбукови стебла. Над иззиданото от глина огнище зееше широкият отвор на комина, а под него висеше железен котел. На всяка една от другите три стени имаше по едно малко прозорче, пред което вейките и филизите бяха разчистени.

Под тавана бяха провесени късове опушено месо, а по стените се виждаха всички видове оръжия, употребявани в Запада. Подът бе покрит с кожи. Двете легла бяха направени от забити в земята колове, на които с помощта на ремъци бяха опънати мечи кожи. Най-забележителното украшение на стаята представляваше рунтавата кожа на бял бизон, на която беше оставен и черепът. Тя висеше срещу вратата, а от двете ѝ страни в стената бяха забити може би повече от двадесет ножа, по чиито дървени или рогови дръжки личаха най-различни гравирани знаци.

Маса, два стола и подвижна стълба, достигаща до покрива, допълваха цялата покъщнина на пасифлорената къщица.

Блъди Фокс се приближи до бизоновата кожа, прекара длан по нея отгоре надолу и промълви:

— Маската на Призрака, а край нея ножовете на убийците, паднали пронизани от неговия куршум — вече са двадесет и шест. Но кога ще намеря онзи, който е заслужил смъртта много повече от всички тях? Може би никога! Pshaw, все още имам надежда, понеже обикновено нечистата съвест непрекъснато подтиква злодеите да се връщат на местопрестъплението. Сега трябва да хапна нещо, а после за кратко време да си отпочина.

Той свали парче пушено месо, изяде го набързо, хвърли се на една от постелите и затвори очи, но, разбира се, не за да спи. Какви ли

картини от миналото минаваха пред вътрешния взор на този още толкова млад човек?

След половин час негърката Сана влезе в стаята и му каза, че меховете са пълни. Фокс скочи от леглото и повдигна една от кожите, покриващи пода. Отдолу имаше неголяма, добре маскирана дупка, откъдето той извади сандъче, обковано с ламарина. То съдържаше муниции, с които напълни висящите по колана си торбички. После пак се изкатери по стълбата до тавана, за да се запаси с месо. След това излезе навън и се отправи към езерото, на чийто бряг се намираха осем големи кожени мяха, пълни с вода, които бяха свързани два по два с по един широк кожен колан и няколко ремъка. С помощта на тези мехове Блъди Фокс бе спасявал вече неведнъж от гибел заблудили се в пустинята пътници.

На брега на малкото езеро стояха пет коня. На гърба на един от тях Фокс постави ездитното седло, което свали от преуморения вран жребец. Останалите трябваше да носят меховете, и то по следния начин: широкият колан се поставяше на гърба им, а двата мяха провисваха отляво и отдясно като дисаги. След това те се прикрепяха здраво към тялото на коня с помощта на ремъците. Конете бяха навързани един за друг също като така наречената „тропа“^[4] — юздата на задния кон беше завързана за ремъка, минаващ под опашката на предния кон, а ездитният кон застана начело. След тези приготовления Блъди Фокс се метна на седлото.

Вещата ръка на негърката му бе помагала навсякъде. Днес това не ѝ се случваше за пръв път. Сега тя се обади:

— Едва масса Фокс са тук и вече отново в опасност. Какво стане със стара нещастна Сана, ако някой път застрелят масса Фокс и той не върне?

— Ще се върна. Сана — успокой я той. — Животът ми е под закрилата на всевишния. Ако не беше така, отдавна вече да не бях жив — повярвай ми!

— Но Сана все тъй съвсем сама! Съвсем никой тук с кого тя приказва освен кон и папагали, и снимка на малък Боб.

— Е, може би този път, като се завърна, ще ти доведе компания. Ще се срещна с такива мъже, на които с удоволствие ще покажа дома си, въпреки че досега съм го пазил в пълна тайна. Сред тях има и един негър на име Боб, също като твоето darling-boy^[5].

— Негър Боб? О, Исусе, Исусе! А дали той имат майка, която се казва Сузана, но ѝ викат Сана?

— Не знам.

— Не продаден ли той от Тенеси за Кентъки?

— Не съм го питал.

— А може в края на краища той мой малко момче?

— Защо пък си мислиш, че тъкмо този Боб е твоят! Хич не си въобразявай подобни неща! Но както вече казах, може би ще ти го доведе и тогава ще можеш сама да говориш с него. Довиждане, Сана. Грижи се добре за врания жребец!

— Довиждане, масса! О, Исусе, Исусе, ето Сана пак сама! Доведе негър Боб, доведе!

Той ѝ кимна дружелюбно и после поведе конския керван, с който бързо изчезна между дърветата.

Блатните кипариси, боровете и тополите край езерцето бяха стари дървета. Обаче бадемите и лавровите дръвчета бяха садени от Блъди Фокс, също както и горичката от кестени и портокалови дървета, през която сега яздеше. След нея последва пояс от гъсти бързорастящи храсталаци, който имаше задачата да препречва пътя на пясъците и вятъра към малкия оазис. Младият човек бе прокарал тесни канали от езерото до пояса от храсти, за да ги напоява, а там, където вече влагата не достигаше, почти изведнъж започваха да растат пълзящи кактуси и най-сетне следваха голите пясъци на Ляно.

Тук, където вече можеше да се язди с необходимата бързина, Фокс подкара „тропата“ в галоп и скоро конете изчезнаха в далечината...

По обед на същия ден на около половин ден път на северозапад от обвитата в пасифлора къщичка една доста голяма група конници се движеше през Ляно Естакадо в североизточна посока. Начело яздеше Винету с вожда на команчите, а след тях беше Ловеца на мечки със сина си Мартин. После един до друг следваха Новолунието, Портър, Блънт и Фолсър, а накрая шествието се завършваше от воините на команчите.

Яздеха мълчаливо. Белите ловци и воините на команчите се оглеждаха търсещо наляво и надясно или пък погледите им изпитателно се плъзгаха по ширналите се пред тях пясъци. Но най-често очите им бяха отправени към двамата предводители и особено

към Винету, който бе възседнал коня си така, че беше увиснал от едната му страна ниско над земята и можеше подробно да оглежда дирята, която следваха. А това бе следата на двамата братя Пелехо, с чиято помощ се надяваха да се доберат до Убиващата вода.

Ето че Винету внезапно спря своя Илчи и скочи от седлото.

По земята, покрита със ситен пясък, се виждаха сега много повече отпечатъци, отколкото допреди малко. Изглеждаше, сякаш неколцина ездачи се бяха надбягвали в кръг. Различаваха се и следи от човешки стъпки. Конниците, минали отгук, бяха слизали от седлата, за да огледат внимателно някаква нова диря.

Докато другите останаха по местата си, Винету внимателно огледа всяка педя от разровения участък. След това бавно и приведен напред, той измина известно разстояние надясно. Щом се върна, апачът каза на вождя на команчите достатъчно високо, за да го чуят всички:

— Двамата бледолики са се натъкнали тук на някаква диря и са слезли от седлата, за да я разчетат. Следата е оставена от пет коня, които са били навързани един подир друг. Ако на всеки от конете е имало ездач, то животните едва ли щяха да бъдат вързани едно за друго по този начин. Следователно отгук е минала „тропа“ от пет коня и само един ездач, яхнал първото животно. Той е бил тук с малкия си керван преди три часа. Двамата мексиканци са се натъкнали на следите му преди два часа и са тръгнали по тях. Моите братя сигурно ясно виждат, че някои от ръбчетата на отпечатъците са все още ясно и рязко очертани, а други пък са започнали вече да се рушат и заличават.

Вождът на команчите, който също бе слязъл от коня си, за да огледа следата, се съгласи с Винету.

Ето че сега скочи от седлото и Бауман, Ловеца на мечки.

Ниско приведен над земята, той бавно закрачи в кръг около мястото, а после също се отправи надясно, но отиде по-надалеч от Винету. Там клекна на земята, искаше да огледа мястото много подробно. След това направи на Винету знак с ръка да се приближи и посочи към пясъка:

— На това място ездачът е слизал от коня си. Защо ли?

Винету погледна продължението на следата надясно и разсъди така:

— Както се вижда от стъпките, човекът е бледолик, очевидно млад човек. По земята си личи, че е изтекла част от водата му. Но оттук нататък безценната течност е престанала да тече. Следователно той е слязъл тук от коня си, за да запуши течащото буре или мях, натоварени на някой от конете му.

— Значи моят червенокож брат мисли, че е било само едно буре или само един мях?

— Само един мях е пропускал вода, но ездачът е имал осем мяха, четири от конете са били натоварени с по два, а първият кон е бил неговото ездитно животно.

— Защо му е трябвала толкова много вода? Не е нужна за него и конете му.

— Не. Сигурно се е отправил за някое място, където мнозина имат нужда от нея. Или е някой от Лешоядите, който има за задача да донесе вода за другите разбойници и конете им в Ляно, или пък е честен човек, който иска да утоли жаждата на други честни люде. Той несъмнено знае, че има такива хора в Ляно. Кой ли са те?

— Може би онзи керван от бели, който ще бъде нападнат?

— Моят брат отгатна истината. Нека отново възседнем конете и бързо препуснем по двете следи, сливащи се тук в една обща диря.

Те пак яхнаха конете си и като ги пришпориха, се понесоха по обединената следа, която не водеше вече на североизток, а право на север.

Наоколо не се виждаше нищо освен безкрайни пясъци, където дирята личеше съвсем ясно. Само тук-там конниците преминаваха покрай оголени от пясъка скали. Но почти навсякъде Ляно оставяше впечатлението, като че ли по-рано пустинята е била дъно на езеро, пресъхнало преди хилядолетия. От време на време ездачите съзираха надалеч, вляво или вдясно от себе си, някакви сиво-кафеникави ивици. Това бяха кактусови полета, през които никакъв конник не можеше да премине.

Продължаваха да препускат все със същата бързина.

Следите започнаха да стават по-свежи, което бе сигурен признак, че догонваха преследваните от тях хора.

Почти целият следобед вече беше изминал, когато отрядът стигна до едно място, където броят на отпечатъците отново ставаше значително по-голям, обаче не защото се бяха присъединили нови

следи, а понеже тук ездачите бяха спирали. Винету скочи от седлото, за да огледа старателно околността. Извървя известно разстояние на север, а после, след като се върна, измина и същото разстояние на изток и щом се присъедини към останалите, каза:

— Човекът с водата е продължил да язди на североизток. Тук двамата мексиканци са се поколебали дали да го последват, но в крайна сметка са препуснали към изгрев слънце. По чия следа да тръгнем?

— Вождът на апачите ще вземе най-мъдрото решение — отсече предводителят на команчите.

— Тогава Винету ще ви каже мнението си. Хората, при които иска да отиде бледоликият, се намират на северозапад. Очевидно той е някой добър човек, чиято цел е само да помогне. Бихме могли да го последваме, за да го предупредим. Но тъй като мексиканците са се отклонили от дирята му, то сигурно Убиващата вода се намира нейде наблизо. Отишли са до там, за да се срещнат с Лешоядите и да ги уведомят, че са видели следите на човека с водата. Ще се втурнат след него, за да осуетят неговия опит за спасяване на преселниците. Ние също искаме да се доберем до Murdering pool и затова се налага да тръгнем по следите на двамата мексиканци. Моят червенокож брат има ли нещо против?

Команчът кимна в знак на съгласие и Винету подкара коня си на изток. Ако той и спътниците му бяха накарали конете си да напрегнат всички сили, то те сигурно бързо щяха да догонят мексиканците. Обаче Винету имаше други намерения. Колкото по-скоро настигнеха двамата братя, толкова по-малки ставаха надеждите им да узнаят къде се намираше Murdering pool. Ето защо апачът внимаваше да не намалява преднината на преследваните от тях хора...

Североизточно от оазиса, на малко по-голямо разстояние от един ден път от него, през дълбоките пясъци на Ляно се движеше дълъг керван, състоящ се от дванадесет волски коли. Те пътуваха на известно разстояние една от друга и се придружаваха от въоръжени конници. Всичките коли бяха здраво направени, а пред всяка от тях крачеха впрегнати по шест или осем вола, които бавно влачеха тежкия си товар. Животните бяха крайно изтощени. По външния вид на конете си личеше, че едва можеха да носят ездачите си. Езиците им висяха навън, те дишаха тежко и учестено, а краката им трепереха.

Керванджиите крачеха обезсилени край спъващите се волове. Главите им бяха клюмнали и изглеждаше, че едва ли имаха сила да размахат огромните си камшици, за да накарат впрегатните животни да направят още едно усилие. И хората, и животните оставяха впечатлението, че целият керван е пред близка мъчителна гибел. Надутият адвокат Лийдър, присъединил се към кервана заедно със спътниците си, също си беше подвил опашката и се държеше най-скромно.

Само движенията на коня на водача бяха съвсем бодри и не издаваха никакво изтощение. Обаче конникът седеше на седлото също тъй тежко приведен напред, както и останалите. Може би също като тях страдаше от непоносима жажда. Но щом някоя от жените или пък някое от децата в колите издадеше жален стон, той неволно се изправяше и по тънките му устни заиграваше усмивка на сатанинско задоволство.

Този човек носеше тъмни кожени дрехи и широкопола шапка, на които никак не подхождаха очилата му и неговата „достопочтена“ физиономия. Той не беше никой друг освен Тобайъс Прайзегот Бъртън, мнимият мормонски мисионер. Беше предложил услугите си на кервана като водач и сега полагаше всички усилия, за да отведе поверените му хора към сигурна гибел.

В този момент един от най-предните ездачи сръга коня си с шпорите и отчаяните усилия на неговото животно скоро го изравниха с водача Бъртън.

— Така не може повече да продължава — каза той. — От завчера хората не са получавали нито глътка вода, понеже бяхме принудени да оставим последните запаси за животните. А от вчера призори останахме съвсем без вода, тъй като последните две буренца изтекоха по непонятен начин.

— Жегата е виновна — обясни Бъртън. — От нея дъгите на буретата се свиват и се появяват цепнатини.

— Не, причината е друга. Огледах буретата. Докато в бурето има вода, дъгите не пропускат нито капка. Но някой ги е пробил така, че през нощта водата е изтекла безшумно и незабелязано. Сред нас има някой човек, който иска да ни погуби.

— Невъзможно! Нали онзи, който тайно излее водата, сам ще загине от жажда!

— И аз си го помислих, но въпреки всичко е така. Не съм казал никому ни дума, за да не засилвам всеобщата тревога. Освен това скришом наблюдавах всеки един от кервана, обаче не открих нищо, по което би могло да се заключи кой е престъпникът. Животните ни ще изгинат. Едва се движат. Жените се вайкат, а децата пищят за вода — напразно, понеже нямаме нито капка. Погледнете към небето! Там горе кръжат лешояди, сякаш знаят, че скоро ще станем тяхна плячка. А сигурен ли сте, че не сме сбъркали пътя?

Самият Бъртън бе онзи, който през нощта проби двете бурета. После хубавичко се напи с вода, напои и коня си. Освен това напълни една голяма манерка, грижливо я уви в парче кожа и я завърза отзад на седлото си, за да може след смрачаване тайно да се освежи и да даде малко вода на своя кон.

— Разбира се! — отвърна гой, посочвайки към колците, забити на известно разстояние един от друг в пясъка. — Нали виждате нашите пътеуказатели, на които можем със сигурност да се осланяме.

— Със сигурност ли? Но ние всички сме чували, че понякога Лешоядите на Ляно изваждат тези колци и ги забиват в някаква друга посока, която отвежда пътниците към сигурна и мъчителна смърт.

— Да, случвало се е по-рано. Сега обаче не стават вече подобни неща, тъй като бе сложен край на безчинствата на онези мерзавци. Впрочем аз познавам местността много добре и знам, че не сме се заблудили.

— Днес рано сутринта казахте, че се намираме сред най-обширните райони на Ляно. Защо са поставили колците тъкмо през тази местност? Ако бяхме минали отнякъде другаде, сигурно щяхме да се натъкнем на някои от големите кактусови полета, чиито плодове съдържат толкова много сок, че и ние, и животните щяхме да се ободрим и съвземем.

— Да, но това би означавало твърде значително заобикаляне.

За да се успокоите, ще ви уверя, че ако побързаме малко повече, привечер ще стигнем до подобно кактусово поле. А утре ще се доберем до извор, който ще сложи край на страданията ни.

— Да побързаме малко повече! Нали виждате, че на животните им е невъзможно да вървят по-бързо!

— Тогава нека спрем, за да си отпочинат.

— Не, не, в никакъв случай. Спрем ли веднъж, после никой няма да може да ги помръдне. Легнат ли на земята, сигурно вече няма да станат. Трябва непрекъснато да ги подтикваме да продължават да се влачат напред, докато стигнем споменатите от вас кактуси.

— Както искате, сър! Аз страдам от жажда не по-малко от вас, но се успокоявам с това, че малко преди нас оттук са минали и други хора. Я погледнете следите, същите, на които се натъкнахме рано сутринта! Били са доста голям брой конници, които едва ли щяха да се осмелят да яздят в тази посока, ако не знаеха, че верният път минава оттук. Изобщо няма от какво да се опасяваме. Утре по това време всичко ще свърши.

С тези думи Бъртън имаше право, понеже според преценката му нападението трябваше да се проведе още преди посоченото от него време. Разбира се, той не каза нищо за това, че споменатата група ездачи се състоеше от неговите съмишленици, които бяха преместили коловете в погрешна посока. Испита тайно задоволство, когато човекът се успокои при неговите двусмислени думи.

Между оазиса и Убиващата падина се простираше непроходимо кактусово поле, което бе дълго няколко часа, пък и почти толкова широко. Никакъв кон не можеше да премине през него. Поради тази причина Блъди Фокс никога не бе тръгвал в тази посока и никога не се беше озовавал при Убиващата вода. Сега той препускаше на север покрай западния край на кактусовото поле. Ако после завиеше на изток покрай северната му граница, непременно щеше да открие онази падина, която бе станала гибелна вече за толкова много хора. Но той знаеше, че керванът, който искаше да спаси, се намира на североизток и когато кактусовото поле остана зад гърба му, пое в тази посока.

Слънцето сипеше жар от небето. Фокс чувстваше неприятно проникването на силната горещина през дрехите си. Конете му се потяха, но той не им даваше почивка. Продължаваше да язди, оглеждайки непрекъснато хоризонта.

Ето че на североизток, там, където небето и земята сякаш се сливаха, се появиха известен брой тъмни точки. Сигурно бяха преселниците! Фокс пришпори коня си и със силните си викове окуражи и следващите го товарни животни, тъй че малкият керван се понесе вихрено през равнината.

Не след дълго той забеляза, че пред него има само конници и никакви волски коли, помисли си, че тези хора образуват авангарда на преселниците и ето защо се насочи право към тях.

Едва когато ги наближи твърде много, му направи впечатление не само значителният брой на ездачите, но и тяхното поведение. Те също го бяха забелязали, но вместо спокойно да изчакат приближаването му, се разделиха на три групи. Един от отрядите остана на място, а други два тръгнаха срещу Блъди Фокс, описвайки лека дъга наляво и надясно, сякаш се канеха да го обкръжат и да му отрежат пътя за отстъпление. Той се изправи на стремената си и се огледа.

— Heavens! — възкликна той. — Над тридесет души! Не е възможно преселниците да имат толкова многочислен авангард. А тези водят със себе си и няколко коня, натоварени с колове. The devil! Това са Лешоядите и аз им се напъхах право в ноктите! Искат да ме заловят. Не мога да се бия с толкова много хора. Ще трябва да избягам.

Блъди Фокс обърна коня си и препусна обратно. Но с навързаните зад себе си коне не можеше да развие желаната бързина, още повече че животните бяха вече доста изтощени. Преследвачите очевидно го догонваха. Той пришпори коня си до краен предел, обаче товарните животни му пречеха. Започнаха да не му се подчиняват. Задърпаха юздите и ремъците, хвърляха къч, опитваха се да се изправят на задните си крака. Всичко това му струваше такова забавяне, което можеше да се окаже съдбоносно, тъй като първите преследвачи се намираха вече почти на един изстрел разстояние. В този миг подопашният ремък на водещия кон се скъса. За него беше вързана юздата на първото товарно животно и четирите коня, натоварени с меховете, свърнаха и хукнаха настани.

— Изгубени са, а заедно с тях и водата! — изскърца със зъби Фокс. — Но веднага ще ми бъдат заплатени.

Той спря коня си, успокои го, взе двуцевната си карабина и се прицели. Проехтя изстрел, после още един и първите двама от преследвачите паднаха от конете си.

— А сега напред! Вероятно вече няма да се приближат до мен. За загиващите от жажда хора не мога да сторя нищо друго, освен да се опитам да намеря Олд Шетърхенд и да му покажа следите.

Още докато ядно мърмореше тези думи под носа си, Фокс пришпори коня си и се понесе в галоп на север. С гневни крясъци Лешоядите го преследваха на известно разстояние, но като разбраха, че сега неговият жребец превъзхожда техните коне, те се завърнаха при мястото, където лежаха застреляните им другари...

И пак на около един ден път от оазиса, само че в северозападна посока, имаше още един конен отряд, който се придвижваше на юг. Ездачите следваха една диря, дълбоко отпечатана в мекия пясък, и това беше следата на Лешоядите на Ляно, които яздеха пред кервана, за да вадят коловете от земята и отново да ги забиват в пясъка, обаче в посока към Убиващата падина.

Начело яздеше Поразяващата ръка. От едната му страна беше Желязното сърце, младият команч. Следваха ги Хобъл Франк и Дебелия Джими. Отзад бяха останали Дейви, Фред и Боб.

Първите двама мълчаха и не изпускаха из очи дирята и далечната точка на хоризонта, към която водеше тя.

Но затова пък останалите бяха толкова по-малко мълчаливи, а от всички най-устат бе Франк. Изглежда, разговаряха за нещо, за което имаха различни мнения, понеже дребничкият саксонец се беше впуснал в следното поучително слово:

— По отношение на научните въпроси ти винаги си бил на грешен, та даже и на грешнически път. Мнение, подобно на твоето, е направо нечувано! Огненото кълбо, което видяхме, било дошло от небето! Като че ли небето си няма друга работа, ами ще вземе да разпръсква мрака, царящ в душата ти, с пламтящи кълба и ракети!

— Кажи ни тогава твоето обяснение! — подкани го Джими през смях.

— Нямам такова намерение!

— Защо?

— Защото по такъв начин пак ще те направя по-умен с няколко градуса по Целзий, без да видя никаква благодарност от теб.

— Или може би защото ти самият не намираш никакво обяснение!

— Охо! Щом имаш такова мнение за мен, тогава все пак ще е по-добре да те просветя. Една подобна сигнална ракета дължи създаването си на сярното свързване между фосфора и праханта, които понякога...

Той бе прекъснат от възклицание на Олд Шетърхенд. Ловецът посочи с ръка на юг и каза:

— Оттам идва някакъв самотен конник! За да яздиш съвсем сам из пустинята, трябва да си много смел и особено добре да познаваш Ляно Естакадо.

— Кой ли може да е той? — попита Фред. — Изглежда, се е насочил право към нас.

Поразяващата ръка дръпна поводите на коня си, извади далекогледа от кобура на седлото, насочи го към ездача, който се приближаваше в пълен галоп, после го свали и рече:

— Не е изключено да е Блъди Фокс, за когото ми разказвахте.

Нека го изчакаме тук!

След кратко време Фокс различи отделните хора от отряда.

Той размаха ръка за поздрав и още отдалече извика:

— Какъв късмет да ви срещна, мешърс! Трябва незабавно да се притечете на помощ!

— На кого? — попита Олд Шетърхенд.

— На керван от преселници, повечето от които немци. Много вероятно е още тази нощ да бъдат нападнати от Лешоядите.

С тези думи той се беше вече приближил до малката група ездачи, спря коня си и най-напред подаде ръка на Олд Шетърхенд.

— Вероятно няма да сгреша — продължи той, — ако приема, че се намирам пред Поразяващата ръка. Сър, радвам се да се запозная с вас. Аз съм Блъди Фокс.

— Най-сетне имам случай да ви разтърся ръката — отвърна ловецът на неговия поздрав. — Слушах много за вас. А що се отнася до кервана на преселниците, той несъмнено е същият, който търсим и ние. Къде се намира?

— На югоизток отук. Изглежда, се е насочил право към голямото кактусово поле.

— Не ми е познато.

— То е най-голямото в цялата Ляно. Срещнах и преброих повече от тридесет Лешояди, застрелях двама от тях. Извадили са коловете и после са ги забили в посока към кактусовото поле. През него не е възможно да се премине. По това може със сигурност да се заключи, че там преселниците ще бъдат избити.

— Колко време трябва да яздим, за да догоним тези хора?

— Ако галопираме, са ни необходими не повече от три часа.

— Добре, тогава напред! Да не губим нито минута. Можем да разговаряме и по време на ездата.

Малкият отряд се понесе като вихрушка през пустинята. Блъди Фокс не се отделяше от Олд Шетърхенд и му разказа за срещата си с Лешоядите и как бе загубил своите четири коня. Ловецът го погледна от страни и с многозначителна усмивка му каза:

— Пет коня ли имате, Фокс? Хмм! Тук, сред пустинята Ляно? А намира ли се между тях и онзи кон, на който съвсем наскоро покрай нас прелетя Призрака Отмъстител?

— Той яздеше шестия кон, сър — кимна Фокс.

— Тъй си и мислех!

— Имам ви пълно доверие, мистър Шетърхенд. Тайната ми не може повече да бъде запазена, тъй като във всички случаи вие ще видите бърлогата на Призрака, където живее. А вероятно в бъдеще няма да е вече необходимо да продължавам да си играя на криеница, понеже се надявам, че ще ни се удаде да унищожим бандата до последния човек. Липсва ми само още един — предводителят им от преди години, когато от всички останах жив единствено аз.

— Кой знае къде се белеят костите му! Фокс, въпреки вашата младост вие сте истински герой. Уважавам ви. По-късно ще ми разкажете всичко най-подробно. Но аз още отсега знам що за човек сте, с какви опасности сте се борили и сте побеждавали. Понеже имате толкова много коне и можете да се появявате и изчезвате както и когато си поискате, то сигурно нейде тук, в Ляно Естакадо, има вода, дървета, трева и плодове.

— Наистина има такова място, сър. Живее край малко езеро отвъд кактусовото поле.

— Аа, край езеро? Значи преданието не лъже! Моля, опишете ми мястото!

Блъди Фокс изпълни молбата му, а Олд Шетърхенд реши засега все още да не дава гласност на тази тайна.

Тъкмо когато слънцето залязваше, те се натъкнаха на следите, оставени от волските коли, и сега вече се отправиха по тях право на юг. Не беше трудно да ги следват, понеже скоро се появи тънкият сърп на луната, който пръскаше достатъчно светлина. После, след като яздиха

около час, Олд Шетърхенд внезапно спря врания си жребец и посочи напред.

— Ето ги преселниците — каза той. — Вижда се тяхното укрепление от коли. Останете тук, аз ще се промъкна напред и ще ви донеса точни сведения.

Той слезе от коня си и бързо изчезна. Измина около половин час, докато се завърне. Съобщи следното:

— Образуван е четириъгълник от дванадесет големи волски коли, а в средата му са насядали хората. Няма нито какво да ядат и пият, нито пък някакъв горивен материал за огън. Водачът им ги е предал, иначе би трябвало да са запасени с тези неща. Воловете лежат на земята и стенат. Не им остава много да живеят, утре сутринта сигурно въобще няма да успеят да се изправят на крака. Малкото вода, която имаме, няма да стигне дори за хората. За да спасим животните, трябва на всяка цена да им направим дъжд.

— Дъжд ли? — попита Хобъл Франк. — Да не би да искаш да кажеш, че тук, в сърцето на Ляно, можеш да събереш облаци на небето и да ги накараш да изпратят дъжд.

— Точно така!

— Какво? Как? Е, това вече ми се струва май прекалено. Вярно, че си славен човек, ама все пак не ми се вярва да можеш ей тъй, по поръчка да събереш облаци по небето. Ами кой ще ги докара тези облаци?

— Електричеството. Нямам време сега да ти обяснявам всичко. За да получим вода, ми е необходим огън, някоя възможно по-голяма горяща площ. Блъди Фокс спомена за едно обширно кактусово поле, намиращо се недалеч оттук на юг. В такъв случай се надявам за кратко време да ви докарам кратък, но проливен дъжд. А сега елате след мен!

Олд Шетърхенд отново се метна на седлото и се насочи към укреплението от волски коли. Другите го последваха с възбудено любопитство.

Колите бяха подредени по такъв начин, че между тях не можеше да премине конник. Но преселниците чуха приближаването на спасителите си. Мъжете слязоха от конете си пред четириъгълника от коли. Отвътре някой извика:

— Я слушайте! Мили боже, идват хора, дали ще ни помогнат?

А да не са разбойници?

— Не сме разбойници. Преди всичко ви носим вода — отговори Олд Шетърхенд със силен глас. — Излезте и ни пуснете да минем!

— Zounds! — извика някакъв друг, негодуващ глас. — Да не би да са... я почакайте да погледна аз!

Човекът се приближи, облегна се на ока на колата и попита:

— Кои сте вие?

— Наричат ме Олд Шетърхенд, а тези са мои спътници. До един — почтени хора.

— Олд Шет... върви по дяволите!

Човекът, който посрещна спасителите с такова проклятие, вместо възторжено да ги приветства, беше достопочтеният водач на кервана.

— Аа, ти ли си, мистър Тобайъс Прайзегот Бъртън! — каза подигравателно Джъгъл Фред. — Страшно се радвам, че те срещам тук!

Но Бъртън бе успял вече да офейка. Веднага щом разбра, че не бива да се бави нито миг повече, той се стрелна към противоположната страна, където стоеше конят му, издърпа бързо ока на една от колите, за да си отвори път, метна се на седлото, излезе от четириъгълника и препусна.

Зад гърба му се разнесоха ликуващите викове на хората, които бе обрекъл на гибел.

— Почакайте само! — изскърца със зъби той. — Скоро ще се върна и тогава заедно с вас ще идат по дяволите и вашите съюзници.

На Бъртън не му се наложи да язди дълго. След по-малко от четвърт час той се натъкна на своите другари, стейкмъните^[6].

Те не се показаха никак разочаровани от присъединяването на Олд Шетърхенд към преселниците. Даже се зарадваха, защото така се увеличаваше очакваната от тях плячка. Изобщо не считаха за възможно провалянето на престъпните им планове, макар че вече нямаше да успеят да сломят съпротивата на жертвите си без борба.

Двамата мексиканци също се намираха сред този отряд. В Убиващата падина бяха заварили само един пост и той ги беше довел до тук. Те разказаха припряно преживелиците си в Пеещата долина, без да подозират, че Винету и команчите са тръгнали по следите им.

Вождът на апачите стигна със своите хора до Убиващата падина, но не завари там никого. На това място теренът хлътваше почти изведнъж доста ниско и склоновете на падината бяха твърде стръмни,

а на дъното ѝ винаги имаше голяма локва мътна вода. Може би тя дължеше съществуването си на недалечното езеро в „свърталището на Призрака“, но във всеки случай тази вода, макар и мътна, беше голяма скъпоценност тук, сред пустинята Ляно, и ето защо стейкмъните използват мястото за сборен пункт. Когато се разпръсваха из Ляно Естакадо, те винаги се връщаха пак тук, където непрекъснато стоеше техен пост, за да служи като свързка.

Днес този човек бе тръгнал заедно с мексиканците и затова Винету завари мястото празно. Но острият му поглед скоро му показва в каква посока да се отправи. Той последва дирята на тримата мъже и след смрачаване откри лагера на Лешоядите в пустинята.

Хората му трябваше да спрат и да го изчакат. Апачът легна на земята и безшумно запълзя към разбойниците. По-голямата част от негодниците се бяха преоблекли като индианци. Винету видя как Бъртън, вероломният водач, пристигна и се присъедини към тях. За съжаление той не биваше да рискува да се приближи тъй много до стейкмъните, че да може да долови разговора им. Но поне му се удаде да ги преброи. После се върна.

— Тридесет и още пет Лешояди — съобщи той. — Утре по това време месата им ще бъдат разкъсвани от истинските лешояди.

— А какво кроят? — попита Новолунието.

— Дебнат плячка и тази плячка се намира нейде на север оттук, понеже мексиканците се отправиха в същата посока, а пък току-що оттам пристигна вестносец, по чиито жестове успях да разбера какво им съобщи — касапницата скоро ще започне. Сега моите братя ще тръгнат с мен на север, където без съмнение ще се натъкнем на хората, които Лешоядите се канят да избият и ограбят.

Той отново се метна на седлото и най-напред описа доста голяма дъга, за да не бъде забелязан отрядът му. После пак сви в избраната от него посока.

Не след дълго те забелязаха в мрака четириъгълника от коли. Пред него имаше вече постове. Поразяващата ръка бе взел тази предпазна мярка. Когато един силен глас им извика да спрат, Винету отговори:

— Белите мъже няма защо да се страхуват. Тук е Винету, вождът на апачите, който ще им помогне.

Благозвучният му глас бе чут ясно от всички. Едва беше изрекъл последната дума, когато от вътрешността на укрепения четириъгълник се разнесоха радостните възгласи на Хобъл Франк:

— Винету? Значи барабаните бият за победен бой, понеже където е апачът, там сигурно са също Ловеца на мечки и неговият Мартин! Пуснете ме да изляза, трябва да ги притисна до фрака си!

Той се покатери на една кола, мина през нея, но се спря учуден, щом съзря отряда на команчите.

— По дяволите, това пък какво е? — попита той. — Струва ми се доста подозрително. Я излез за малко, мистър Шетърхенд, и поогледай тези призраци, които бродят нощно време на коне като лунатици!

Но още в следващия миг на врата му увисна Мартин, после го прегърна и Ловеца на мечки. Винету също поздрави радостно своя стар познат и каза:

— Тогава сигурно и моят брат Шетърхенд е тук. Той не чу ли гласа ми?

— Чух го, разбира се! Ето ме! — извика белият ловец, който с помощта на неколцина от спътниците си бързо разбута настрани две от колите и излезе от четириъгълника, за да поздрави червенокожия си приятел. Последваха го Джими, Дейви и Джъгъл Фред. Започна се приятелско ръкостискане и оживена размяна на въпроси и отговори, но всичко ставаше без вдигане на шум, понеже положението в момента не го позволяваше.

Желязното сърце стоеше сериозен и тъжен сред своите команчи, които се изненадаха, че го срещат на това място. Той им разказа за убийството на техния вожд. Те изслушаха мълчаливо вестта за смъртта на баща му, но в душите си се заклеха да отмъстят жестоко на Лешоядите.

След размяната на поздравления във вътрешността на четириъгълника, а и около него закипя тиха, но много оживена дейност. Укреплението от коли бе разширено, за да могат и команчите да намерят място в него. Стейкмъните не биваше още отдалеч да разберат, че противниците им са станали толкова многобройни. И конете бяха вкарани вътре. Команчите разпределиха между преселниците запасите си от месо, а също и водата, която носеха в издълбани кратунки, тъй като Олд Шетърхенд обеща, че скоро ще се

сдобият с още по-големи количества вода. Въпреки това тя не се оказа достатъчна да задоволи напълно жаждата на нещастните хорица.

При срещата с новопристигналите имаше и някои други неочаквани сцени като например онзи миг, когато Новолунието разпозна Джъгъл Фред, който го бе спасил на времето от ръката на убиеца Стилинг Фокс. Въпреки всичко скоро наоколо се възцари дълбока тишина. Наистина никой не спеше, но мъжете, които имаха да си разказват един на друг толкова много неща, разговаряха само шепнешком, тъй че извън укреплението от коли не се чуваше никакъв звук.

Олд Шетърхенд беше поел общото командване. Той седеше до Блъди Фокс. Беше го накарал съвсем точно да му опише местността, където се намираха в момента. По възможност никой от Лешоядите не биваше да се изплъзне, за да се сложи веднъж завинаги край на техните безчинства.

Вниманието на Олд Шетърхенд бе привлечено най-силно от съобщението на Фокс, че на изток от голямото южно кактусово поле имало още едно, което наистина било много по-тясно, но затова пък значително по-дълго от първото. Фокс каза, че между двете полета в посока на юг се простирала доста тясна пясъчна ивица, по която човек можел да се добере до неговото убежище. Обаче входът към пясъчната ивица била някаква зигзаговидна пътека, тъй че всеки незапознат с околността човек неизбежно си съставял мнение, че кактусите са непроходими. Ето защо досега все още никой не бил предприемал рискования опит да проникне по-навътре.

— Добре! — заяви Олд Шетърхенд. — Тогава нито един от тези мерзавци няма да ни се изплъзне. Ако все пак забележат твърде рано численото ни превъзходство или ако се разбягат още след първото нападение, ще ги подгоним, ще ги накараме да влязат между двете кактусови полета и предварително ще подпалим кактусите. По този начин и впрегатните животни ще получат вода.

— Но в такъв случай Лешоядите ще стигнат до моето езеро и оттам ще ни се изплъзнат!

— Няма, Фокс, защото веднага ще тръгнеш натам с десет команчи, за да посрещнеш подгонените от нас негодници. Съвсем спокойно ще стигнете навреме, понеже се обзалагам, че нападението ще последва едва призори.

Незабавно се заеха с изпълнението на този план. Още веднъж отвориха укреплението от коли, за да излезе Фокс с десетте команчи. После наоколо се възцари дълбока тишина.

Постовете стояха доста далеч извън четириъгълника от коли и имаха нареждане при приближаването на врага бързо и безшумно да пропълзят между колелата на колите и да се оттеглят във вътрешността на укреплението. А там се намираха оседланите коне, готови за незабавното преследване на бягащия неприятел. Всеки ездач бе получил точно определени указания.

Така измина нощта. На изток небето започна леко да светлее и очертанията на колите и другите предмети станаха поясни. Нямаше и следа от утринна мъгла. Лека-полека се развидели и ето че на юг забелязаха стейкмъните на неподвижно застаналите коне, отдалечени на малко повече от хиляда крачки.

Разбойниците счетоха, че времето им е дошло, и подкараха конете си. Приближаваха се в галоп, за да превземат укреплението с атака.

Постовете се оттеглиха и всички мъже се събраха откъм онази страна на четириъгълника, към която бе насочено нападението. Лешоядите се приближиха на стотина метра, а после на осемдесет, на петдесет.

— Огън! — извика Олд Шетърхенд.

Изстреля над тридесет изстрела. Незабавно отрядът на нападателите се превърна в хаотична маса от хора и животни. Мъртвите и ранените рухнаха от конете на земята. Животните, останали без господари, продължиха да препускат. Другите, чиито ездачи се бяха отгървали невредими или пък бяха само леко ранени, рязко спряха. Но те не бяха повече от десетина.

— Ура, ура за Олд Шетърхенд и Винету! — закрещя Хобъл Франк.

Щом Лешоядите чуха името на апача и видяха колко големи са загубите им, те бързо обърнаха конете си и препуснаха, бягайки на юг.

— Навън и всеки на мястото си! — нареди Олд Шетърхенд. Незабавно отдръпнаха две от колите, за да могат всички да излязат. Според предварителните указания преселниците се затичаха към мъртвите и ранените. Всички останали започнаха преследването на бегълците, обаче без да бързат кой знае колко много. Само Дейви и

Джими накараха конете си да препускат в пълен галоп, насочвайки ги на югозапад, където щяха да подпалят кактусите.

Една част от преследвачите начело с Винету се отправи на изток, за да завие после на юг, да пресече пътя на бегълците в тази посока и да ги принуди да навлязат между двете кактусови полета. Олд Шетърхенд и останалите се насочиха в бърз тръс на юг по следите на разбойниците.

Престъпниците бяха побеснели от гняв поради неуспеха на своя коварен план. Препускаха, без да разговарят помежду си. От устата им изригнаха само проклетия. Спряха едва когато се добраха до Убиващата падина.

— Ами сега? — попита Бъртън, който седеше на коня си и тежко дишаше. — Не можем да останем тук, понеже онези кучета са по петите ни.

— Естествено, че не можем! — съгласи се с него Карлос Пелехо, който заедно с брат си се беше отървал без никакво нараняване. — Направо през кактусите няма да успеем да минем. Значи надясно! Хайде!

Те се отправиха в тази посока, но скоро съзряха в далечината кълба от дим.

— Hell and damnation!^[7] — запроклина Бъртън. — Изпреварили са ни. Запалили са кактусите. Назад!

Незабавно Лешоядите се понесоха обратно, преминаха покрай Убиващата падина и се насочиха на изток. Не бяха изминали и десетина минути, когато забелязаха вляво от себе си Олд Шетърхенд, който заедно с отряда си се приближаваше към тях под остър ъгъл. Това ги изплаши. Те пришпориха конете си до предела на възможностите им, за да се промъкнат покрай неприятеля, което, изглежда, щеше да им се удаде.

После бандитите се опитаха да се измъкнат настрани. Но скоро разбраха, че е невъзможно, понеже забелязаха другата половина от преследвачите, които се бяха спрели доста надалеч в същата посока и им препречваха пътя.

— Днес и дяволът е срещу нас! — изкреця Емилио. — Ще трябва въпреки всичко да навлезем между кактусите!

— А има ли някакъв изход? Да не се намерим в задънена улица? — попита Карлос.

— Не знам. През целия си живот не съм минавал оттам, обаче сега не ни остава нищо друго.

— Тогава да побързаме, за да не ни изпревари огънят!

В крайна сметка те препуснаха на юг, точно натам, накъдето искаше да ги накара да се отправят и Олд Шетърхенд. А сега и ловецът пришпори коня си. Откъм лявата му страна се приближи Винету с хората си, отдясно се присъединиха Дейви и Джими, които бяха изпълнили възложеното им поръчение, така че всички се понесоха в галоп след Лешоядите между двете кактусови полета в посока към „свърталището на Призрака“.

Карлос Пелехо бе имал право да се бои от огъня. Той се приближаваше — отначало бавно, а после все по-бързо и по-бързо.

Дълги години наред сухите като барут кактусови растения бяха стояли под лъчите на слънцето. Само от време на време от тях покарваше някое ново разклонение. Те горяха не по-лошо от прахан. Отначало пламъците заиграха леко и колебливо, но после се понесоха неудържимо, прехвърляйки се с голяма бързина, и най-сетне лумнаха на огромна височина. Скоро цялото кактусово поле бе обхванато от ярка плътна огнена стена, а пращането на огъня се чуваше на голямо разстояние като тътен на далечен гръм. Издиганият се нагоре нагорещен въздух образува въздушно течение, което непрекъснато се засилваше и скоро се превърна във вятър. Колкото повече се разпростираше огънят, колкото напредваше все по на юг, където обхвана площ от десетина квадратни Мили, толкова по-явно ставаше, че очакването на Олд Шетърхенд щеше да се сбъдне. Синевата на небето изчезна, отначало то стана пепелявожълто, после сиво и след това започна да потъмнява все повече и повече. И действително, ето че се насъбраха тежки маси, които не се състояха вече само от пушек. Вятърът, станал сега много силен, ги подгони и ги превърна в гъсти облаци, които постепенно покриваха цялото небе.

Въздухът се беше нажежил като в пещ, пясъкът сякаш гореше. Горе между облаците започнаха да проблясват светкавици. Западаха отделни капки, които ставаха все по-чести. И ето че започна да вали, и то все по-силно и по-силно, докато най-сетне се изля истински тропически дъжд...

Без много церемонии преселниците застреляха тежко ранените бандити, взеха вещите на мъртъвците и после събраха на едно място

плячкосаните коне. Сега трябваше да изчакат завръщането на приятелите си, но без вода. Но ето че забелязаха огъня. Видяха как се образуваха облаците и усетиха падащите капки. Най-сетне се намираха под освежителния дъжд, под пороя, и насъбраха всички налични съдове, за да ги напълнят. Полуживите от жажда и изтощение волове отново се оживиха. Замучаха от радост, затъркаляха се по земята под дъжда. Хората им дадоха да се напият. Бяха спасени, а заедно с тях бе спасено и имуществото на собствениците им, понеже без животните колите щяха да си останат там, където си бяха.

Малко след разсъмване Блъди Фокс и неговите десет команчи пристигнаха при обраслата с пасифлора къщица. Сана не се изплаши от индианците. Тя се радваше, че вижда хора, но веднага попита младия си господар за негъра Боб. Той и обеща, че ще се срещне с него по-късно, и се отправи към къщата. Когато излезе от нея, Фокс беше наметнал кожата на белия бизон. — Пийеновит начо — Призрака на Ляно! — извика Желязното сърце, който се намираше сред отряда команчи.

И останалите гледаха с втрещен поглед как пред очите им се разкри една загадка, за която бе говорено толкова често, но сега никой не продума. Блъди Фокс отново се метна върху седлото и продължи ездата с команчите, като напусна оазиса и зае позиция до югоизточния край на кактусовата площ. Изпитателният му поглед се отправи на север.

Високо в небето се появи тъмна стена, а отдолу затрептяха светли пламъци.

— Огънят ще подгони Лешоядите насам — каза той на Желязното сърце. — Може би моят червенокож брат ще открие сред тях някой от убийците на баща си.

Двамата приготвиха пушките си за стрелба. Тъмната стена от облаци се приближаваше. Но тя бе изпреварена от палещата горещина. От минута на минута въздухът ставаше все по-непоносим. Огънят обаче нямаше да може да достигне до самите ездачи. Щеше неизбежно да се спре на границата на кактусовото поле.

— Уф! — възкликна индианецът, посочвайки на север. — Идат!

Да, те идваха. Лешоядите. Обаче бяха останали само трима. Другите бяха очистени по време на гонитбата от преследвачите си. Конете им бяха окъпани в пот. Самите те едва се държаха на седлата.

На известно разстояние зад тях се виждаха Олд Шетърхенд и Винету, последвани от останалите. Преследвани и преследвачи се приближаваха в бесен галоп. Но Поразяващата ръка и Винету не пришпорваха вече конете си. Искаха да предоставят последните трима Лешояди на Блъди Фокс и команчите му.

Първият от бандитите бе Бъртън, изпреварил значително другите двама. Той забеляза дърветата, цяло чудо за Ляно, и се насочи право към тях. Фокс подкара жребеца си към него. Щом го зърна, мормонът извика от ужас и заудря коня си, за да напегне сетни сили и да се добере до дърветата.

Ето че се зададоха и другите двама. Те трябваше да преминат близо покрай Желязното сърце. Той ги разпозна — бяха участвали в убийството на баща му. Незабавно вдигна карабината си и се прицели. Два изстрела и бандитите паднаха от конете. Индианецът насочи коня си към тях, за да им вземе скалповете.

В същото време Блъди Фокс гонеше към дърветата най-злия от всички, предводителя Бъртън, и продължи да го преследва между тях чак докато се озоваха пред къщицата. Ездата бе толкова разгорещена, че Фокс изгуби бялата си бизонска кожа. Пред малката къща конят на разбойника рухна на земята и Бъртън изхвъркна от седлото. В следващия миг Фокс се озова до него, измъкна светкавично ножа от пояса си и замахна, за да му нанесе смъртоносен удар. Но изведнъж отскочи назад и извика ужасен. При падането на Бъртън дългата му черна коса се беше отделила от черепа. Оказа се, че е носил перука и сега се появи естествената му късо подстригана червеникава коса. От напрежението на ездата и горещината лицето му беше подпухнало, а чертите му се бяха разкривили. Изцъклените му очи гледаха втренчено младия човек — Бъртън си беше счупил врата. Обаче Блъди Фокс разпозна в мъртвеца убиеца на своите родители, Стилинг Фокс. При онова отдавнашно нападение той бе дочул да викат името му и това бе единственото нещо, запазило се в паметта му.

Ето че и останалите долетяха като вихрушка, а Фокс отново възседна коня си и тръгна обратно, за да вземе бизонската кожа и пак да я сложи на главата и плещите си. Всички с изключение на Олд Шетърхенд бяха смаяни, когато видяха Блъди Фокс с бялата кожа.

— Призрака... Призрака на Ляно... Блъди Фокс е... значи той е бил! — разнесоха се наоколо в надпревара учудени възгласи.

Фокс не им обърна внимание. Той посочи трупа на Бъртън и каза:

— Ето го убиеца! Затова ми се струваше тъй подозрителен!

Но сега е мъртъв и никога няма да разбере кои са били родителите ми!

Новолунието също огледа мъртвеца и възкликна:

— Стилинг Фокс, Крадливата лисица! Най-сетне е обезвреден! Жалко, че мерзавецът си счупи врата. Завинаги ще му остана дължен един куршум!

— Блазе му, че е мъртъв! — заяви Олд Шетърхенд. — С неговата смърт са ликвидирани всички Лешояди и отсега нататък дълго време в Ляно ще цари спокойствие. А и да се появят отново неколцина разбойници, оттук ще бъде лесно да се предприеме лов срещу тях. Никой не би предположил съществуването на подобен оазис на това място.

Разбира се. Боб също беше тук. Но той не обръщаше никакво внимание нито на мъртвеца, нито на свалилия маската си Призрак на Естакадо. Погледът му се беше спрял на негърката, а нейният на него. Тя се завтече към Боб и припряно го запита:

— Ти да не би сме негър Боб? А щом той кимна, тя продължи:

— Твоята майка се казват Сана? Ти виждал някога таз снимка със Сана и неин малък Smiling Bob^[8]?

Тя му показа старата фотография. Той ѝ хвърли един поглед, а после с тържествуващ вик скочи от коня си. Двамата се прегърнаха здраво и успяха да дадат израз на голямата си радост само с нечленоразделни звуци...

Към нашия разказ можем да добавим съвсем малко. Лешоядите бяха победени и един отряд от команчи потегли, за да доведе преселниците. Тук, край малкото езеро, хората щяха да си отпочинат, а после някой щеше да ги преведе през Ляно. След като нямаше вече какво да подхранва огъня, той започна да гасне и скоро обширната кактусова площ остана да лежи покрита с пепел, превърната в мъртвило.

Но затова пък в „свърталището на Призрака“ и около него цареше голямо оживление. Блъди Фокс беше героят на деня. Накараха го подробно да разкаже своя чудноват живот. Неговият разказ съдържаше почти изцяло само мрачни и кървави случки. Въпреки

всичко той обяви твърдото си решение завинаги да остане тук, на това място, за да поддържа пустинята Ляно чиста от Лешояди. Сана и Боб заявиха, че не искат да се разделят с него.

Разказът му беше толкова интересен за уестмъните, че даже иначе тъй приказливият Хобъл Франк не го прекъсна нито веднъж. Но когато по-късно дребничкият саксонец правеше обиколка около езерото заедно с Джими, Дейви и Фред, Джъгъл Фред го попита:

— Е, Франк, сега се намираме в царството на призраците. Все още ли твърдиш, че Призрака на Ляно Естакадо е действително някакво привидение?

— Я мълчи! — махна с ръка Франк. — Ако в случая съм се заблудил, то нейде другаде все още има достатъчно призраци, а каквото разумът на умните не забележи, виждат го всичките саксонци, щом се покаже.

— Да, саксонците и особено онези от Морицбург са един път! — засмя се Фред.

— Я не ми досаждай нито един път, нито два пъти, старий фокуснико! Ти все още далеч не ме познаваш. В крайна сметка моята личност кара всекиго да изпитва уважение към мен. Нали, Джими?

— Разбира се! — кимна Дебелия и се усмихна едва забележимо.

— Ето, виждаш ли! Всъщност за всичко трябва да благодарите на мен, понеже, ако не се бях срещнал близо край Хелмърс Хоум с Блъди Фокс, никога нямаше да откриете кой е Призрака на Ляно. Дължите ми това признание още отсега. А за бъдните поколения остава запазено правото да направят на мен и на Призрака железен или мраморен паметник, та и тук да заблести името ми със златни букви, също както сияе горе в националния парк Йелоустоун, където се надявам в скоро време светът да има възможността да се удивлява на моя монумент!

[1] Скъпо мое, скъпо мое,
любимото ми обично дете,
моя радост и усмивка,
моя болка и сълзи! (англ.) Б. пр. ↑

[2] „Лист, отронен от сърцето ми,
мой живот и моя звезда,
моя надежда и радост

моя скръб и тревога!“ (англ.) Б. пр. ↑

[3] Обръщение на поробените негри в САЩ към жените на господарите им. Б. пр. ↑

[4] (исп.) — стадо, в случая керван от товарни животни, образуван по гореописания начин. Б. пр. ↑

[5] (англ.) — скъпо, обично момче. Б. пр. ↑

[6] (англ.) — наименование на бандитите в Ляно, които разместваха коловете, обозначаващи верния път („стейк“ — кол). Б. пр. ↑

[7] (англ.) — Проклятие, хиляди дяволи! Б. пр. ↑

[8] (англ.) — засменият Боб. Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.